

அழகப்பா பல்கலைக்கழகம் காரைக்குடி

ஆதிச்சம்

[இதழ் – தொடக்கம்: 2009 ஜூலை]

அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்
காரைக்குடி - 630 003.

கம்பனும் இல்லை கபிலனும் இல்லையே
தம்பொன் துறந்தான் தகைபாட - நம்பன்
நிலையைப் புகழ் நினைத்தேன்மன்; யானை
வலையிற் படுத்தும் வகை.

(வ.சுப.மாணிக்கனார்)

ஆதிச்சம்

ஆதி 15 –

இதழ் – தொடக்கம்: 2009 - ஜூலை

செவ்வி 29

க.ஆ. 2023 - 2024

ஜூலை – டிசம்பர்

நெறிப்படுத்தம்

பேரா. **க. ரவி**

துணைவேந்தர்

ஆசிரியர் குழு

பேரா. **சு. இராஜமோகன்**

பதிவாளர் (பொ)

பேரா. **சு. தனுஷ்கோடி**

முதன்மையர், கலைப்புலம்

பேரா. **சு. இராசாராம்**

தமிழ்த்துறைத் தலைவர்

பேரா. **சே. செந்தமிழ்ப்பாவை**

இயக்குநர், தமிழ்ப் பண்பாட்டு மையம்

பேரா. **மு. சுதா**

தமிழ்த்துறை

திரு. **மு. நடேசன்**

இணைப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை

முனைவர் **கா. கணநாதன்**

இணைப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை

முனைவர் **சொ. சுரேசு**

உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை

பதிப்பாசிரியர்

முனைவர் **சொ. அருண்**

உதவிப்பயிற்றுநர், தமிழ்த்துறை

முனைவர் **மு. இராணி**

உதவிப் பயிற்றுநர், தமிழ்த்துறை

உதவிப் பதிப்பாசிரியர்

திருமதி **பா. ரேவதி**

திருமதி **மு. முத்துமீனாட்சி**

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்கள், தமிழ்த்துறை

வெளியீடு

பதிவாளர்

அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்,

காரைக்குடி - 630 003.

04565 - 223110

ஆதிச்சத்தின் 29ஆவது இதழாக இவ்விதழ் மலர்கிறது. இவ்ஆய்விதழைத் தொடர்ந்து தமிழ்த்துறை வெளியிட்டு வருவது பாராட்டுக்குரியது. இவ்விதழில் பேராசிரியர்களும் ஆய்வாளர்களும் ஆய்வுக்கட்டுரைகளை வழங்கியிருப்பது சிறப்புக்குரியது. தொல்காப்பியம், செம்மொழி இலக்கியம், தொல்காப்பிய உரைகள், காப்பிய உரைகள், ஆய்வு நெறிமுறைகள், இக்கால இலக்கியம் குறித்த கட்டுரைகள் இவ்விதழில் இடம்பெற்றிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. தமிழ் ஆராய்ச்சியில் புதிய போக்குகளையும் புதிய உண்மைகளையும் வெளிக்கொணரும் வகையில் இக்கட்டுரைகள் அமைந்துள்ளன. அவ்வகையில் தமிழ் ஆராய்ச்சியில் புதிய வெளிச்சத்தைப் பாய்ச்சும் வகையில் ஆதிச்சம் விளங்குகிறது. இவ்விதழ் தொடர்ந்து வெளிவருவதற்கு என்னுடைய வாழ்த்துகளும், பாராட்டுகளும்.

வாழ்த்துகளுடன்

உள்ளுறை

1. **தொல்காப்பியத்தில் ஓரினமாதல் கோட்பாடு**
– பேரா. சு. இராசாராம் 6
2. **ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டாரின் உரைச்சிறப்பு**
– முனைவர் மு. இராணி 11
3. **அளந்தறி ஆய்வுமுறையின் இயல்புகளும் பயன்பாடுகளும்**
– முனைவர் சொ. அருணன் 14
4. **சேனாவரையர் உரையில் காணலாகும் தருக்கம்**
– திருமதி பா. ரேவதி | பேரா. சு. இராசாராம் 24
5. **அறிஞர் அண்ணாவின் படைப்புகளில் பகுத்தறிவுக் கொள்கை**
– திருமதி மு. முத்துமீனாட்சி | பேரா. சு. இராசாராம் 29
6. **முல்லைப்பாட்டில் இடைச்சொற்கள்**
– திருமதி மு. உமையாம்பிகை | பேரா. சு. இராசாராம் 34
7. **தொல்காப்பியப் பொருளதிகார அகத்திணையியலில் காணலாகும் பாடவேறுபாடுகள்**
– திருமதி கு. ஜெயந்தி | பேரா. சு. இராசாராம் 38
7. **செம்மொழித் தமிழ் இலக்கியங்களில் வாழ்வியல் நிலையாமை உணர்வுகள்**
– திருமதி. பெ. காளியானந்தம் | முனைவர் கா. கணநாதன் 44

தொல்காப்பியத்தில் ஓரினமாதல் கோட்பாடு

முனைவர். சு. இராசாராம்

மூத்த பேராசிரியர் மற்றும் தலைவர், தமிழ்த்துறை,
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம், காரைக்குடி.

தொல்காப்பியம் தமிழில் கிடைக்கும் நூல்களுள் மிகவும் தொன்மையானதாகவும் முதல் இலக்கண நூலாகவும் விளங்கும் பெருமையுடையது. எழுத்து, சொல், பொருள் என்னும் மூன்று அதிகாரங்களைக் கொண்டது. பொருளாதிகாரத்தில் யாப்பு, அணி என்னும் இலக்கணத்தையும் தன்னகத்தே கொண்டு ஐந்திலக்கணம் என்னும் வகைப்பாட்டில் அடங்குவது. இத்தகைய சிறப்புகள் கொண்ட தொல்காப்பியம், இன்றைய மொழியியல் அறிஞர்கள் கூறும் ஒலியியல், ஒலியனியல், உருபனியல், உருபொலியனியல், தொடரியல், பொருண்மையியல் ஆகிய மொழியியல் பிரிவுகளுக்கு முன்னோடியாக விளங்குவது. அவ்வகையில் தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரம் உருபொலியனியலின் ஒரு பகுதியாக விளங்கும் ஓரினமாதல் என்னும் கோட்பாட்டையும் தன்னகத்தே கொண்டு விளங்குகிறது.

ஓரினமாதல் – வரையறையும் விளக்கமும்

“உருபன்கள் ஒன்றோடொன்று சேரும்போது அவற்றில் இடம்பெறும் ஓர் ஒலியனோ அல்லது ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட ஒலியன்களோ அதற்கு முன்னரும் பின்னரும் வரும் ஒலியன்களைத் தாக்கத்திற்கு உள்ளாக்கி, அதனுடைய ஒலியன் பண்பைப் பெறச் செய்யுமானால் அத்தகைய மாற்றம் ஓரினமாதல் (Assimilation) எனப்படும்” (கி.கருணாகரன் - வ.ஜெயா, மொழியியல், ப.97) . மேலும், “தமிழ் மொழியில் காணப்படும் மெய்பிறிதாதல், திரிதல் போன்ற மாற்றங்கள் ஓரினமாதல் முறையில் அமைதலைக் காணலாம்” என்பர். (கி.கருணாகரன் - வ.ஜெயா, மொழியியல், ப.97)

எ.கா: 1

பொன்+குடம் = பொற்குடம்

இதில் -ன் -ற் என மாற்றம் பெறுகிறது. இதற்குக் காரணம் வருமொழியிலுள்ள வல்லின எழுத்தாகும். இதன் தாக்கத்தால் நிலைமொழியிலுள்ள ‘ன்’ என்ற மூக்கொலியன் ‘ற்’ என்ற வல்லொலியாக மாற்றம் பெறுகிறது. இவ்வாறு வருமொழியிலுள்ள வல்லொலியின்

தாக்கத்தால் நிலைமொழியிலுள்ள மூக்கொலி வல்லொலியாக மாற்றம் பெற்றிருப்பது ஓரினமாதலாகும்.

எ.கா:2

உருள்+ந்த்+அது=உருண்டது

இதில் - ந்த் - என்பது - ண்ட் - என மாற்றம் பெறுகிறது. இதற்குக் காரணம் நிலைமொழியிலுள்ள ‘ள்’ என்ற வளைநா மருங்கொலியனாகும். இதன் தாக்கத்தால் - ந்த் - என்ற பல்லொலியன்களின் சேர்க்கை - ண்ட் - என்ற வளைநா ஒலியன்களாக மாற்றம் பெறுகின்றன.

ஓரினமாதல் வகையாடு

ஓரினமாதலை அதன் தன்மை அடிப்படையில் முற்றிலும் ஓரினமாதல், ஓரளவு ஓரினமாதல் என இருவகையாகப் பாகுபடுத்துவர். (முத்துச்சண்முகன், இக்கால மொழியியல், பக்.140-141)

எ.கா:

மரம்+கொம்பு =மரக்கொம்பு

மரம்+சாமான்=மரச்சாமான்

மரம்+தாழ்ப்பாள்=மரத்தாழ்ப்பாள்

மரம்+பலகை=மரப்பலகை

இவற்றில் நிலைமொழியிலுள்ள மகரம் முற்றிலுமாகக் கெட்டு வருமொழியிலுள்ள அடைப்பொலியன்களுக்கேற்ப அடைப்பொலியன்களாக மாற்றம் பெற்றுள்ளன. இவ்வாறு முழுமையாக மாற்றம் பெறுவது முற்றிலும் ஓரினமாதல் (Complete Assimilation) எனப்படும்.

மரம்+கொத்தி=மரங்கொத்தி

மரம்+செடிகொடி=மரஞ்செடிகொடி

இவற்றில் நிலைமொழியிலுள்ள மகரம் மூக்கொலியனாகும். இது வருமொழியிலுள்ள ககரம் சகரம் என்னும் அடைப்பொலியன்களுக்கேற்ப அடைப்பொலியன்களாக மாறாமல் கடைநா கடையண்ண மூக்கொலியனாகவும் இடைநா

இடையண்ண மூக்கொலியனாகவும் மாறியுள்ளன. இவ்வாறு முழுமையாக மாறாமல் சிறிதளவு மாற்றமடைவது ஓரளவு ஓரினமாதல் (Partial Assimilation) எனப்படும்.

ஓரினமாதல் நிகழும் இடம் அடிப்படையில் முன்னோக்கிய ஓரினம் (Progressive Assimilation), பின்னோக்கிய ஓரினம் (Regressive Assimilation), இருபுறம் நோக்கிய ஓரினம் (Reciprocal Assimilation) என மூன்றாகவும் பாகுபடுத்துவர். (முத்துச்சண்முகன், இக்கால மொழியியல், ப.141)

எ.கா:

முள்+தீது

முட்+ தீது: இது பின்னோக்கிய ஓரினம். எனக்ரம் டகரம் எனத் தகரத்திற்குத் தக அடைப்பொலியாக மாறிற்று.

முட் + தீது =முட்டீது: இது முன்னோக்கிய ஓரினம். டகரத்திற்குத் தக தகரம் டகரமாக மாறிற்று.

முட்டீது: இது இருபுறம் நோக்கிய ஓரினம்.

ரா.சீனிவாசன், “ஓரினமாதல் பெரும்பாலும் உடன்முயற்சி ஒலிப்புக்களால் (Co - articulation) விளைகின்றன” என்பர். (மொழியியல், ப.68) இவர் முன்னோக்கிய ஓரினமாதலை வருவொலித் திரிபு என்றும், பின்னோக்கிய ஓரினமாதலை நிலை ஒலித் திரிபு என்றும், இருபுறம் நோக்கிய ஓரினமாதலை இரு ஒலித் திரிபு என்றும் மூன்றாக வகைப்படுத்துவர். இத்திரிபுகள் புணர்மொழியிலேயே அமையும் என்பர்.

நிலைமொழியும் வருமொழியும் சேரும்பொழுது முன்னொலியின் சார்பால் பின்னொலி திரிதலை வருவொலித் திரிபு என்பர்.

எ.கா:

பொன் + தீது =பொன்றீது

மண்+ தீது =மண்டீது

பொன் +நன்று=பொன்னன்று

கண்+நன்று=கண்ணன்று

கல்+நுனி=கன்னுனி

நிலைமொழியும் வருமொழியும் சேரும்பொழுது பின்னொலியின் சார்பால் முன்னொலி திரிதலை நிலை ஒலித்திரிபு என்பர்.

எ.கா:

கண்+காட்சி=கட்காட்சி

நல்+சேர்க்கை=நற்சேர்க்கை

நெல்+காய்த்தது=நெற்காய்த்தது

செல்+கடிது=செற்கடிது

தம்+நூல்=தந்நூல்

நல்+நூல்=நன்னூல்

நிலைமொழியும் வருமொழியும் சேரும்பொழுது நிலை ஒலியும் வருவொலியும் ஆகிய இரண்டும் ஒரு சேரத் திரிதலை இருவழித் திரிபு என்பர்.

எ.கா:

கல்+தூண்=கற்றூண்

முள் + தாள் =முட்டாள் (முள்ளையுடைய தாள்)

கல்+தீது=கஹீது

முள்+தீது=முஹீது

நல்+தாய்=நற்றாய்

மேலும் அண்மை ஒலித் திரிபு (Contiguous), சேய்மை ஒலித் திரிபு (Non-contiguous) எனப் பிறிதொரு வகையாகவும் வகைப்படுத்துவர். “மெய்யொலித்திரிபுகள் பெரும்பாலும் அண்மை ஒலித் திரிபுகளாகவும் ஓரின உயிராதல் (Vowel harmony) சேய்மை ஒலித்திரிபுகளாகவும் அமையும்” (ப.68) என்பர்.

அண்ண ஒலியாதல் (Palatalization), பல்லின ஒலியாதல் (Dentalization), இதழொலியாதல் (Labialization), நாமடி ஒலியாதல் (Retroflexion), அண்பல் ஒலியாதல் (alveolarization) ஆகிய ஐந்தினையும் அண்மை ஒலித்திரிபுகளாகவும் உயிரொலி இயைபை (Vowel harmony) சேய்மை ஒலித்திரிபாகவும் வகைப்படுத்துவர். இத்திரிபுகள் ஒருமொழியிலேயே அமையும் என்பர். (ரா.சீனிவாசன், மொழியியல், பக்.70-72)

எ.கா:

முயல்+த்+இ=முயற்சி - இதில் இகரம் நோக்கி தகரம் றகரமாகத் திரிந்தது - அண்ணவொலியாதல்.

நீர்+து=நீந்து - தகரம் நோக்கி ரகரம் நகரமாகத் திரிந்தது

சார்+து=சாத்து - தகரம் நோக்கி ரகரம் தகரமாகத் திரிந்தது - பல்லின ஒலியாதல்

கால்+பு =காம்பு - பகரம் நோக்கி லகரம் மகரமாகத் திரிந்தது

பாய்+பு=பாம்பு - பகரம் நோக்கி யகரம் மகரமாயிற்று - இதழொலியாதல்

பாண்+து=பாடு - த் - ட்; ணகரம் நோக்கித் திரிபு

உண்+து=உண்டு - த் - ட்; ணகரம் நோக்கித் திரிபு

கண்+து=கண்டு - த் - ட்; ணகரம் நோக்கித் திரிபு

காழ்+து = காடு - த் - ட்; ழகரம் நோக்கித் திரிபு

கோழ்+து=கோடு - த் - ட்; ழகரம் நோக்கித் திரிபு - நாமடி ஒலியாதல்

சொல்+து =சோறு - த்-ற்

தின்+து=தின்று

கொல்(ன்)+து=கொன்று -அண்பல் ஒலியாதல்

புணரியலில் ஓரினமாதல் கோட்பாடு

தொல்காப்பியர் நிறுத்த சொல்லும் (நிலைமொழி) குறித்து வருகிளவியும் (வருமொழி) தம்முள் புணரும் இயல்பை,

மன்றே திரிபுடன் ஒன்றே இயல்பென ஆங்கந் நான்கே மொழிபுணர் இயல்பே (தொல்.108)

என வரையறுப்பர். மேலும்,

அவைதாம் மெய்பிறிதாதல் மிகுதல் குன்றல் என்று இவ்வென மொழிபு திரியுமாறே (தொல்.109)

என்றும் கூறுவர். எனவே சொற்கள் புணரும்பொழுது மெய் வேறொரு மெய் ஆதல், மெய் மிகுதல், மெய் குறைதல் என்னும் மூன்று வகையில் சொற்கள் வேறுபடும் என்பது விளங்கும். இவற்றுள் மெய்பிறிதாதலாகிய இயல்பு மொழியியலாளர் குறிப்பிடும் ஓரினமாதலைக் குறிப்பதாகும்.

தொல்காப்பியத்தில் முன்னோக்கிய ஓரினமாதல்

நிலைமொழி இறுதியில் ல,ள வரும்போது வருமொழியில் த,ந வந்தால் அவ் வருமொழி எழுத்துகள் முறையே ற,ன எனத் திரியும். இதனை,

லன எனவரும் புள்ளி முன்னர்த் தந என வரின் றன வாகும்மே (தொல்.149)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும்.

எ.கா: கல்+தரை=கற்றரை; பொன்+தாலி =பொற்றாலி; கல்+நன்று=கன்னன்று; முன்+நிலை = முன்னிலை.

நிலைமொழி இறுதியில் ண,ள வரும்போது

வருமொழியில் த,ந வந்தால் அவ்வருமொழி எழுத்துகள் முறையே ட,ண எனத் திரியும். இதனை,

ணள என் புள்ளி முன் டண எனத் தோன்றும் (தொல்.150)

என்னும் நூற்பா சுட்டும்.

எ.கா: மண்+தீது=மண்டீது; மண்+நன்று=மண்ணன்று; கள்+தீது=கட்டீது; உள்+நினைவு=உண்ணினைவு

தொல்காப்பியத்தில் பின்னோக்கிய ஓரினமாதல்

தொல்காப்பியர் புணரியலில் சாரியைகள் திரிதலை எடுத்துரைப்பர். அளவுப்பெயர்களாகிய அகல், ஆழாக்கு, உழக்கு, உரி போன்ற சொற்கள் புணரும் போது முன் நிற்கின்ற இன் சாரியை இற்றாகும் என்பர். இதனை,

அளவாகும் மொழி முதல் நிலையி உயிர்மிசை

னஃகான் றஃகானாகிய நிலைத்தே (தொல்.121)

என்னும் நூற்பா விளக்கும். எ.கா: பத்து+இன்+உழக்கு =பதிற்றுழக்கு

நான்காம் வேற்றுமை உருபு வரும்போது இன் சாரியையின் னகரம் றகரமாகத் திரியும். இதனை,

னஃகான் றஃகான் நான்கன் உருபிற்கு (தொல்.123)

என்னும் நூற்பா சுட்டும். எ.கா: உருபு+இன்+கு=உருபிற்கு

அவ்வாறே நாள் பெயருக்கும் முன் வல்லெழுத்தை முதலாக உடைய வினைச்சொல் வரும்போது ஆன் சாரியையின் னகரமும் றகரமாகத் திரியும். இதனை,

ஆனின் னகரமும் அதனோ றற்றே நாள்முன் வருஉம் வன்முதல் தொழிற்கே (தொல்.124)

என்னும் நூற்பா உரைக்கும்.

எ.கா:

பரணி+ஆன்+கொண்டான்=பரணியாற் கொண்டான்

வருமொழியில் க,ச,த வரும்பொழுது அம் சாரியையிலுள்ள மகரம் முறையே ங், ஞ், ந் ஆகும். இதனை,

அம்மின் இறுதி கசதக் காலை தன் மெய் திரிந்து ஙளுந் ஆகும் (தொல்.129)

எ.கா: புளி+அம்+காய்=புளியங்காய்

தொடர்மொழி அல்லாத நிலையில் பல,சில போன்ற சொற்கள் தம்முள் தாம் வரின் பற்பல

சிற்சில என வரும். இதில் நிலைமொழி லகரம் றகரமாகத் திரிகிறது. இதனை,

தொடர் அல் இறுதி தம்முன் தாம்வரின் லகரம் றகர ஒற்றாதலும் உரித்தே (தொல்.214)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும்.

ணகர ஈற்றுச்சொல் நிலைமொழியில் இருந்து வருமொழியில் வல்லெழுத்து வந்தால் வேற்றுமைப்புணர்ச்சியில் ணகரம் டகரமாகும். இதனை,

ணகார இறுதி வல்லெழுத்து இயையின் டகாரமாகும் வேற்றுமைப் பொருட்கே (தொல்.302)

என்னும் நூற்பா சுட்டும்.

எ.கா: மண்+குடம் =மட்குடம்

எண் (எள்) என்ற உணவுப்பெயர் அல் வழிப்புணர்ச்சியில் வேற்றுமைப்புணர்ச்சியில் திரிவது போல ணகரம் டகரமாகத் திரியும். இதனை,

வேற்றுமை அவ்வழி எண் என் உணவுப்பெயர் வேற்றுமை இயற்கை நிலையலும் உரித்தே (தொல்.308)

என்னும் நூற்பா எடுத்துரைக்கும்.

எ.கா: எண்+சிறிது =எட்சிறிது

முரண் என்னும் வினைச்சொல்லின் ணகரம் வேற்றுமைப்புணர்ச்சியில் டகரமாகத் திரியும். இதனை,

முரண் என் தொழிற்பெயர் முதலியல் நிலையும் (தொல். 309)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும்.

எ.கா: முரண்+கடுமை =முரட்கடுமை

மகர ஈறு அவ்வழிப்புணர்ச்சியில் மெல்லெழுத்தாய்த் திரிந்து முடியும். இதனை,

அவ்வழி யெல்லாம் மெல்லெழுத் தாகும் (தொல்.314)

என்னும் நூற்பா எடுத்துரைக்கும்.

எ.கா: மரம்+குறிது=மரங்குறிது; மரம்+சிறிது=மரஞ்சிறிது; மரம்+தீது=மரந்தீது; மரம்+பெரிது=மரம்பெரிது.

நிலைமொழியில் ணகர ஈறு இருந்து வருமொழியில் வல்லெழுத்துக்கள் வந்தால் நிலைமொழி ணகரம் றகரமாகத் திரியும். இதனை,

ணகார இறுதி வல்லெழுத் தீயையின் றகார மாகும் வேற்றுமைப் பொருட்கே (தொல்.332)

என்னும் நூற்பா சுட்டும்.

எ.கா: பொன்+குடம் =பொற்குடம்; பொன்+சாடி =பொற்சாடி; பொன்+தூதை

=பொற்கூதை; பொன்+பாணை =பொற்பாணை.

மன், சின், ஆன், ஈன், பின், முன் என்ற ணகர ஈற்றுச் சொற்களிலும் வரின் போன்ற வினையெச்சங்களிலும் வரும் ணகரம் றகரமாகத் திரியும். இதனை,

மன்னும் சின்னும் ஆனும் ஈனும் பின்னும் முன்னும் வினையெஞ்சு கிளவியும் அன்ன இயல என்மனார் புலவர் (தொல். 333)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும்.

எ.கா: அதுமற்கொண்கன் தேரே; காப்பும் பூண்டிசிற கடையும் போகலை; ஆற்கொண்டான்; ஈற்கொண்டான்; பிற்கொண்டான்; முற்கொண்டான்; வரிற்கொள்ளும்.

சுட்டுமுதல் வயினாகிய அவ்வயின், இவ்வயின், உவ்வயின் என்ற சொற்களும், எகரத்தை முதலாகக் கொண்ட எவ்வயின் என்ற சொல்லும் ணகரம் றகரமாகும் இயல்புடையனவாகும். இதனை,

சுட்டுமுதல் வயினும் எகரமுதல் வயினும் அப்பண்பு நிலையும் இயற்கைய என்ப (தொல்.334)

என்னும் நூற்பா எடுத்துரைக்கும்.

எ.கா: அவ்வயிற் கொண்டான்; இவ்வயிற் கொண்டான்; உவ்வயிற் கொண்டான்; எவ்வயிற் கொண்டான்.

மீன் என்னும் சொல் நிலைமொழியில் இருந்து வருமொழியில் வல்லெழுத்து வருமாயின் ணகரம் றகரமாகத் திரிந்தும் வரும்; இயல்பாகவும் வரும். இதனை,

மீன் என் கிளவி வல்லெழுத்து உறழ்வே (தொல்.339)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும்.

எ.கா: மீற்கண்

தேன் என்னும் சொல்லும் நிலைமொழியில் இருந்து வருமொழியில் வல்லெழுத்து வருமாயின் ணகரம் றகரமாகத் திரிந்தும் வரும்; இயல்பாகவும் வரும். (தொல்.340). எ.கா: தேற்குடம்.

லகர ஈற்றுச் சொல் ணகர ஈறு போல வருமொழியில் வல்லெழுத்துக்கள் வந்தால் நிலைமொழி ணகரம் றகர ஒற்றாகும். இதனை,

லகார இறுதி ணகார இயற்றே (தொல்.366)

என்னும் நூற்பா சுட்டும்.

எ.கா: கற்குறை; சிறை, தலை, புறம்.

அவ்வழிப்புணர்ச்சியில் லகர ஈற்றுச்சொல் இயல்பாகவும் றகரமாகத் திரிந்தும் வரும்.

இதனை,

அல்வழி எல்லாம் உறழ் என மொழிப (தொல்.368)

என்னும் நூற்பா எடுத்துரைக்கும்.

எ.கா: கல்குறிது; கற்குறிது

நெல், செல், கொல், சொல் என்னும் சொற்கள் அல்வழிப் புணர்ச்சியிலும் வேற்றுமைப் புணர்ச்சி போன்று லகரம் நகரமாகத் திரியும். இதனை,

நெல்லும் செல்லும் கொல்லும் சொல்லும்

அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமை இயல (தொல்.371)

என்னும் நூற்பா உரைக்கும்.

எ.கா: நெற்கடிது, சொற்கடிது

ளகர ஈற்றுச்சொல் ணகர ஈறு போன்று வருமொழியில் வல்லெழுத்து வந்தால் வேற்றுமைப்புணர்ச்சியில் ளகரம் டகரமாகும். இதனை,

ளகர இறுதி ணகர இயற்றே (தொல்.396)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும்

எ.கா: முட்குறை, சிறை, தலை, புறம்.

அல்வழிப்புணர்ச்சியில் ளகர ஈற்றுச்சொல் இயல்பாகவும் டகரமாகத் திரிந்தும் வரும். இதனை,

அல்வழி எல்லாம் உறழ் என மொழிப (தொல்.368)

என்னும் நூற்பா எடுத்துரைக்கும்.

எ.கா: முள்கடிது; முட்கடிது

நெடிலுக்குப் பின்வரும் லகரம் அல்வழிப்புணர்ச்சியில் வேற்றுமை போன்று திரிந்து வரும் சொற்களும் உண்டு; அவற்றைப் பாதுக்காக்க வேண்டும் என்பர் தொல்காப்பியர். (தொல்.400). எ.கா: நாட்கடிது.

மக்கள் என்னும் சொல் சில இடங்களில் திரிந்தும் வரும். (தொல்.404) எ.கா: மக்கட் பேறு

தொல்காப்பியத்தில் இருபுறம் நோக்கிய ஓரினமாதல்

அல்வழிப்புணர்ச்சியில் ளகர ஈற்றுச்சொல் நிலைமொழியில் இருந்து வருமொழியில் தகரம் வரும்போது நிலைமொழியில் உள்ள ளகரம் ஆய்தமாக திரிந்து வருதலும் நீக்கும் நிலைமை இன்று. இதனை,

ஆய்தம் நிலையலும் வரைநிலை இன்றே

தகரம் வருஉம் காலை யான (தொல்.399)

என்னும் நூற்பா உணர்த்தும்.

எ.கா: முஃடது, முட்டது

முடிவுரை

தொல்காப்பியர் சுட்டும் மெய்பிறிதாதல் மொழியியலாளர் குறிப்பிடும் ஓரினமாதல் என்னும் வகைப்பாட்டுள் அடங்கும். முன்னோக்கிய ஓரினமாதலும் இருபுறம் நோக்கிய ஓரினமாதலும் சிறுபான்மையாகவும் பின்னோக்கிய ஓரினமாதல் பெரும்பான்மையாகவும் அமைகிறது. பின்னோக்கிய ஓரினமாதலில் சாரியை இறுதியில் வரும் மெய்யொலிகள் ஓரினமாதலுக்கு உள்ளாகின்றன. வருமொழியில் வல்லொலிகள் வரும்பொழுது நிலைமொழியிலுள்ள மெய்யொலிகள் ஓரினமாதலுக்கு உள்ளாகின்றன. வேற்றுமைப்புணர்ச்சி, அல்வழிப்புணர்ச்சி என்னும் இரு நிலைகளிலும் ஓரினமாதல் அமைகிறது. ஓரினமாதலில் மெய்யொலித் திரிபுகளாகிய அண்மை ஒலித்திரிபுகளே பெரிதும் காணப்படுகின்றன. புணர்மொழிக்குரிய ஓரினமாதலே இலக்கணமாக அமைந்துள்ளன. மொழியியலாளர் குறிப்பிடும் ஒருமொழிக்குரிய ஓரினமாதல் தொல்காப்பியத்தில் காணப்பெறவில்லை.

ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டாரின் உரைச்சிறப்பு

முனைவர் மு.இராணி

உதவிப்பயிற்றுநர் தமிழ்த்துறை,

அழகப்பா பல்கலைக்கழகம், காரைக்குடி.

புத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் தமிழுக்குத் தொண்டாற்றித் தமிழ்த்தேரை இழுத்த அறிஞர் பெருமக்களுள் ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டாரும் ஒருவர். இவர் பன்னூல் அறிவும் பழந்தமிழ்ப் புலமையும் மிக்கவர். தமிழ் நூல்களை எழுத்தெண்ணிப் படித்த பெருமைக்குரியவர். தமிழ்ச்சான்றோர் பலரின் போற்றுதலுக்கும் பாராட்டுக்கும் உரியவர். தமிழ் மரபையும் தமிழ் உணர்வையும் தம் எழுத்துகளால் உணர்த்திய உரைச் செம்மல். இவர் தமிழ் உரைநடை வரலாற்றில் ஒரு திருப்புமுனையை ஏற்படுத்தியவர். அவ்வகையில் இவர் எழுதிய சிலப்பதிகார உரையில் காணப்படும் உரைச்சிறப்பினை ஆராயுமுகமாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

நற்பாடம் விளக்குதல்

ந.மு.வே. நற்பாடம் விளக்குவதில் சிறந்தவராகக் காணப்படுகிறார்.

முன்னோர் எழுதிய பாடத்தை மாற்றி சிறந்த உரையை முன் வைக்கிறார்.

“மன்பழி தூற்றுங் குடியதே மாமதுரைக் கம்பலை மாக்கள் கணவனைத் தாங்காட்டச்” (சிலப்.19:28-29)

என்பதற்கு, “அரசன் கோல்கோடினமையான் அவனை மிகவும் பழிதூற்று கின்ற குடியினை யுடைத்தாகிய மதுரைக்கண் உள்ள கம்பலை மாக்கள் சிலர் அவள் கணவனை அவட்குக் காட்ட” (தொ.2.ப.119) என்று ந.மு.வே. உரைகூறி, “வன்பழி என்ற பாடத்திலும் மன்பழி என்ற பாடமே சிறந்ததாகத் தோன்றுகிறது” (தொ.2.ப.119) என உரைப்பார்.

பொருந்தாப் பாடம் விளக்குதல்

பிற உரையாசிரியர்கள் பாடம் விளக்கியதைப் பொருந்தாப் பாடம் என்று ந.மு.வே. விளக்கமளிக்கிறார்.

“நான்கின் ஓரீஇய நன்கம் அறிந்து” (சிலப்.3:150)
“நாலுறுப்புங் குறைபாடில்லாத என்னும் இருவருரைக்கும் நான்கின் ஓரீஇய என்னும்

மூலம் பொருத்தமாதல் இன்று: ஒருவா, ஒருவில என்றிங்ஙனம் பாடமிருந்திருக்கும் போலும். நாலுறுப்பாவன: உக்கிரம், துருவை, ஆபோகம், பிரகலை என்பன ஈண்டு நாலுறுப்புக்களும் குறைபாடில்லாத உருவென வேண்டியது, மூன்றுறுப்பாலே வருவனவும் உளவாதலின் அவை இரண்டாமடியே ஈற்றடியாகப் பாடி முடிவன. அவை மங்கலத்துக்குப் பொருந்தாவெனக் கொள்க என்பர்.” (தொ.1.ப.117)

இவ்வரை பொருந்தாப் பாடத்தை விளக்கும் பண்பு நாட்டாரிடம் இருப்பதை சுட்டுகிறது. ந.மு.வே. உரையில் இருவருரைக்கும் என்னும் சொல்லானது அரும்பதவுரைகாரரையும் அடியார்க்கு நல்லாரையும் குறிக்கும். இவ்விரு உரையாசிரியர்க்கும், ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டாருக்கும் இடையே உள்ள கால மாற்றத்தினால் பாடபேதம் ஏற்பட்டிருக்கும் என்பதை அறியமுடிகிறது.

பாடபேதம் சுட்டி விளக்கமளித்தல்

அக்கால இலக்கியங்கள் அனைத்தும் வாய்மொழியாகச் சொல்லப்பட்டும் கேட்டும் எழுந்தன. பிற்காலத்தில் செவிவழி கேட்டதை ஓலைச் சுவடிகளில் வடித்தனர். நாகரிககாலம் வளர்ந்த பிறகு அச்சுக் கலை தோன்றியதின் விளைவாக ஓலைச் சுவடிகள் நூற்களாக வந்தன. இவ்வாறு காலங்காலமாக நூல்களில் பாடபேதங்கள் எழுந்திட வாய்ப்புள்ளது என்பதை நாட்டார் நன்கறிந்து விளக்குவர்.

“மல்லல் மூதூர் மகிழ்விழாக் காண்போன்” (சிலப்.6:34)

எனும் அடிக்கு, “வளம் பொருந்திய அம் மூதூரில் நடக்கின்ற தேவரும் மகிழும் விழாவைத் தானும் காண்கின்றவன்:” (தொ.1.ப.178) என உரை வரைந்து, “மணிவிழா பாடமாயின் அழகிய விழா வென்க” (தொ.1.ப.178) எனப் பாடபேதம் கொண்டு விளக்கமளிப்பார்.

“வருதிகிரிகோல் அவுணன் மாப்பம் பிளந்து” | (சிலப்.24:9)

என்பதற்கு, “மலையைச் சூழ வரும் அசுரன்” (தொ.3.ப.11) என உரைத்து, “திகிரி போலவுணன்

என்பதும் திகிரியோனவுணன் என்பதும் பாடவேறுபாடு”(தொ.3.ப.11) எனச் சுட்டுவர்.

மூல நூலாசிரியரைச் சுட்டுதல்

உரையாசிரியர்கள் தமது உரையில் மூலநூலாசிரியரின் திறனை வெளிப்படுத்துவர். அவ்வகையில் ந.மு.வே. சிலப்பதிகார ஆசிரியரான இளங்கோவடிகளைச் சுட்டி உரைப்பர்.

“வண்டார் இருங்குஞ்சி மாலைதன் வார்முழன்மேற் கொண்டாள் தழீஇக் கொழுநன்பாற் காலைவாய்ப் புண்தாழ் குருதி புறஞ்சோர மாலைவாய்க் கண்டாள் அவன்றன்னைக் காணாக் கடுந்துயரம் என்னுறு துயர்கண்டும் இடருறும் இவள்ளன்னீர்” (சிலப்.19:35-39)

என்னும் அடிகளுக்கு, “காலைவாய்த் தழீஇக் குஞ்சி மாலை குழன்மேற் கொண்டாள் மாலைவாய்க் குருதி புறஞ்சோரக் காணாக் கடுந்துயரங் கண்டாள் என மாறுக. மாலையில் உண்டாகிய துன்பத்தின் வரம்பின்மையும் விரைவுந் தோன்றக் காலையில் நிகழ்ந்த இன்ப நிகழ்ச்சியை உடன் கூறினார்.” (தொ.2.ப.200) என்று ந.மு.வே உரைப்பர். இவ்வுரை, மூலநூலாசிரியரின் திறன் வெளிப்படுத்தும் பாங்கு நாட்டாரிடம் காணப்பட்டதை தெளிவுபடுத்துகின்றது.

தன் கருத்தை முற்சுறல்

‘பிணிமுகமேற் கொண்ட வுணர் பீடழியும் வண்ணம் மணிவிசும்பிற் கோனேத்த மாறட்ட வவள்வேலே’ (சிலப்.24:8)

என்னும் அடிக்கு, “பிணி முகமெனப்படும் மயிலின் மீதேறி அசுரர்களுடைய பெருமை கெடுமாற்றானே அழகிய துறக்கத்துத் தலைவனாகிய இந்திரன் போற்றப் பகைவர்களை அழித்த வெள்ளிய வேல், அழகிய ஆறுமுகங்களையும் பன்னிரு கைகளையும் பிறர் தனக்கு ஒப்பில்லையாக உடையானாகிய முருகன் ஏந்திய வேலையாம்” (தொ.3.ப.10) என்று உரைத்து.

“பிணிமுகம்-மயில் என்பது அரும்பதவுரை: பிணிமுக மஞ்ஞை செருமுகத் தேந்திய” (கல்-7) என்புழியும் பிணிமுகம் இப்பொருட்டாதல் காண்க. புறநானூற்றுரை யாசிரியரும் இவ்வாறு கூறுவர். (புறம்.55) “சேயுயர் பிணிமுக மூர்ந்தம ருழக்கி” (பரி-5:2) “ஓடாப் பூட்கைப் பிணிமுகம் வாழ்த்தி” (முருகு.247) என்புழி நச்சினார்க்கினியரும் பிணிமுகம் முருகக்கடவுள் ஊரும் யானை யென்பர். முருகற்கு யானையும் ஊர்தியாதல் பரிபாடல், பதிற்றுப்பத்து முதலியவற்றான் அறியப்படும்.” (தொ.3.பக்.10-11) என்ற பாடலுக்குத் தன்

கருத்தை முதலில் கூறி பிற ஆசிரியர்களின் கருத்தைப் பின்பு கூறுவர்.

ஆராய்ச்சிக்குரியது என உரைத்தல்

நாட்டார் தம்முறையில் கருத்துக்களைக் கூற இயலும் போது அக்கருத்தில் அவர்க்கு ஈடுபாடு இல்லையெனில் அவற்றை நன்கு ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டுமென்றும் இக்கருத்து தவறானது என்றும் உரைப்பர்.

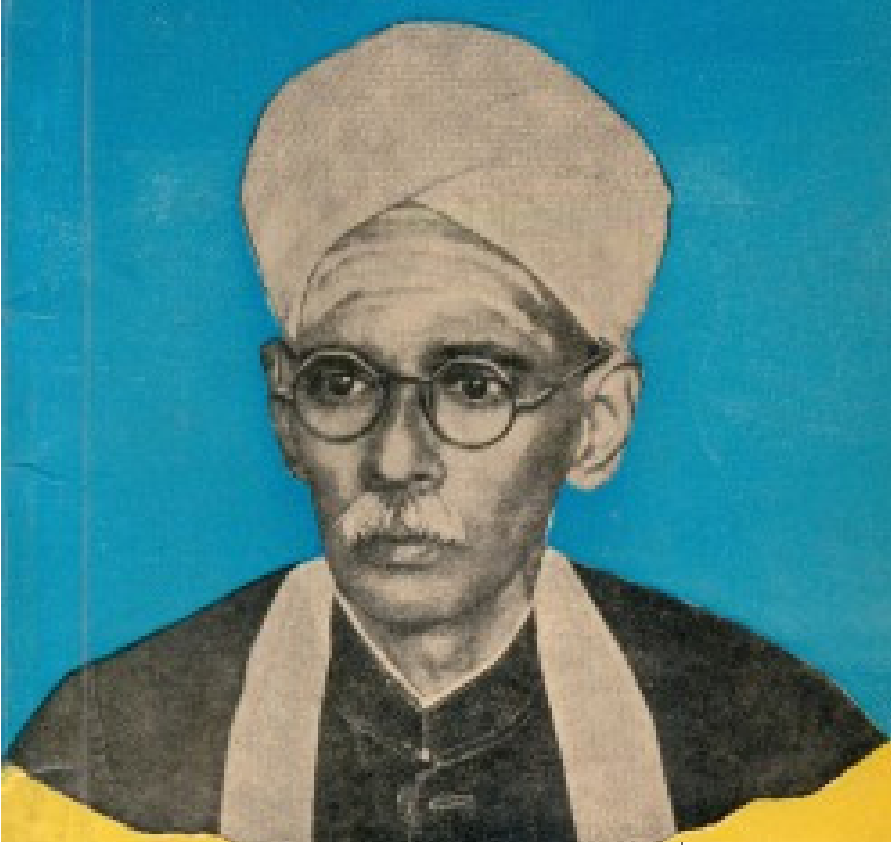
“பட்டினும் மயிரினும் பருத்தி நூலினும்” (சிலப்.5:16) எனும் அடிக்குப், “பட்டு நூலாலும், உரோமத்தானும், பருத்தி நூலாலும்” (தொ.1.ப.143) என்று உரைப்பர். மயிர் என்பதை எலிமயிர் என்பர் அடியார்க்கு நல்லார். “திருத்தக்கத்தேவரும் பலவிடத்து எலிமயிர்ப் போர்வை குறித்திருப்பதுடன், ‘செந்நெ ருப்புணுஞ் செவ்வெ லிம்மயிர், அந்நெருப்பள வாய்பொற் கம்பலம்’ என அவ்வெலியினியல்பினையும், கம்பலத்தினியல்பினையும் கூறியுள்ளார். இஃது ஆராய்ச்சிக்குரித்து” (தொ.1.ப.144) என்று ந.மு.வே. கூறுவர்.

ஆராய்ச்சியுரை

நூலாசிரியர்கள் கையாண்டுள்ள சில சொற்களை ஏன் கூறினார் என்று விளக்குவது உரையாசிரியர்களின் தலையாய பணியாகும். உரையாசிரியர்கள் உரை எழுதும் போதே அச்சொற்களை விளக்கி ஆய்வுரையாக அமைக்கும் பாங்கினை ந.மு.வே உரையில் காணமுடிகிறது.

“தாதுதேர்ந் துண்டு மாதவர்வாண் முகத்துப்” (சிலப்:2:19)

என்பதற்குத் தாதினை ஆராய்ந்து உண்டு என்று பொருள் கூறுகிறது. வண்டுகள் தென்றலுடன் இணைந்து சில மலர்களின் இளமை கருதி அவற்றை ஆராய்ந்து உண்ணும் என்பர். “உண்டு என்பதனை முன்னுங் கூட்டி, அளைஇ உண்டு, தேர்ந்துண்டு என்க. மாதவி-குருக்கத்தி, சண்பகத்தோடு மலர்தலின் தேர்ந்துண்டு என்றார், சண்பகம் வண்டுணா மலர் மரமாகலின் வான்முகத்து மாதர் மணித்தாமத்து எனவும் மாலை நிறைத்து எனவும் மாறுக.” (தொ.1.ப.60) என ந.மு.வே. வண்டுகள் சில மலர்களை அளைந்து சென்று உண்ணும். சில மலர்களைத் தாதின்தன்மையும் இனிமையும் அறிந்துண்ணும் என்றும், சண்பகம் முதலிய மலர்களை வண்டுகள் நீங்கும் இயல்பும் இங்கு புலப்படும். வண்டின் இயல்புகளை விளக்குவதன்வழி மனிதர்களின் இயல்புகளை விளக்குகிறார். மாதவி மண் இனிமையுடையதாகவும்,

தரும் புதுமையுடைய தேயங்கள் ஒருங்கு கூடியிருந்தாற் போலும் பெருமையுடைய பண்டங்கள், ஆர்கலி சூழ்ந்த ஞாலமுழுதும் ஒருசேர வரினும், வழங்கத் தொலையாத வளத்தினை யுடையதாகி, புகழ்மைந்த சிறப்பினையுடைய அரசரும் விரும்பும் செல்வத்தையுடைய பரதர் மிக்க பயன் பொருந்திய பெரிய புகார் நகரின் கண்:” (தொ.1.ப.57) என்று முன்பின் மாற்றி உரை வகுப்பர். இது முறையே வரிசையாக அமையாமல் ஏழு, ஆறு, ஐந்து, மூன்று, நான்கு, ஒன்று, இரண்டு என அடிகள் மாற்றி எரிய நடையில் உரைப்பர்.

முன் பின் மாறுபட்ட உரை (சிலப்:25:17-23) என்பதில் கோங்கும் வேங்கையும் தொங்கும் பூங்கொத்துக்களையுடைய

சண்பகமலர் இனிமையின்மையாகவும் காணப்படுகிறது. இதனை இல்லோரை எல்லோரும் விலகுவர் என்றும், செல்வரை அணுகுவர் என்றும் பாடம் கொள்ள முடிகிறது. உலகில் நல்லவர், கெட்டவர் இருவர் இருப்பின் தீயவரை நீக்கி நல்லவரை அணுக வேண்டும் என்று உளவியல் உண்மையை இவர் உரையில் அறிய முடிகின்றது.

பாடல் வரிகளுக்கு முன் பின் மாற்றி உரை அமைத்தல்

ந.மு.வே செய்யுளின் வரிகளுக்குத் தொடர்ச்சியாக பொருள் உரைத்து மற்றுமின்றி செய்யுள் வரிகளுக்கு கதையின் போக்கிற்காக முன் பின்னாக மாற்றி அமைத்து பொருளுரைப்பதிலும் திறன் மிக்கவர். மனையறம் படுத்த காதையில் முதல் ஏழுவரிகளையும் முன்பின்னாக மாற்றியமைத்து பொருளுரைக்கின்றார்.

“உரைசால் சிறப்பின் அரைசவிழை திருவிற் பரதர் மலிந்த பயங்கெழு மாநகர் முழங்குகடல் ஞால முழுவதும் வரினும் வழங்கத் தவாஅ வளத்ததாகி அரும் பொருள் தருஉம் விருந்தீற்றே எம் ஒருங்குதொக் கன்ன உடைப்பெரும் பண்டம் கலந்தீனுங் காலினுந் தருவனீட்டக்”

(சிலப்.2:1-7)

என்னும் அடிகளுக்கு, கலத்தானும் காலானும் தந்து ஈட்டுதலால், பெறுதற்கரிய பொருளைத்

கொன்றையும் சுர புன்னையும் மஞ்சாடியும் நல்ல; வயிரங்கொண்ட சந்தன மரங்களும் உதிர்ந்த பூக்களின் பரப்பினால் நீர் சுரந்து ஒழுகும் மதுகரத்தோடும் சூமிறுறோடும் வண்டுக் கூட்டங்கள் இசைபாட திருமாலின் மார்பின் கண் மாலை போலப் பெரிய மலையினைக் குறுக்கிட்டுச் செல்லும் பேர்யாறு குவிந்த மணலிடத்தே ஒன்று கூடி பொருந்தி இருக்க உரைத்து இயைந்து ஒருங்கிருப்ப என்பதற்கு “தேவியோடும் ஆயத்தோடும் பொருந்தி இருக்க வென்க” (தொ:3:ப-27) என விளக்கி மூவரும் கூடியிருப்ப வென்றால் முன்பின் மாறுபாடாகும்” என்பர்.

தொகுப்புரை

ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார் தமிழ் வளர்ச்சிக்காகத் தம் வாழ்நாளைக் கழித்தவர் எனில் மிகையில்லை. சிலப்பதிகார உரையில் நற்பாடம் விளக்குதல், பொருந்தாப் பாடம் விளக்குதல், பாடபேதம் சுட்டி விளக்கமளித்தல், மூல நூலாசிரியரைச் சுட்டுதல், தன் கருத்தை முற்கூறல், ஆராய்ச்சிக்குரியது என உரைத்தல், ஆராய்ச்சியுரை, பாடல் வரிகளுக்கு முன் பின் மாற்றி உரை அமைத்தல், முன் பின் மாறுபட்ட உரை ஆகிய உத்தி முறைகளைத் தம் உரையில் கையாண்டுள்ளார். அவ்வகையில் ந.மு. வேங்கடசாமி நாட்டாரின் உரைச்சிறப்பினை சிலப்பதிகார உரை நன்கு புலப்படுத்தும்.

அளந்தறி ஆய்வுமுறையின் இயல்புகளும் பயன்பாடுகளும்

முனைவர் சொ. அருணன்

உதவிப்பயிற்றுநர் தமிழ்த்துறை,
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம், காரைக்குடி.

ஆய்வுச்சுருக்கம்

ஆய்வியல் நெறிமுறைகளில் ஒன்றாகவும் இன்றியமையாததாகவும் விளங்குவது அளந்தறி ஆய்வுமுறையாகும். ஏனைய நெறிமுறைகள் யாவற்றினையும் ஒருங்கிணைக்கும் பணியினையும் இந்த அளந்தறி ஆய்வே மேற்கொள்கிறது. அதனோடு, ஆய்விற்குரிய ஒழுங்கினையும் தெளிந்த முடிவினையும் தருவது அளந்தறி ஆய்வேயாம்.

அளத்தல் என்பது பழங்காலந்தொட்டே மனித வரலாற்றில் வழக்கில் இருந்து வரும் அறிவியல் செயற்பாடாகும். அதுமட்டுமன்றி, அளத்தல் என்பது பலபொருள்களைத் தரும் ஒருசொற் பெயராகவும் விளங்குகிறது. தமிழ் மரபு அளவை என்பதைப் பலகோணங்களில் சித்திரிக்கிறது.

அளவை முறைகளிலும் பலவகை உண்டு. அவை திட, திரவ, வாயு என்னும் மூவகைப் பொருள்களிலிருந்து தொடங்கி, ஐவகை நிலங்கள், ஐம்பொறிகள், ஆற்றிவுகள், ஏழிசை, எண்கோணம் என அவை நீள்கின்றன.

எண் என்பது எண்ணாகிய அளவையையும் எண்ணம் என்ற பொருளில் சிந்திக்கின்ற சிந்தனையின் அளவையும் ஒருசேர உணர்த்துகிறது. இதனைத் தொல்காப்பியர் காலம் தொட்டுப் பல இலக்கியங்களும் காலந்தோறும் சுட்டியுள்ளன. இன்றைய நவீன அறிவியல் அளவியல் முறைகளுக்கு இணையான பழந்தமிழரின் அளவியல் கோட்பாடுகளும் விதிகளும் இக்கட்டுரையில் இணைத்துச் சுட்டப் பெற்றுள்ளன. மேலும் பழந்தமிழரின் அளந்தறியுந் திறனும், அவை இயல்பாக வாழ்வியலோடு கலந்து இருந்ததையும் இக்கட்டுரை சான்றுகளோடு விளக்குகிறது.

அளத்தல் வகைகளான நீட்டல், முகத்தல், நிறுத்தல் போன்றவற்றைப்பற்றிய விளக்கங்களும் அவற்றிற்கான சான்றுகளும் தரப்பெற்றுள்ளன. நவீன யுகத்தில் தேடுபொறிகள் மிகுந்துள்ள சூழலிலும் அளந்தறி ஆய்வின் இயல்புகள்

குறித்தும் பயன்பாடுகள் குறித்தும் இவ்வாய்வு சுருக்கமாக விளக்குகிறது.

குறிச்சொற்கள்

அளந்தறி ஆய்வு | அளவை முறைகள் | அளவீட்டுப் பெயர்கள் | அளவையின் இயல்பு | அளவையின் பயன்பாடுகள் | இலக்கியங்களில் அளவைகள் | அளவை குறித்த பழமொழிகள் |

முன்னுரை

ஏதேனும் ஒரு புதிய சிக்கலில் அகப்பட்டோர் அந்தச் சிக்கலிலிருந்து விடுபடுவதற்கு ஆய்வினை மேற்கொள்ளுகின்றனர். பொதுவாக ஆய்வு என்பது சிக்கலின் பின்னணியிலேயே பிறக்கிறது. ஆய்வு என்பதற்கு, 'தேடுதல்' என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். சிக்கலைத் தீர்ப்பதற்குச் சரியான வழி- அதனைக் குறித்துத் தேடுவதேயாகும். தேடலே ஆய்வின் அடிப்படை எனலாம். பல துறைகளையுடைய பேராற்றின் ஒருகரையில் இறங்கி அதன் தன்மையை அளக்க முற்படுவதாக இக்கட்டுரை ஆய்வின் ஒரு பிரிவாகிய அளந்தறி ஆய்வு முறையின் இயல்புகளையும் பயன்பாடுகளையும் விளக்க எழுகிறது.

தேடுதலும் ஆய்வும்

தேடுதல் என்பது பலதொழில்களைக் குறிக்கும் கூட்டுத் தொழிற்பெயராகும். தேடுதல் பலவிதங்களில் நிகழும். பார்த்தல், கேட்டல், அளத்தல், அலைதல், அரைத்தல், உலர்த்தல், சலித்தல், புடைத்தல், தேர்தல், தெளிதல் என இப்படிப் பலவாறாகச் சொல்லலாம். ஆய்வும் அத்தகையதே.

'ஆய்ந்து ஆய்ந்து கொள்ளாதான் கேண்மை' எனத் திருவள்ளுவர் அடுக்குத் தொடரிட்டுக் கூறுவது தேர்ந்து கொள்வதன் முக்கியத்துவத்தைக் குறிப்பதற்காகவே என்பதை நாம் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

தேடலின் நோக்கம்

தேடல் "ஒன்றைப் பற்றி மிக அணுக்கமாகவும் நுணுக்கமாகவும் அறிந்து கொள்ளும் திறனை,

வளர்க்கிறது.” எப்பொருளாயினும், அது எவர்வாய்ப் பெறினும் அப்பொருளின் ஆழ்ந்த மெய்ப்பொருளைக் காண்பதில் ஏற்படுகிற நாட்டம் ஆய்வில் நம்மை நிறுத்துகிறது. இந்த நாட்டத்தைத் திருவள்ளுவர்,

நன்மையும் தீமையும் நாடி நலம்புரிந்த

தன்மையால் ஆளப் படும்³

என்பார். ஒவ்வொரு செயலையும் நன்மையின்பாலும் தீமையின்பாலும் உள்ளதா என்பதை அறிவதற்கு நாடுதலும் நலம்புரிதலாகிய விளைவை அளத்தலும் மிக இன்றியமையாததாகும். இதேபோல,

‘நன்றிது தேர்ந்திடல் வேண்டும் - இந்த

ஞானம் வந்தால் பின்நமக்கெது வேண்டும்?’⁴

என்பது பாரதியாரின் வாக்கு.

‘நன்று’ என்ற ஒன்றைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளும் முறையை ‘ஞானம்’ என்று விளக்குகிற பாரதியாரின் மேற்காணும் பாடல்வரிகள் ஆழ்ந்த பொருளுடையவை.

நன்றானவற்றைத் தேர்ந்து கொள்வதே அறிவின் வளர்நிலை என்பது இதன்மூலம் புலனாகிறது. தேர்தல் என்பதும் பன்முனைக் கூட்டுத் தொழில். எவ்வகையாயினும் தேர்தல் நிகழ்கிறது. ஆய்வின் தெளிவைத் தரும் தேர்தலுக்காக- தேடலாம், சலிக்கலாம், அலசலாம், பிடுங்கலாம், அரைக்கலாம், கலக்கலாம், சாகவும் செய்யலாம். இதை ஆய்வின் வழிப்பட்ட தேர்தல் எனச் சுட்டுதல் பொருந்தும்.

ஆய்வின் அடிப்படை

‘ஏதேனும் ஒன்றை மிக்க கவனத்தோடும் விடா முயற்சியோடும் நுட்பமாய்த் தேடுவது’⁵ என்பது ஆய்வின் அடிப்படை விளக்கமாகக் குறிப்பிடப்படுவது இங்கு நினைக்கத்தக்கது.

எந்தச்சிக்கல்களைத் தீர்ப்பதற்கும் ஆய்வு தேவை. இதற்குத் தேடுதல் மிக அவசியம். இருளை விட்டு ஒளியைத் தேடிய மனிதர்களாலேயே விளக்கு கண்டறியப்பட்டது. குளிரில் நடுங்கி வெம்மை தேடிய மனிதர்களால்தான் நெருப்பு கண்டறியப்பட்டது.

சிக்கல்கள் தேவையாக உருப்பெறும்போது அவை குறித்த தேடல்கள் அதிகமாகின்றன. பலருக்கான பலபொருளைப் பகுத்துக் கொடுக்கும்போது ஏதும் சிக்கல் வந்து விடாமலிருப்பதற்கான தீர்வு தேடியபோது அளவீட்டு முறை கண்டறியப்பட்டது.

தமிழரின் ஆய்வியல் ஆர்வம்

தமிழர்கள் தம்மைச் சுற்றியுள்ள அனைத்தையும், தன்னையும் கூட ஆராய்வதில் எப்போதும் விருப்பமுடையவர்கள். மெய்ப்பொருள் காண விழைவதையே அறிவுடையார் தொழிலென முன்னோர் குறித்தனர்.

‘காய்தல் உவத்தல் அகற்றி ஒருபொருட்கண்

ஆய்தல் அறிவுடையார் கண்ணதே’⁶

எனும்படி ஒருபொருளாக விளங்கும் மெய்ம்மைப் பொருளைப் பேதங்களை அகற்றி ஆராய்ந்து தேர்ந்து கொள்வதே அறிவுடையார் தொழிலாகச் சுட்டப்படுவதைக் காணலாம்.

தொல்காப்பியமும் அளவியலும்

தொல்காப்பியப் பாயிரத்தில் இடம்பெறுகிற, ‘புலம் தொகுத்தேனே’, ‘பல்புகழ் நிறுத்த’, ‘ஐந்திரம் நிறைந்த’⁷ என்பன போன்ற சொற்கள் தொகுத்தல். நிறைத்தல் என அளவீட்டுச் சொற்பெயர்களாலேயே புகழ்ப்படுதலால் அவை தொல்காப்பியரின் அளவீட்டு நுட்பத்தினைத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுவனவாக அமைகின்றன எனலாம்.

எழுத்தும், சொல்லும், பொருளும் நாடி இலக்கணம் செய்த தொல்காப்பியர் அளவைக்குப் பெயர்சொல்லும் இடத்தில், ‘அளந்தறி கிளவி’⁸ எனக் குறிப்பது அளவீட்டு அமைப்பில் உற்று நோக்கத்தக்கதாகும்.

அளவுப் பெயர்களான அகல், ஆழாக்கு, உழக்கு போன்ற சொற்களை அவர் அளவாகும் மொழி⁹ என்று குறிப்பிடுகிறார். அதேபோல, ‘செய்யுள்’ என்பதே ‘அளவீட்டுச் செய்தல்’ என்பதாய்ச் செய்யுள் உறுப்புகளுள் ஒன்றை, ‘அளவியல் வகையே அனைவகைப்படுமே’¹⁰ என்றும் குறிப்பிடுதல் காணத்தக்கது. இந்த அனைவகை முன்னர்க் கூறப்பட்டதோடு அமைவதாகும்.

முன்னதில் பரிபாடலின் அளவாக,

‘நாலீர் ஐம்பது உயர்பு அடியாக

ஐ ஐந்தும் ஆகும் இழிபு அடிக்கு எல்லை’¹⁰

என 4X2X50 = 400 அடிப் பேரெல்லையாகவும், 5X5=25 அடிச் சிற்றெல்லை எனவும் அளவீட்டுக் குறிப்பிடுவதையும் அளவீட்டு ஆய்வில் தேர்ந்து கொள்ள வேண்டியதாகக் கருதலாம்.

அளவைப் பெயர்களாக முகத்தல் அளவைக்கும், நிறுத்தலளவைக்கும் ‘கலம், சாடி, தூதை, பாணை, நாழி, மண்டை, வட்டில், அகல், உழக்கு, கழஞ்சி, தொடி, பலம்’¹¹ முதலிய பெயர்களையும் சுட்டி குறிப்பிடுவது அளவியலின் ஆய்வே எனலாம்.

தொல்காப்பியர் சொற்களை ஓரளபு எனவும் ஈரளபு எனவும் அளபு என்னும் பெயரால் அளந்தறிகிறார். குறுகலும் நெடுமையும் பெறும் அளவீட்டு அடிப்படையிலான சொற்களையும் அவர் விரித்துரைக்கிறார். வகுத்தல், விரித்தல், தொகுத்தல், பகுத்தல் எனத் தான் கூறும் இலக்கண அளவை முழுமைக்கும் அளவீட்டு அமைப்பிலேயே பெயர்கூறிச் செல்கிறார் தொல்காப்பியர். எழுத்தின் அளவை மாத்திரை வடிவத்தில் அளவிடும் தொல்காப்பியர் தன் அளவிலிருந்து மாத்திரை அதிகரித்து ஒலிக்கும் எழுத்துகளை அவர், 'அளபெடைப் பெயரே அளபெடை இயல்'¹² என அளந்து கூறுவதும் காணத்தக்கது.

உயர்திணை, அஃறிணை எனும் பகுப்பு அளவீடு வெறும் இலக்கண ஆய்வாக மட்டும் கருதத்தக்கதன்று. மானுடவியலையும், அறிவியலையும் ஒன்று சேர்ந்த பேராய்வுப் பகுப்பாக இது விளங்குவதை உற்று நோக்கின் உணரலாம்.

உயிர், உயிரல்லாதவை என்னும் பிரிவுகளைக் கடந்த உயர்திணை, அஃறிணைப் பகுப்பு தொல்காப்பியர்தம் அளவீட்டின் மெய்ம்மையைப் புலப்படுத்தும் சரியான சான்றாகும். உயிர்களை ஆண்பால் எனவும், பெண்பால் எனவும், பலர்பால் எனவும் அளவிட்டதும், ஒன்று, பல என அஃறிணையை அளவிட்டதும் அளவீட்டின் விரிவுகள். இது தொல்காப்பியரைச் சிறந்த அளவீட்டாளராகவும் எண்ணியலில் (உளவியலிலும் அளவியலிலும்) தேர்ந்த ஞானம் உடையவர் என்பதை எடுத்துக் காட்டுகிறது எனலாம்.

இயற்கையில் அமைந்த நிலங்களை ஐவகைப் பகுப்பாய்த் திணைப் பெயர்களின் அளவிட்டது மேலும் அவர்தம் அளவீட்டு ஆய்வு நுணுக்கத்தை எடுத்துக் காட்டுவது. யாவற்றுக்கும் மேலாய் அறிவினை ஒன்று முதல் ஆறுவகையாக அளவிட்டு அவ்வவற்றிற்குரிய புலனறி உறுப்புகளையும் ஆய்ந்து கூறியிருப்பது அளவையின் மீயுயர் எனலாம்.

இதே முறையைப் பின்பற்றியே நன்னூல் ஆசிரியரான பவணந்தி முனிவர் அளவீட்டு முறையை அறிமுகப்படுத்துகிறார்.

“அளக்க லாகா அளவும் பொருளும் துளக்கல்ஆகா நிலையும் தோற்றமும்”¹³

என்று ஆசிரியனைக் குறித்த அளவீடாக மலையைச் சுட்டி அளக்கல், துளக்கல் என்று விளக்கியிருப்பதையும் ஒத்துக் காணலாம்.

தமிழர்தம் அளவியல் அறிவு

‘எண்ணும் எழுத்தும் கண்ணெனத் தகும்’¹⁴ எனும் கொன்றைவேந்தனும், ‘எண்ணென்ப ஏனை எழுத்தென்ப’¹⁵ என வரும் கல்வி எனும் அதிகாரத் தலைப்பிட்டு அமைந்த திருக்குறளும், எண்ணை முதற்சொல்லி அளவீட்டின் பெருமையை எடுத்துக்காட்டுவன ஆகும். தொல்காப்பியர் இதனை, ‘எண்ணுப் பெயர்க்கிளவி’¹⁶ எனக் குறிக்கிறார்.

எண் என்பதற்கு எண்ணிக்கை எனவும், எண்ணம் எனவும் பொருள் கொள்ளலாம். எண்ணிக்கையைக் குறிக்கிற அளவீடாகிய எண் என்பது கணிதத்தின் அடிப்படையாகும். எண்ணிலிருந்து கணக்கும், கணக்கிலிருந்தே அளவீடும் அமைகின்றன. இந்த அளவையே ஆய்வின் முதல் நிலை எனலாம்.

இலக்கண இலக்கியங்களில் அளவியல் பகுப்புகள்

அளவைக் குறித்துப் பல பழமொழிகள் தமிழில் தொன்று தொட்டே வழக்கில் இருந்து வருகின்றன. எவற்றையும் அளந்தறிவதில் தமிழர்கள் வல்லவர்களாகத் திகழ்ந்தனர் என்பதற்கு தமிழ்மொழியின் அமைப்பே சான்றாக அமையும். உயிர் எனவும், மெய் எனவும் பகுப்பில் விரியும் தமிழ் எழுத்துகளும் அளவை அடிப்படையிலேயே அமையப் பெற்றிருக்கின்றன.

‘ஆற்றில் போட்டாலும் அளந்து போடு’¹⁷ என்னும் பழமொழியில் சுட்டப்பெறும் அளந்து என்னும் சொல், அளவையைக் கணித அடிப்படையில் (எண்ணிக்கை எனும் அளவீடு) மட்டுமின்றி, மனத்திலிருந்து எழும் எண்ண அடிப்படையிலும் (உளவியல் அளவீடு) குறிப்பிடுகிறது.

‘கற்றதுகைம் மண்ணளவு கல்லா துலகளவென்று உற்ற கலைமடந்தை ஓதுகிறாள் - மெத்த வெறும்பந்த யங்கூற வேண்டாம் புலவீர் எறும்புந்தன் கையாலெண் சாண்’¹⁸

எனும் ஔவையாரின் வாக்காக வரும் இப்பாடல் அளவீட்டை விரிவாகப் பேசுகிறது. கற்றலின் அளவைக் காட்ட நம்முடைய கையளவைச் சான்றாகச் சுட்டி அதனுள் நிறைந்திருக்கக் கூடிய மண்ணின் அளவை உணர்த்துவது ஆராயத்தக்கதாகும். கல்லாததற்கு அளவாக உலகம் என்பதுவும் அளக்கப்படுபொருளாக மதிப்பிடப் பெற்றிருப்பது குறிக்கத்தக்கது. மேலும் எறும்பினை அளவிட அதன் கையைப் பயன்படுத்துவதும் அது எண்சாண்

உண்டென்பதும் அளந்தறிகிற ஆய்வின் வெளிப்பாடேயாம். அதேபோல்,

இது உயரத்தையும் பருமனையும் (நிறையையும்) குறித்தென்றால் திரவத்தையும் ஓளவையார் அளவிட்டிருக்கிறார்.

“ஆழ அமுக்கி முகக்கினும் ஆழ்கடல்நீர்
நாழி முகவாது நால்நாழி-தோழி
நீதியுங் கணவனும் நேர்ப்பினும் தந்தம்
விதியின் பயனே பயன்”¹⁹

ஆழ்கடலின் நடுவே சென்று அதற்குள்ளும் ஆழ்ந்து அமுக்கி அமுக்கி முகந்தபோதும் எடுத்துச் சென்ற கலத்தின் கொள்ளும் அளவையல்லாது ஒருதுளியும் கூடுதலாக அழுத்திக் கொணர இயலாது என்று திரவ அளவையியலைச் சுட்டிக்காட்டுகிற விதியின் பயன் என்று கூறுவது எத்தனை பொருத்தமாக உள்ளது என்பதற்கு, நவீன அறிவியல் யுகத்தின் பாஸ்கல் விதியை ஒத்துக் காணின் விளங்கும்.

‘மூடிய கலன் ஒன்றில் ஓய்வில் இருக்கும் பாய்மம் ஒன்றின் ஏதாவது ஒரு புள்ளியில் அழுத்தம் மாறும் போது, அவ்வழுத்தம் அதே அளவில் பாய்மத்தின் அனைத்துப் பகுதிகளுக்கும் கொடுக்கப்படும்’²⁰ என்னும் பாஸ்கல் விதியில் கூறப்படும் அழுத்தம் என்பது ஓளவையாரின் அமுக்கி என்ற சொல்லால் உணர்த்தப்பட்ட அளவையாகும். இருவர் விதியும் ஒத்திருப்பது ஆய்வுலகின் தெளிந்த நோக்கிற்குச் சான்றாக அமைகின்றது.

திருவள்ளுவரும் தான் உணர்த்த வேண்டிய பொருளைத் தெளிவாக்குவதற்கு அளவீட்டு உவமைகளைக் கையாண்டுள்ளார். ‘செய்யாமற் செய்த உதவியின் தன்மை வானாளாவியது, வையம் நிறைந்தது’²¹ எனவும் அளவீடு காட்டுகிறார். ‘காலத்தினால் செய்த உதவி ஞாலத்தை விடவும் பெரியது’²² எனவும், ‘பயன் தூக்கார் செய்த உதவியின் நன்மை கடலினும் பெரிது’²³ எனவும் அளவீட்டு முறையாலேயே சான்று காட்டுவதும் ஆராயத்தக்கதாகும்.

வாழ்வியல் நோக்கில் எதையும் அளந்தே ஏற்க வேண்டியுள்ளது. பொருள்களின் பரிமாற்றமான வாணிகத்தில் மட்டுமின்றி சொற்களின் தகவல் பரிமாற்றமான உரையாடலிலும் அளவுநிர்ணயிக்கப்படுவதைக் காணலாம். ‘யாகாவாராயினும் நாகாக்க’²⁴ என்று சொற்களின் பயன்பாட்டளவு எல்லையைக் காத்தல் என்ற சொல்லினால் தெளிவுற வரையறுக்கிறார் திருவள்ளுவர்.

‘அளவுக்கு மிஞ்சினால் அமிர்தமும் நஞ்சு’²⁵ என்னும் பழமொழி அளவையின் இன்னொரு பங்கான எல்லையைக் காட்டுகிறது.

பட்டினத்தார் தம்பாடலில் மன்னர், மக்களின் நிலையில்லா வாழ்வை இகழ்ந்து,

‘முடிசார்ந்த மன்னரும் மற்றுமுள்ளோரும் முடிவில் ஒரு பிடிசாம்பராய் வெந்து மண்ணாவது’²⁶

என மொத்த வாழ்வைப் பிடிசாம்பல் என்பதாய்க் கைக்குள் அடங்கும் அளவையே குறித்து அளவீடு காட்டுகிறார்.

‘ஆண்டவன் படியளக்கிறார்’²⁷ என்னும் சொல்வழக்கு, அளப்பதை, கொடை எனப் பொருள் சுட்டுகிறது. ஆக, எதற்கும் எண்ணிக்கை அடிப்படையிலும், எண்ண அடிப்படையிலும் அளவீடுகளை இயல்பாகவே தமிழர்கள் பயன்படுத்தி வந்தனர் என்பது உண்மை. இதனாலேயே அளவையாகிய எண்ணும் எழுத்தும் கண்ணெனப் போற்றப் பெறும் தகுதி பெற்றது குறிப்பிடத்தக்கது.

அளவீட்டுச் சொற்களும் பெயர்களும்

உயரம், நீளம், அகலம், ஆழம், பருமன், சுற்றளவு, எடை இவை போன்ற அளவீட்டுப் பெயர்ச் சொற்கள் தமிழில் மிகுதியாக உண்டு. பொருள்களையும் அவ்வவற்றின் தன்மைக்கேற்பவும் திடம் எனவும், திண்மம் எனவும், திரவம் எனவும் பகுத்தாய்ந்து பயன்பாடு கொண்டவர்கள் தமிழர்கள்.

திரவத்தை முகத்தல் அளவையாலும், திடத்தை நிறுத்தல் அளவையாலும், வாயுவை அழுத்த அளவையாலும் அளந்தறிந்தனர். இவற்றிற்கெனத் தனித்த அளவீட்டுப் பொருட்களையும் அவர்களே கண்டறிந்திருந்தனர்.

அளவைக் கருவிகள்

எடைக்கல், படிக்கல், தராசு, உழக்கு, மரக்கால், படி, செம்பு போன்ற அளவீட்டுக் கருவிப் பொருட்பெயர்கள் அக்காலத்து மனிதர்களின் அளவீட்டு முறையிலான வாழ்வைத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுகிறது. நாணயப் பயன்பாட்டுக்கு முன்னால் பண்டம் மாற்றும் முறையிலும் தங்கள் அளவைகளைப் பயன்படுத்தி வந்துள்ளனர். நாணயப் பயன்பாடும் தமிழர் நாகரிகத்தின் அற்புதமே எனலாம்.

வீசை, கால், கால்அரைக்கால், முக்கால்அரைக்கால், வீசம் போன்ற கணக்கியல் முறையில் அமைந்த அளவைப் பெயர்கள் அக்காலத்தில் வழக்கில் இருந்தன. கணக்கதிகாரம் என்னும் நூல் இதற்கான தகுந்த சான்றாக நமக்குக் கிடைக்கிறது.

பிற்காலத்து எழுந்த கணக்கியல் கோட்பாட்டு

முறைகளுக்கும் தமிழர்தம் அளவீட்டு முறைகளின் அடிப்படையே தோற்றுவாயாக அமைந்தது. குறிப்பாக முழு எண்களின் பயன்பாடு தொடங்கிய காலங்களில் பூஜ்ஜியம் என வழங்கப்படும் 0 தமிழின் சுழியன் என்ற சொல்லின் பிறப்பேயாகும்.

‘சுழிபோட்டுச் செயல் எதுவும் தொடங்கு’²⁸ என்னும் வாக்கு, எதையும் பூஜ்ஜியத்திலிருந்து துவங்கு எனக் கணித அளவை அடிப்படையிலேயே துவக்கத்தை எடுத்துக் காட்டுகிறது. தமிழர்கள் தமக்கென எண்களைப் பயன்படுத்தவும் கற்றிருந்தனர். தமிழ் மொழிக்கெனத் தனித்த எண்ணுருக்கள் உண்டு.

எல்லாச் சொற்களுக்கும் பொருள் இருப்பதைப் போலவே எல்லாப் பொருள்களுக்கும் உருவங்களும், வடிவங்களும் அமைகின்றன. அந்த வடிவங்களை அளவை அடிப்படையில் தேர்ந்து அவற்றுக்குத் தகுந்தவாறு சொற்களை அமைத்துக் கொண்டனர்.

அளவை/வடிவ முறைப் பெயர்கள்

காதம், மைல், கல், தூரம், தொலைவு போன்றனவும் இடைப்படுகிற வெளியை அளப்பதற்காக அளவீட்டில் அமைந்த சொற்களே ஆகும்.

வட்டம், சதுரம், கோணம், முக்கோணம், நாற்கரம், கோடு, வளைவு, சுழிவு, நெழிவு, ஊடு, பாவு, நேர், நிரை இவையும் வடிவ, உருவ, அமைப்பு அடிப்படையிலான அளவீட்டு முறையே எனலாம்.

எண்ணிக்கைப் பெயர்கள்

எண்ணுப்பெயர்கள் போலவே எண்ணியற் கணக்கீட்டுப் பெயர்களையும் அவர்கள் மிகுதியாகப் பயன்படுத்தினர். ஒன்று, பத்து, நூறு, ஆயிரம், பத்தாயிரம், இலட்சம், கோடி என்பன கடந்து பதுமம், சங்கம் என்னும் வரிசையில் பிரம்மகற்பம் போன்ற எண்ணிக்கையலடங்காதனவற்றுக்கும் பெயர்களை வழங்கிப் பயன்படுத்தி வந்துள்ளமை காணத்தகுந்ததாகும்.

திருநாவுக்கரசர் பெருமான்,

‘சங்கநிதி பதுமநிதி இரண்டும் தந்து
தரணியொடு வானாஎத் தருவரேனும்
மங்குவார் அவர்செல்வம் மதிப்போம் அல்லோம்’²⁹

என்று செல்வத்தை அளவிடும் உயர்நிதி அளவுகளைப் பட்டியலிடுகிறார்.

கோடிக்கோடி என்னும் பிரம்மகற்பத்தைக் கோடானுகோடி என்று தற்போதும் வழக்கில் கூறுவர். இதனை ஓளவைப் பெருமாட்டி, ‘கோடானுகோடி கொடுப்பினும் தன்னுடைநாக் கோடாமை கோடிபெறும்’³⁰ என்று குறித்திருப்பதையும் இங்கு பொருத்திக் காணலாம். அந்த அட்டவணை³¹ பின்வருமாறு-

என்னுரு	என்னுப்பெயர்
1,00,00,000	கோடி
10,00,00,000	அற்புதம்
1,00,00,00,000	நிகற்புதம்
10,00,00,00,000	கும்பம்
1,00,00,00,00,000	கணம்
10,00,00,00,00,000	கற்பம்
1,00,00,00,00,00,000	நிகற்பம்
10,00,00,00,00,00,000	பதுமம்
1,00,00,00,00,00,00,000	சங்கம்
10,00,00,00,00,00,00,000	வெள்ளம் (சமுத்திரம்)
1,00,00,00,00,00,00,00,000	அந்நியம்
10,00,00,00,00,00,00,00,000	அர்த்தம்
1,00,00,00,00,00,00,00,00,000	பரார்த்தம்
10,00,00,00,00,00,00,00,00,000	பூரியம்
1,00,00,00,00,00,00,00,00,00,000	பிரமகற்பம் (கோடிக்கோடி- முக்கோடி)

கால அளவைப் பெயர்கள்

காலத்தையும் முழுமையாக புவிச்சுற்றுக்கேற்பவே கண்டறிந்து, நொடி, நிமிடம், நாழிகை, நாள், வாரம், திங்கள், ஆண்டு என அளவிட்டனர். அறிவுநுட்பத்தோடு ஒவ்வொரு திங்களுக்கும் சூழலில் ஏற்படுகிற மாற்றங்களைக் கொண்டு, கார்காலம், கூதிர் காலம், முன்பனிக்காலம், பின்பனிக்காலம் என வகுத்ததும் அளவீட்டின் அடிப்படையிலேயே எனலாம்.

அளவியல் முறையில் கட்டடக் கலை

கட்டட அமைப்புகளிலும் தமிழர்தம் தொன்மைச் சிறப்பு திறம்பட வெளிப்படுகிறது. அரண்மனைகள், ஆலயங்கள், சிற்பங்கள், அணைகள், சாலைகள் என யாவற்றிலும் தெளிந்த அளவீடுகளால் காலத்தை வென்று நிற்கக் கூடிய படைப்புகளைப் படைத்தளித்தனர்.

பண்டைக்காலத்துக் கோயில்களில் விளைநிலங்களிலிருந்து பெறப்பட்ட தானியங்களை அளவிடும் முறை குறித்துக் கல்வெட்டுகள் கணக்கின் அளவைப் பதிந்துள்ளன.³²

2 செவிடு	1 பிடி
5 செவிடு	1 ஆழாக்கு
2 ஆழாக்கு	1 உழக்கு
2 உழக்கு	1 உரி
2 உரி	1 நாழி
8 நாழி	1 குறுணி
2 குறுணி	1 புதக்கு
2 புதக்கு	1 தூணி அல்லது காடி
3 தூணி	1 கலம்

இதைப் போலவே ஆலயக் கட்டுமானக் கலையில் பயன்படுத்தப்பெறும் அளவீட்டு முறைகள் நுண்ணிய வெளிப்பாடாக விளங்குகின்றன. நெல்மணியையே அடிப்படை அளவீடாகக் கொண்டு ஆலயங்கள் கட்டமைக்கப்படுகின்றன. இது பலரும் அறிந்திராத விந்தை தரக்கூடிய புதிய செய்தியாகும்.

ஆலயக் கட்டுமானத்திற்கு உதவும் நீட்டலளவைகள்

10 கோன்	1 நுண்ணணு
10 நுண்ணணு	1 அணு
8 அணு	1 கதிர்த்துகள்
8 கதிர்த்துகள்	1 துகம்பு
8 துகம்பு	1 மயிர்நுனி
8 மயிர்நுனி	1 நுண்மணல்
8 நுண்மணல்	1 சிறுகடுகு
8 சிறுகடுகு	1 எள்
8 எள்	1 நெல்
8 நெல்	1 விரல்
12 விரல்	1 சாண்
2 சாண்	1 முழம்
4 முழம்	1 பாகம்
6000 பாகம்	1 காதம் (1200 கெசம்)
4 காதம்	1 யோசனை ³³

அளவியல் முறையில் சூழல் ஆய்வு

நிலத்திலும் நீரிலும் மட்டுமின்றி, திசை, திக்கு, மூன்று உலகங்கள், என நிலங்களுக்கு மேலான வானப்பரப்பும் அளவீட்டுக்குள் அடங்குவது குறிப்பிடத்தக்கது. நிலவின் நகர்வினைக் கொண்டு பெளர்ணமி, அமாவாசை போன்றனவும் கணக்கிடப்

பெற்றன. 'ஒருமாதத்தின் ஒளிமிகுந்த பதினான்கு நாட்கள் வளர்பிறை எனவும், ஒளிகுறையும் பதினான்கு நாட்கள் தேய்பிறை எனவும் கணிக்கப்படுகின்றன. சந்திரன் பூமியைச் சுற்றிவரும் 12 நிலைகளில் எடுத்துக் கொள்ளும் காலஅளவு திதி எனப்படும். ஒரு சந்திரமாதம் என்பது முப்பது திதிகளையுடையது.³⁴ இவற்றைக் கணிப்பவர்கள் கணியர்கள் என அழைக்கப்பட்டனர். கணியர் என்ற சொல்லும் தற்காலத்துப் பயன்படும் கணினி என்னும் சொல்லோடு பொருத்திப் பார்க்க வேண்டியதாகும்.

ஐம்பூதங்களின் இயல்பினையும் பழந்தமிழர்கள் அளந்தறிந்துள்ளனர். ஒவ்வொரு பூதத்துக்குமான இயல்பினோடு பிற பூதங்களோடு அவற்றின் கலப்பினையும் நுண்மையாகக் கணித்துள்ளனர். புறநானூற்றின் முதற்பாடல் முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர்,

'மண்திணிந்த நிலனும்
நிலனேந்திய விசம்பும்
விசம்பு தைவரு வளியும்
வளித்தலைஇய தீயும்
தீமுரணிய நீரும் என்றாங்கு
ஐம்பெரும்பூதத்து இயற்கை போல'³⁵

என்று பூதங்களை அளவிடுவதை அறியமுடிகிறது. இதில் பெறப்படும் திணிந்த, ஏந்திய, தைவருதல், தலைஇதல், முரணுதல் ஆகிய அளவீட்டு அடிப்படையில் பூதங்களின் இயல்பினை எடுத்துரைப்பனவாகும்.

அளவையின் முடிபு

அளவின் அடிப்படையில் மேற்கொள்ளப்படும் செயல்களில் தூய ஒழுங்கும் துல்லியமும் இருப்பதைக் காணமுடிகிறது. அச்செயல்களில் தோன்றும் அறமும், இயல்பும் அதை அழகியலோடு கட்டமைத்து விடுகிறது.

இந்த ஒழுங்கே வெற்றியையும் தருகிறது என்பதைத் திருவள்ளுவர் 'எண்ணித் துணிக கருமம்'³⁶ என்று அளவீட்டுக் குறிப்பிடுகிறார். எண்ணத்தை ஒழுங்குபடுத்துவதும், ஒருங்கிணைப்பதும் அளவீட்டு முறையில் அமைவது அவசியமாகிறது எனலாம்.

இத்தகைய ஒழுங்கில் அமைகின்ற எவையும் திடத்தோடும் திண்மையோடும் நிலைபெறுகின்றன. முறையான அளவீட்டு முறையில் அமைக்கப் பெற்ற ஆலயத்தின் அமைப்பு காலத்தையும் வென்று நிற்கக்கூடியது.

இத்தகைய திண்மையை திண்மையின் அளவை மனிதர்கள் தம்மனத்தில் பெற்றால்

எண்ணியவற்றையெல்லாம் எண்ணியவாறே பெறலாம் எனத் திருவள்ளுவர்,

‘எண்ணிய எண்ணியாங்கு எய்துப எண்ணியர் திண்ணிய ராகப் பெறின’³⁷

எனும் குறளால் குறித்துக் காட்டுகிறார்.

‘தலைக்கு ஒன்று கொடு’³⁸ என ஆகுபெயராய் வருகிற இலக்கண அமைப்பு முறையும் அளவியல் அடிப்படையிலேயே அமைந்ததாகும். கைகள் எனில் இரட்டையையும் தலை எனில் ஒற்றையையும் குறிப்பதும் கவனத்திற்குரியது.

சிறுவர் விளையாட்டுகளில் அளவை முறைகள்

‘குறிக்கோளிலாத வாழ்க்கை கோடுகள் இலாத ஆட்டம்’³⁹

என்பார் வ.சுப. மாணிக்கனார். இத்தொடர் ஆட்டம் எனப்படும் விளையாட்டிற்கு அளவீடும் விதிகளும் எத்தனை முக்கியம் என்பதை எடுத்துக் காட்டுவதோடு, அச்சிறுவயது விளையாட்டு ஒழுங்கு அவர்களின் வருங்காலத்தில் வாழ்க்கைக்கும் எவ்வாறு உதவுகின்றது என்பதை உணர்த்துகிறது.

கிராமப்புறத்துச் சிறுகுழந்தைகள் தாங்கள் விளையாடும் பலவகையான விளையாடல்களில் புளியங்கொட்டைகளைப் பொறுக்கி வைத்துக் கொண்டு ‘ஒற்றையா, இரட்டையா’ என அளவீட்டு அடிப்படையிலேயே விளையாடுவது உண்டு.

அதுபோலவே பெண்குழந்தைகள் அமர்ந்து கொண்டு ஆடுகிற சொட்டாங்காய் (கழற்காய்) என்னும் ஒருவகை விளையாட்டு கற்களின் எண்ணிக்கையைத் தனித்தனியே பிரித்தெடுப்பதைக் காட்டும்.

நொண்டி எனப்படும் ஓர் ஆட்டம் கட்டங்களின் பிரிவில் கால்களை மாற்றித் தாவித் தாவிக் கணக்கிட்டு ஆடுவதைக் குறிக்கிறது.

இதுதவிர காற்றாடி செய்தல், பட்டம் விடுதல் போன்ற விளையாட்டுகள் காற்றின் பயன்பாட்டையும், அதன் திறனை அறியும் பொருட்டும் விளங்கின. வீடு கட்டி விளையாடுதல், பம்பரம் சுற்றுதல், கபடியாட்டம் போன்ற விளையாட்டுகளும் இத்தகைய அளவியல் முறையிலேயே அமைந்தன எனலாம்.

கிட்டிப்புள் என்னும் ஒருவகைச் சிறுவர் விளையாட்டு இரு வெவ்வேறு அளவிலான குச்சிகளைக் கொண்டு நிலத்தை அளந்து

விளையாடும் விளையாட்டாக இன்றும் வழக்கில் இருந்து வருகிறது. இவ்விளையாட்டின் மூலமாகச் சிறுவர்கள் எளிதில் எண்ணிக்கைக் கணிதத்தை இயல்பாகக் கற்றுக் கொள்கின்றனர்.

இதுதவிரவும் தீப்பெட்டிகளின் வண்ண அட்டைகளைப் பணமாகக் கருதிக் கொண்டு அதற்குப் பண்டங்கள் வாங்குவதும், மண்ணையும், கல்லையும் பொருட்களாக்கி, சிரட்டை என்று சொல்லப்படும் தேங்காய்க் கொட்டாங்குச்சிகளை இருநூலால் சேர்த்துக் கட்டித் தராசாக்கிப் பொருட்களை அதன்மேல் வைத்து நிறுப்பது போலப் பாவனை காட்டி விளையாடும் வியாபார விளையாட்டுகளும் அளவீட்டு முறையைப் புலப்படுத்துகின்றன.

நீரியல் அளவையில் அமைந்த நீர்நிலைப் பெயர்கள்

இது தவிர நீர்மப் பொருளான நீரை அதும் நிறையும் இடத்தையும் அளவீட்டு அடிப்படையிலும் பயன்பாட்டு அடிப்படையிலும் பெயர்களை அமைத்துக் கொண்டனர். குளிக்கப் பயன்படும் வகையில் சிறிதாக அமைக்கப் பெற்றிருப்பது குளம் என்றும், ஊர் கூடி உண்ணும் தன்மையுடைய நீர்நிலையை ஊருணி எனவும், பேரளவில் பரந்திருப்பின் ஏரி எனவும், குறுகிய அளவில் தேங்கியிருப்பின் அதனைக் குட்டை எனவும், ஓடுவதை ஆறு எனவும், நீரைத் தேக்கி அணைத்து வைத்திருப்பதை அணை என்றும், யாவற்றிலும் பெரிய அளவிலான நீர்ப்பெருக்கத்தைக் கடல் எனவும் ஆழம் மிகுந்து அளவிட இயலாததை ஆழி எனவும் பகுத்துக் காட்டியிருப்பது காணத்தக்கது.

இதனாலேயே புலவர்கள் தம்பாடுபொருளில் அளக்கலாகா அளவையும் பொருளையும் இத்தகு இயற்கைப் பொருள்களான பெயர்களால் உவமை காட்டி விளக்கி நின்றனர் என்பது புலனாகும். பாரியை ‘நீரினும் இனிய சாயல் பாரிவேள்’⁴⁰ என்பார் கபிலர்

பெண்களின் மனையியலில் அளவியல் பயன்பாடுகள்

பெண்களின் இயல்பான கலையான விளங்கும் கோலக்கலையும் அளவீட்டு அடிப்படையிலேயே அமைந்தது எனலாம். புள்ளிகளும், கோடுகளும், வளைவுகளும், நெழிவுகளும் ஒரு வரைபடம் போலான முயற்சியில் துல்லியமான கலைப் படைப்பாக நம்மிடையே பரிணமித்து எழுவதைக் காணலாம். இதற்கு அளவீடே துணையாக அமைகிறது.

சமையல் எனப்படும் உணவுப் பக்குவப்படுத்தலிலும் பெண்கள் தேர்வதற்கு ஐம்பூதங்களின் அளவை முறைகளையும் அளவீட்டு முறையிலேயே பயன்படுத்தினர். நீரின் அளவு, கொதிநிலையின் அளவு, பாத்திரத்தின் அளவு இவை மூன்றும் சேர்ந்த அளவையினால் நெருப்பின் அளவையும் அதன் பயன்பாட்டு நேரத்தையும் கணித்து முறையாகப் பொங்கச் செய்து 'ஒரு பாணை சோற்றில் ஒருசோற்றைப் பதமாகப்' பார்க்கும் அவர்தம் அளவீட்டு முறை போற்றத் தகுந்ததாகும். அவர்களுக்கென்றே உரித்தான ஆடற்கலையிலும் அளவீட்டு முறை சிறந்திருப்பதைச் சிலப்பதிகாரத்தில் ஆய்ச்சியர் குரவை உணர்த்துகிறது.

மேலைநாட்டு அளவையியலின் தாக்கங்கள்

அயல்நாட்டினர் வருகையாலும், உலகமய மாக்கலின் விளைவாலும் தமிழின் மரபார்ந்த அளவை முறைகள் மாற்றம் பெற்றன. நாணய மதிப்பு முறை தொடங்கி பொருள் அளவீட்டு முறைகளிலும் தூர அளவுகளிலும் இன்னும் பலவாறான புதிய அளவுகளிலும் வளர்ச்சி முறைகள் ஏற்பட்டன. இது அளவீட்டு முறைமையையே மாற்றியமைத்தது எனலாம்.

ஆய்வு அடிப்படையிலும் மேற்கத்திய முறைகளின் தாக்கம் மிகுந்ததாலும் ஆய்வுமுறைகள் முழுவதும் அவர்தம் அடிப்படை விதிகளை ஒட்டியே புதிதாக எழுதப்பெற்றன.

அதில் அளந்தறி ஆய்வு முறை என்பது நிகழ்காலத்துடன் தொடர்புடையதாக விளங்குகிறது. ஆய்வு முறைகளில் மிகுந்த செம்மையான முடிவை தரக் கூடியவற்றுள் ஒன்றாக இவ்வகை ஆய்வு விளங்குகிறது.

வாழ்வின் பலதுறைகளான கல்வியியல், உளவியல், பொருளியல் சமூக வாழ்வியல் போன்றன யாவற்றிலும் அளந்தறி ஆய்வின் பங்கு குறிப்பிடத் தகுந்ததாகும். இது முன்பே கூறப்பட்ட அளத்தல் என்பது பலவகைத் தொழிலைக் குறிக்கும் கூட்டுப் பெயர் என்பதனோடு ஒப்பு நோக்கத்தக்கதாகும். இவ்வகை ஆய்வு மொழியியலுக்கும், நாட்டுப்புறவியல் போன்ற துறைகளில் மேற்கொள்ளப்படும் ஆய்வுகளுக்கும் துணைபுரிவதை சான்றெனக் கருதலாம்.

அளந்தறிதலின் நோக்கம்

1. ஒரு பொருள் அல்லது நிகழ்வு குறித்த துல்லியமான மதிப்பீட்டை முடிவு

வாயிலாகப் பெற வேண்டியே அளவெடுப்பு மேற்கொள்ளப்படுகிறது.

1. தமிழகத்தை ஆண்ட மூவேந்தர்களில் தமிழுக்கு மிகவும் தொண்டு செய்தவர் யார் என ஆய்வது.

2. திருவள்ளூர் பெரிதும் போற்றியது அறமா, பொருளா, இன்பமா என ஆய்வது.

3. புள்ளி விவரங்களால் பெறப்படும் முடிவுகளும் அளந்தறி ஆய்வின் அமைப்பிலேயே மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. உதாரணமாக தொல்காப்பியத்தின் பயன்பாடு தற்காலத்தில் எந்த அளவில் உள்ளது என ஆய்வு செய்வதைக் குறிப்பிடலாம்.

4. நிகழ்வுகளை மதிப்பிட்டு அதன் பயன்பாடு மற்றும் எதிர்வினைகளை அறிந்து கொள்ளவும் இந்த ஆய்வு இடம் தருகிறது. எழுத்துச் சீர்திருத்தத்தால் ஏற்படுவது நன்மையா தீமையா என ஆய்வு செய்தல்.

அளந்தறி முறையின் சிறப்பியல்புகள்

கண்டதை, கேட்டதைக் கொண்டு மனத்திற்தோன்றியவாறு கூறுவது அளந்தறி முறை ஆய்வுக்கு அழகாகாது. அளவாய்வு வரலாற்றாய்வினின்றுமே வேறுபட்டது எனலாம். 'அளவாய்வு நிகழாய்வோடு தொடர்புடையது ஆகும். சோதனை முறையில் மேற்கொள்ளப்படும் இந்த அளந்தறிமுறை ஆய்வு நிகழ்வுகளுக்குக் காரணமான மூலக்கூறுகளை தனிப்படுத்திக் காட்டாது' என்பார் தமிழண்ணல்.

அளவாய்வின் வகைகள்

அளவாய்வு பலவகைகளாகப் பகுக்கப்படுகிறது. பொதுவாக இது

1. ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப் பெறும் பொருள்
2. ஆய்வு காணும் துறை
3. ஆய்வுக்குப் பயன்படுத்தப்படும் துறை நுணுக்கம்

போன்றவற்றைப் பொறுத்து அமையும் எனலாம். ஆயினும் அளவாய்வு,

1. விளக்கவுரை அளவாய்வு

குறிப்பிட்ட அல்லது தனிப்பட்ட நிகழ்வின் தற்போதைய நிகழ்வைக் குறித்து விளக்கப்பெறும் வகையில் இயலுவது விளக்கவுரை அளவாய்வு எனலாம்.

2. பகுப்பு அளவாய்வு

முன்பு கண்ட விளக்கவுரையை அதன் அடிப்படைக் கூறுகளுக்கிணங்கப் பகுத்தாய்வது பகுப்பு அளவாய்வு எனலாம்.

3. பொது அல்லது சிறப்பு ஆய்வுகள்

குறிக்கோளோ, முற்கோளோ அன்றிப் பொதுவாக அல்லது தனித்த அமைப்பில் மேற்கொள்ளப்படும் ஆய்வு பொது ஆய்வு எனப்படும். இதற்கு மக்கட்தொகைக் கணக்கெடுப்பை எடுத்துக் காட்டாகக் கூறலாம். தேர்தல் கணிப்புகள் சிறப்பு ஆய்வுக்குச் சான்றாகும்.

4. சுற்றாய்வுகள், தனிப்பட்ட ஆய்வுகள்

கால இடைவெளிகளை மையப்படுத்தி அந்தந்தக்காலத்தைய (நடப்புக் காலத்தைய) நிலையை ஆராயப் புகுவது சுற்றாய்வுகள் அல்லது தனிப்பட்ட ஆய்வுகள் எனப்படும். இது குறிப்பிட்ட முற்கோளைச் சோதித்தறிவதற்காகச் செய்யப்படுவன ஆகும். கல்வியறி பெற்றவர்களின் எண்ணிக்கையை அளவிடுவது இவ்வாய்வு வகையில் இணையும்.

5. முன்னிலை, முடிநிலை ஆய்வுகள்

முன்னிலை ஆய்வு பீடிகை ஆய்வு எனவும் வழங்கப் பெறும். இது வழிகாட்டி ஆய்வாகக் கொள்ளப்படுகிறது. மேற்கொள்ளும் ஆய்வில் வரக்கூடிய தடைகள், குறைகளை முன்கூட்டியறிந்து தவிர்க்கவே இம்முன்னிலை ஆய்வும் அதன்மூலம் பெரிய, பரந்த அளவில் ஆய்வைத் தொடர்ந்து வெற்றியடைய முடிநிலை ஆய்வும் உதவுகின்றன. அரசின் மிகப்பெரிய திட்டங்கள் இந்த ஆய்வுக்குப் பின்னரே மேற்கொள்ளப்படுகின்றன.

6. முழுக்கணிப்பு ஆய்வு, முன்மாதிரி ஆய்வு

எண்ணங்களை, நிகழ்வுகளை முன்கூட்டியே கணித்துக் கூறுவதற்கு மேற்கொள்ளப்படும் ஆய்வு முழுக்கணிப்பு ஆய்வு எனப்படும். ஆய்வின் முன்மாதிரியாகத் தமக்குக் கிடைத்த தரவுகளைக் கொண்டு கணித்தல் முன்மாதிரி ஆய்வு எனலாம்.

தொகுப்புரை

அளத்தலில் தொடங்கிய வாழ்வையும் கணக்கீட்டு அமைப்பில் அமைந்த வாழ்வியல் நெறிகளையும் ஆராயப் புகுந்தால் அது அளவிலடங்கா பேருருக் கொள்ளும். ஆயினும் அறிவின் வகைதொகைகளால் இயன்றவரை வகுத்தும், பகுத்தும் தொகுத்தும் காண்கிற வல்லமை மிக்கதாக அறிவும், அதனால் எழுகிற

ஆய்வும் விளங்குகிறது.

இன்றைய அறிவியற் காலச் சூழலில் அளந்தறி ஆய்வில் தன் அறிவுக்குத் தேவையான தகவல்களைப் பெறுவதற்கும், பெற்ற தகவல்களைத் தொகுப்பதற்கும் பல கைக்கருவிகளும் உத்திகளும் பயன்படுத்தப் பெறுகின்றன. அவற்றுள் மிக அதிகமாகவும் அடிக்கடியும் பயன்படுத்தக் கூடியனவும் உள்ளன.

1. வகைப்படுத்துதல் (அல்லது) கூறுபிரித்தல்
2. வினாத்தாள் முறை
3. பேட்டி
4. பட்டியல் அல்லது அட்டவணை
5. காட்சிமுறை அல்லது கூர்ந்து நோக்கல்

போன்ற பல முறைகள் அடங்கிய அளந்தறி ஆய்வுமுறை மற்ற ஆய்வு முறைகளை விடவும் சிறந்தது எனக் இக்கட்டுரையின் வாயிலாக விளக்கப் பெறுகிறது.

சான்றெண் விளக்கங்கள்

1. திருவள்ளூர், திருக்குறள், 792.
2. தமிழண்ணல், (பெரியகருப்பன்) ஆய்வியல் அறிமுகம், ப.25
3. திருவள்ளூர், திருக்குறள், 511.
4. பாரதியார், பாரதியார் பாடல்கள், தேசிய கீதங்கள், வந்தேமாதரம்.
5. தமிழண்ணல், (பெரியகருப்பன்) ஆய்வியல் அறிமுகம், ப.46
6. முனைப்பாடியார், அறநெறிச்சாரம், 23.
7. தொல்காப்பியர், தொல்காப்பியம், பாயிரம்
8. தொல்காப்பியர், தொல்காப்பியம், புணரியல், (121) 66
9. தொல்காப்பியர், தொல்காப்பியம், விளிமரபு, (626) 240
10. தொல்காப்பியர், தொல்காப்பியம் செய்யுளியல் (1418) 554
11. தொல்காப்பியர், தொல்காப்பியம் தொகைமரபு (170) 86
12. தொல்காப்பியர், தொல்காப்பியம் விளிமரபு, (620) 238
13. பவணந்தி முனிவர், நன்னூல், ஆசிரியனது வரலாறு, 28
14. ஓளவையார், கொன்றை வேந்தன், 7.
15. திருவள்ளூர், திருக்குறள், 392
16. தொல்காப்பியம், குற்றியலுகரப் புணரியல் (419) 162
17. பழமொழி.
18. ஓளவையார் தனிப்பாடல்.
19. ஓளவையார், மூதுரை, பா.எ.19.
20. Bloomfield, Louis (2006). How Things Work:

The Physics of Everyday Life (Third Edition).

John Wiley & Sons. p.153

21. திருவள்ளூர், திருக்குறள், 101.
22. மேலது, 102.
23. மேலது, 103
24. மேலது, 127
25. பழமொழி.
26. பட்டினத்தார், பட்டினத்தார் பாடல்கள், திருத்தில்லை பா.எ.7
27. வழக்குச் சொல்
28. வழக்குச் சொல்
29. திருநாவுக்கரசர், தேவாரம், ஆறாந்திருமுறை, பா.எ.10.
30. ஓளவையார் தனிப்பாடல்.
31. தமிழப்பன், தமிழ் இலக்கியத்தில் எண்ணும் எழுத்தும், எண்களின் அட்டவணை.
32. சுந்தரேச வாண்டையார், வை., கல்வெட்டு மூலமும் விளக்கவுரையும், ப.25
33. தமிழப்பன், தமிழ் இலக்கியத்தில் எண்ணும் எழுத்தும், நீட்டலளவை அட்டவணை.
34. குளத்தாரான், க., முனைவர், திருவரங்க அரங்கநாதர் கோயில் திருவிழாக்கள், ப.25
35. முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர், புறநானூறு, பா.எ.2
36. திருவள்ளூர், திருக்குறள், 467.
37. மேலது, 666.
38. வழக்குச் சொல்
39. வ.சுப.மா., மாமலர்கள், ப.60.
40. கபிலர், புறநானூறு, பா.எ.105.

துணைநூற்பட்டியல்

முதன்மைச் சான்றாதாரம்

1. தமிழண்ணல், (பெரியகருப்பன்) ஆய்வியல் அறிமுகம், மீனாட்சி புத்தகநிலையம், மதுரை, மு.ப. 1995

துணைமைச் சான்றாதாரங்கள்

1. ஓளவையார், ஓளவையார் அருளிய கொன்றைவேந்தன், சாரதா புதிப்பகம், சென்னை,

மு.ப.2007.

2. ஓளவையார், ஓளவையார் தனிப்பாடல்கள், முல்லை நிலையம், சென்னை, மு.ப. 2000,
3. குளத்தாரான், க., முனைவர், திருவரங்க அரங்கநாதர் கோயில் திருவிழாக்கள், தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு, தஞ்சை, மு.ப.2006.
4. சுந்தரேச வாண்டையார், வை., கல்வெட்டு மூலமும் விளக்கவுரையும், பழநியப்பா பிரதர்ஸ், மு.ப.1958
5. தமிழப்பன், முனைவர், தமிழ் இலக்கியத்தில் எண்ணும் எழுத்தும், உலகத்தமிழ் நூலக அறக்கட்டளை வெளியீடு, சென்னை, மு.ப.
6. தமிழப்பன், முனைவர்., தமிழ் இலக்கியத்தில் எண்ணும் எழுத்தும், உலகத் தமிழ் நூலக அறக்கட்டளை, சென்னை, மு.ப.2004.
7. திருநாவுக்கரசர், திருநாவுக்கரசர் அருளிச்செய்த தேவாரத் திருப்பதிகங்கள், ஞானசம்பந்தம் புதிப்பகம், மு.ப.1997.
8. தொல்காப்பியர், தொல்காப்பியம், வ.வே. சுப்பிரமணியம், (உ.ஆ) மணிவாசகர் நூலகம், சென்னை, மு.ப.2002
9. பட்டினத்தார், பட்டினத்தார் பாடல்கள் உரையுடன், பாவை பிரிண்டர்ஸ் (பி)லிட, சென்னை, மு.ப.2000.
10. பவணந்தி முனிவர், நன்னூல், கோவன் புதிப்பகம், சென்னை, மு.ப.2003.
11. பாரதியார், பாரதியார் கவிதைகள், ஸ்ரீசெண்பகா புதிப்பகம், சென்னை, மு.ப.2014.
12. புலியூர்க் கேசிகன், (உ.ஆ.) புறநானூறு மூலமும் உரையும், சாரதா புதிப்பகம், சென்னை, மு.ப.
13. முனைப்பாடியார், அறநெறிச்சாரம் மூலமும் தெளிவுரையும், சரசு புதிப்பகம், சென்னை, மு.ப.1990
14. வ.சுப.மா., மாமலர்கள், மணிவாசகர் நூலகம், சென்னை, மு.ப.1978.
15. வ.சுப.மாணிக்கம், திருக்குறள் தெளிவுரை, மணிவாசகர் நூலகம், சென்னை, நா.ப.2006.
16. Bloomfield, Louis (2006). How Things Work: The Physics of Everyday Life (Third Edition). John Wiley & Sons. p.153

Numerical	1	2	3	4	5	6	7	8	9	0
Old Tamil character-1st letter of	௧	௨	௩	௪	௫	௬	௭	௮	௯	௦
Tamil word	onru	iru	mu	nal	aintu	aru	ézhu	enn	tholl	anru
Sanskrit word	ek	dou	thri	chadur	Ru	chake	sath	ashta	now	sunya
1st/last letter by later Sanskrit scholars	௧	௨	௩ =த	௪	௫	௬	௭ =ச	௮	௯ =ந	௦

சேனாவரையர் உரையில் காணலாகும் தருக்கம்

ஆய்வாளர்

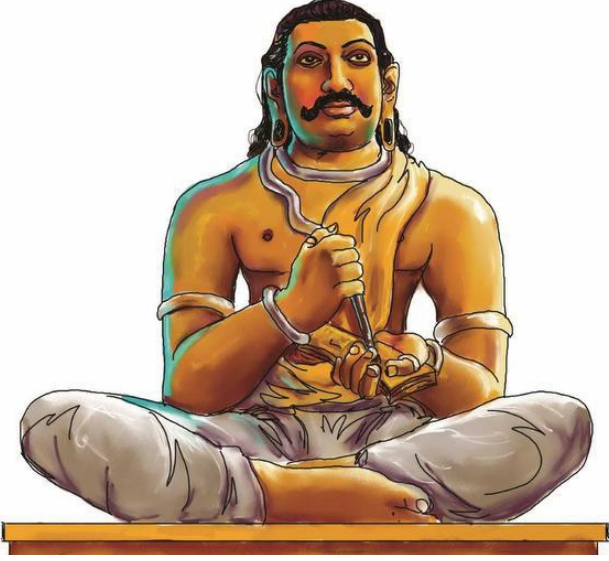
பா.ரேவதி

முமுநேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,
தமிழ்த்துறை,
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம், காரைக்குடி.

நெறியாளர்

முனைவர். சு. இராசாராம்

மூத்த பேராசிரியர் மற்றும் தலைவர்,
தமிழ்த்துறை,
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்,
காரைக்குடி.

முன்னுரை

தமிழ் இலக்கண நூல்களுக்கு மூலமாகத் திகழ்வது தொல்காப்பியம். எழுத்து, சொல், பொருள் என்ற மூன்று பெரும் பிரிவுகளைக் கொண்டத் தொல்காப்பியத்திற்கு உரை வரைந்தோர் பலர். அத்தொல்காப்பியத்தினை அனைவரும் கற்பதற்கு அடிகோலியவர்கள் இவ்வரையாசிரியர்களேயாவர். இலக்கணமோ, இலக்கியமோ உரை எழுதப் புகுந்தோர் அத்துறை மட்டுமன்றி பலதுறைகளும் கற்றுப் போகிய வித்தகர்களாகவே விளங்கினர். அவ்வடிப்படையில் சொல்லதிகாரத்திற்கு சிறப்பானதொரு உரை தந்து உதவிய சேனாவரையர் தமிழ், வடமொழி என இரண்டிலும் வல்லவராய்த் திகழ்ந்ததுடன், தேவையான இடங்களில் சரியான விளக்கங்களைத் தருவதில் சிறந்த தருக்கவாதியாகவும் விளங்குகிறார். அவ்வகையில் அவரது உரையில் காணப்படும் தருக்க(ஏரண) சிந்தனைகளை ஆராய்வதாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

தருக்கம் – விளக்கம்

ஒருவர் தான் கூற விரும்பும் கருத்தினை அதற்குரிய காரண காரியங்களின் அடிப்படையில் எடுத்துரைப்பதே தருக்கமாகும். 'தருக்கம்' என்பதற்குத் தமிழ் அகராதிகள் "தருக்கம் - நியாயசல்லபம், வாது"¹ என்றும் "தருக்கம் - நியாயவாதம்"² என்றும் பொருள் தருகின்றன. 'நவீன தர்க்கம்' எனும் நூலானது தர்க்கம் என்பது "ஆராய்ந்து அறியப்படும் அறிவுக்குத் தர்க்கம் என்றும், அவ்வறிவைப் பயப்பிக்கும் நூலுக்குத் தர்க்கநூல் என்றும் பெயராம். இதை ஒவ்வொரு தேசத்தாரும் சமயத்தாரும் தத்தம் பாஷைகளில் எழுதி அறிவைப் பெருக்கிக்கொள்வதுண்டு"³ என்று குறிப்பிடுகின்றது. மேலும் தர்க்கம் என்பது ஆங்கிலத்தில் 'Logic' என்றும் தமிழில் 'ஏரணம்' என்றும் பொருள்படுவதாகவும், "அறிவொப்புடையதாய் இருத்தலும், படிப்படியாய் ஏறுவதும், உயர்வதும், உயர்ந்த முடிவை எட்டுவதுமே ஏரணமுறை எனப்பட்டது"⁴ என அறிஞர் குறிப்பிடுவர்.

சேனாவரையரின் தருக்கச் சிந்தனை:

தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்திற்கு எழுந்த உரைகளுள் வெகு சிறப்பாகக் கருதப்படுவது சேனாவரையர் உரையேயாகும். இதற்கு முக்கியக் காரணமாக அமைவது அவரிடம் இருந்த தருக்கச் சிந்தனையாகும். தனது கருத்தினை எடுத்துச் சொல்வதிலும், பிறர் கருத்தினை மறுப்பதிலும், மூல ஆசிரியர் கருத்தினை நிறுவுவதிலும் சிறப்பான முறையில் தனது தருக்க நெறியினைக் கையாண்டுள்ளார்.

ஆசிரியர் கருத்தினை ஏற்றுக்கூறல்

இலக்கண, இலக்கியங்களுக்கு உரை எழுத முற்படும் உரையாசிரியர்கள் மூலநூலாசிரியர் கருத்தில் மதிப்பும் மரியாதையும் கொண்டவர்களாகவே திகழ்வர். அவ்வகையில் சேனாவரையரும் மூலநூலாசிரியர் மீது மிகுந்த பக்தி கொண்டவராக விளங்குகிறார்.

ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புடையதான இரு நூற்பாக்களை (சொல். 20,21) ஆசிரியர் இணைத்துக்கூறாமல் தனித்தனியே கூறியுள்ளார். அவ்வாறு அவர் வரிசைப்படுத்தியிருப்பதற்கான காரணத்தைத் தகுந்த முறையில் சேனாவரையர் விளக்கியுள்ளார். இதனை,

“செயற்கைப் பொருளை ஆக்கமொடு கூறல்”
(தொல்.சொல். சேனா.20)

”ஆக்கங் தானே காரண முதற்றே”
(தொல். சொல். சேனா.21)

என்ற இருநூற்பாக்களையும் தனித்தனியாக கூறியுள்ளதன் காரணத்தினை, ”செயற்கைப் பொருளை ஆக்கமுங் காரணமுங் கொடுத்துச் சொல்லுக என்பதே கருத்தாயின் சூத்திரம் ஒன்றாகற்பாற்றெனின்..... அவ்வாறோதின், ஆக்கமுங் காரணமுஞ் செயற்கைப் பொருட்கண் ஒத்தவாயின என்பது பட்டுக் ‘காரணமின்றியும் போக்கின்று’ (சொல் . 22) என்பதனொடு மாறுகோட லானும், காரணஞ் செயற்கைப் பொருளதோ ஆக்கத்ததோ என ஐயுறப்படுத லானும், ஆக்கந்தானே காரண முதற்றெனப் பிரித்துக் கூறினாரென்பது. இயற்கைப்பொருள் ஆக்கமுங் காரணமும் பெறாது வருதலும் செயற்கைப் பொருள் அவை பெற்று வருதலும் இலக்கண மெனவே, இவ்வாறின்றி வருவன மரபு வழி என்பதாம். நுண்ணுணர்வுடையார்க்குத் ‘தம் மரபினவே’ (சொல் . 11) என அடங்குவ வாயினும், ஏனையுணர்வினார்க்கு இவ்வேறுபாடு உணரலாகாமையின் விரித்துக் கூறினார்”⁵ என்று விளக்குகின்றார்.

இயற்கையோடு இல்லாமல் செயற்கையாக நடக்கக்கூடிய செயலினைப் பற்றிக் கூறும் பொழுது அதற்கான ஆக்கச் சொல் கொடுத்தே சொல்ல வேண்டும் என்பதும் அவ்வாறு ஆக்கத்தைச் சொல்லும் போது அதற்கான காரணத்தை முதலில் சொல்ல வேண்டும் என்பதும் இவ்விரு நூற்பாக்களின் பொருளாக அமைகிறது. பெயரியலின் முதல் நூற்பாவான,

”எல்லாச் சொல்லும் பொருள்குறித் தனவே”
(தொல் . சொல் .சேனா.155)

என்ற நூற்பாவினைக் கிளவியாக்கத்துள் வைக்காது, பெயரியலில் வைத்ததற்கான காரணத்தினைச் சேனாவரையர், ”இச்சூத்திரம் முதலாக ஐந்து சூத்திரத்தாற் கூறப்பட்டன பொதுவிலக்கண மாகலான், இவற்றை ஈண்டு வையாது கிளவியாக்கத்துள் வைக்கவெனின்:- இவை பொதுவிலக்கணமே யெனினும், ஆண்டு கூறப்பட்டன வழுவக் காத்தலும் வழுவக்காத்தற்கு உபகாரமுடையனவு மன்றே?

‘எல்லாச் சொல்லும் பொருள்குறித்தன’ என ஐயமகற்றலும் சொற்பொருள் இணைத்துப் பாகுபடுமென்றலும், சொல் வினைத்தென்றது மென்பன வழுவக் காத்தலும், வழுவக்காத்தற் குபகாரமுடையனவு மன்மையான், ஆண்டுணர்த்தாது, பொருள் வேறுபாடு பற்றிச் சிறப்புவுகையான் நான்கு சொல்லு முணர்த்துங்கால் அவை யுணர்த்தியல்லது உணர்த்தலாகாமையின், அவற்றை யீண்டுணர்த்தினாரென்பது, பொருள் வேறுபாடு பற்றிச் சொல் லுணர்த்துமாறு முன்னர்க் காணப்படும்.”⁶ என்று கூறியுள்ளார்.

சொல்லதிகார இயல் வைப்பு முறையில் ‘பெயரியல்’ ஐந்தாவது இயலாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அதன் முதல் நூற்பா ‘எல்லாச் சொல்லும்’ என வருவதினால் ‘சொல்’ பற்றிப் பேசும் இயல் கிளவியாக்கமேயாதலால், இந்நூற்பாவினை இங்கு ஏன் வைக்க வேண்டுமென்ற ஐயம் யாருக்கும் நேரிடக் கூடாது என்பதற்காகவே சேனாவரையர் இவ்விளக்கத்தினை அளித்துள்ளார். இதன்படி, சொற்களைக் குற்றமின்றிப் பயன்படுத்தும் முறை பற்றி கிளவியாக்கத்திலும் அச்சொற்களால் விளையும் பொருளைப் பற்றிப் பெயரியலிலும் அறிந்து கொள்ள முடியும் என்பதனைப் புலப்படுத்துகின்றார். இங்ஙனம் நூலாசிரியரின் மனக்குறிப்பினைத் தனது தருக்கச் சிந்தனை மூலம் சேனாவரையர் நிறுவியிருப்பது வெளிப்படுகின்றது.

இளம்பூரணர் கருத்தினை ஏற்றுக்கூறல்

சேனாவரையர் தமது உரையில் மூத்த உரையாசிரியரான இளம்பூரணரின் கருத்துகளை ஏற்றுச் செல்லும் இடங்களில் சரியான விளக்கங்களையும் தந்து செல்கிறார். இதனை

”எச்சுஞ் சிறப்பே ஐயம் எதிர்மறை
முற்றே எண்ணே தெரிநிலை யாக்கமென்று
அப்பால் எட்டே உம்மைச் சொல்லே”

(தொல்.சொல்.சேனா.255)

என்ற நூற்பாவில் எச்சவும்மை முதலாக ஆக்கவும்மை ஈறாக உம்மைச் சொற்கள் எட்டாகும் எனும் விளக்கத்தில் ஆக்கவும்மைக்குச் சான்றாக இளம்பூரணர், “நெடியனும் வலியனும்” என்பது ஆயினான் என்னும் ஆக்கத்துக் கண் வந்தது ஆக்கவும்மை”⁷ என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இதற்குச் சேனாவரையர், ”ஆக்கவும்மை வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. உரையாசிரியர் நெடியனும் வலியனுமாயினான் என்பழி உம்மை ஆக்கங்குறித்து நின்றலின் ஆக்கவும்மை

யென்றார். 'செப்பே வழீஇயினும் வரைநிலையின்றே' (சொல்.25) என்னுமும்மை, வழுவையிலக்கண மாக்கிக் கோடல் குறித்து நின்றமையின் ஆக்கவும்மை என்பாருமுள். பால் உணவும் ஆயிற்று என்றால், அதுவே மருந்துமாயிற்று என வருதல் (ஆக்கம்)"⁸ என்று உரை கூறியுள்ளார்.

இதன்வழி ஆக்கம் என்பதற்கு இளம்பூரணர் கூறியுள்ள சான்றினை ஏற்று விளக்கமளித்ததுடன் தான் கூற விழைந்ததையும் கூறிச் செல்வது புலனாகின்றது.

மறுப்பில் தருக்கம்

இளம்பூரணர் கருத்தினைச் சேனாவரையர் சில இடங்களில் ஏற்றுக்கொண்ட போதிலும் மாறுபட்ட இடங்களில் மறுத்துரைக்கவும் தயங்கினாரில்லை. அங்ஙனம் உரையாசிரியரை மறுத்துக் கூறுமிடங்கள் சிலவற்றில் தனது தருக்க சிந்தனையையும் நிறுவிச் சென்றுள்ளார் என்பதனை,

"எப்பொரு ளாயினும் அல்லது இல்லெனின் அப்பொருள் அல்லாப் பிறிதுபொருள் கூறல் (தொல்.சொல்.சேனா.35)

என்ற நூற்பாவிற்கு இளம்பூரணர், "பயறுளவோ வணிகீர்?" என்றால், 'உழுந்தல்ல தில்லை' என்க; தன்னுழை யவை உளவாயின். இதன் கருத்து, அவன் வினாவப்பட்ட பொருட்கு இனமாய பிறிதுபொருளே கூறுக என்பது"⁹ என்று கூறியுள்ளார். இதனை மறுக்கும் சேனாவரையர், "அல்லது இல் என்பதற்குத் தன்னுழையுள்ளதல்லது என்றும், அப் பொருளல்லாப் பிறிது பொருள் கூறல் என்பதற்கு இனப்பொருள் கூறுக என்றும் உரைத்தாரால் உரையாசிரியரெனின், பயறுளவோ என்று வினாயவழிப் பயறில்லை யென்றாற்படும் வழுவின்மையானும், உள்ளதல்ல தென்றல் கருத்தாயின் ஆசிரியர் அல்லதெனக் குறித்த பொருள் விளங்காமையின் அகப்படச் சூத்திரியா ராகலாகனும், பாம்புணிக் கருங்கல்லும் பயறும் விற்பா னொருவனுழைச் சென்று பயறுளவோ என்றவழிப் பாம்புணிக் கருங்கல்லில்லை யென்றால் இனப்பொருள் கூறாமையாற் பட்ட இழுக்கின்மையானும், அவை போலியுரை யென்க. அல்லதூஉம், இனப்பொருள் கூறுக என்பதே கருத்தாயின், அப்பொருளல்லா இனப்பொருள் கூறல் என்னாது பிறிது பொருள் கூறல் என்னார் ஆசிரியர், அதனானும் அஃதுரையன்மையுணர்ச்சு"¹⁰ என்று விளக்குகின்றார்.

இதன்வழி, ஆசிரியர் 'பிறிது பொருள்'

என்றதனை உரையாசிரியர் 'இனமாய பிறிதுபொருள்' என்று கூறியிருப்பது பொருந்தாது என்பதனை எடுத்துக்கூறி அதற்கான காரண காரியத்தையும் விளக்கிச் செல்கின்றார். இதனைப் போன்று

"எடுத்த மொழிஇனஞ் செப்பலும் உரித்தே"

(தொல்.சொல்.சேனா.60)

என்ற நூற்பாவிற்கு இளம்பூரணர் கூறியுள்ள சான்றினை ஏற்காத சேனாவரையர், "மேற்சேரிக் கோழி யலைத்தது எனக் கீழ்ச்சேரிக் கோழி யலைப்புண்டது எனவும், குடங்கொண்டான் வீழ்ந்தான் எனக் குடம் வீழ்ந்தது எனவும் இவை இனஞ் செப்பு மென்றும், ஆ வாழ்க அந்தணர் வாழ்க என்பன இனஞ்செப்பா வென்றும் உரையாசிரியர் கூறினாரா லெனின், அற்றன்று. கீழ்ச்சேரிக் கோழி யலைப்புண்டலின்றி மேற்சேரிக் கோழி யலைத்தல் அமையாமையானும், குடம் வீழ்தலின்றிக் குடங் கொண்டான் வீழ்தல் அமையாமையானும், கீழ்ச்சேரிக்கோழி யலைப்புண்டலும் குடம் வீழ்தலும் சொல்லாற்றலானன்றி இன்றியமையாமையாகிய பொருளாற்றலான் பெறப்படுமாகலான் ஈண்டைக் கெய்தா, இது சொல்லாராய்ச்சியாகலா னென்பது. இன்னோரன்ன சொல்லாற்றலான் பெறப்பட்டதா மென்பது. இனி ஆ வாழ்க அந்தணர் வாழ்க என்பழிச் சொல்லுவான் ஒழிந்த விலங்கும் ஒழிந்த மக்களுஞ் சாகவென்னுங் கருத்தினனாயின் இவையுமினஞ் செப்புவன வன்றோ வென்பது. அதனான் அவை போலியுரை யென்க."¹¹ என்கிறார்.

ஒரு செயலைப் பற்றிக் கூறும்பொழுது அதனோடு தொடர்புடைய மற்றொரு செயல் சொல்லாமலே புலப்படும் என்பது இதன் பொருளாக அமைகிறது. இதில் உரையாசிரியர் ஆ வாழ்க அந்தணர் வாழ்க என்பது இனத்தைக் குறிக்காது என்று கூறியிருப்பதில் உடன்படாத சேனாவரையர் அதற்கான காரணத்தை விளக்கிக் கூறுவதன் வழி தனது தருக்க சிந்தனையை வெளிப்படுத்துகின்றார்.

நூற்பா வரிசைமுறைவைப்பில் தருக்கம்

தொல்காப்பிய நூற்பாக்களின் வரிசை முறையானது ஒவ்வொரு உரையாசிரியரைப் பொறுத்தும் வேறுபடுகின்றது. ஆரம்பகாலத்தில் சுவடிகளில் எழுதப்பட்டிருந்த இலக்கண, இலக்கியப் படைப்புகளைப் படியெடுக்கும் பொழுதும் அச்சுருவாக்கம் செய்யும் பொழுதும் பல்வேறு மாறுபாடுகள் தோன்றலாயின. அங்ஙனம் உருவான மாற்றங்களில் ஒன்றாக நூற்பா வரிசையமைப்பும் கருதப்படுகின்றது.

அம்மாற்றங்களுக்குக் காரணமானவர்களாகக் கருதப்படுபவர்கள் உரையாசிரியர்களும் பதிப்பாசிரியர்களும்ாவர். அவ்வகையில் தொல்காப்பியத்தின் மூத்த உரையாசிரியரான இளம்பூரணர் அமைத்திருந்த நூற்பா வரிசையினை அவருக்குப் பின் வந்த சேனாவரையர் மறுத்துக் கூறியுள்ளார்.

“ஒன்றுவினை மருங்கின் ஒன்றித் தோன்றும்”
(தொல்.சொல்.இளம்.54)

“வினைவேறு படாஅப் பலபொரு ளொருசொல்

நினையுங் காலைக் கிளந்தாங்கு இயலும்”
(தொல்.சொல்.இளம்.55)

என்று இளம்பூரணர் இரு நூற்பாக்களாகப் பிரித்து உரை கூறியுள்ளதனைச் சேனாவரையர் மறுத்து ஒரே நூற்பாவாகக் கூறியுள்ளார். அவ்விதம் உரையாசிரியர் பிரித்துக் கூறியிருப்பது பொருந்தாது என்பதனை, “வினைவேறுபடாப் பலபொருளொரு சொல்லென வேறு நிற்பனவில்லை வேறுபடுவினை முதலாயி னவற்றான் வேறுபடுவனதாமே பொதுவினை கொண்டவழி வினை வேறுபடாப் பலபொருளொரு சொல்லா மென்பது அறிவித்தற்கு ‘ஒன்றுவினை மருங்கி னொன்றித் தோன்றும்’ என ஒரு சூத்திரமாக உரையாசிரியர் பிரித்தாராலெனின், அங்ஙனம் பிரிப்பின் ஒன்று வினை மருங்கி னொன்றித் தோன்றுதலும் வினைவேறுபடுஉம் பல பொருளொடு சொற்கே இலக்கணமாய் மாறுகோடலானும், வினைவேறுபடுவன தாமே பொதுவினை கொண்ட வழி வினைவேறுடாதனவா மென்பது அதனாற் பெறப்படாமையானும், அது போலியுரை யென்க.”¹² என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

இளம்பூரணர் ‘ஒன்றுவினை மருங்கி னொன்றித் தோன்றும்’ எனும் நூற்பாவினைத் தனியாகப் பிரித்திருப்பது முந்தைய நூற்பாவிற் கு இலக்கணமாகவும் பிந்தைய நூற்பாவிற் கானப் பொருளினைத் தராததாகவும் அமைகின்றது என்று கூறி சேனாவரையர் தன் தருக்கத்தை நிறுவுவது புலப்படுகின்றது.

முடிவுரை

தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களைப் பொருள் புரிந்து கற்பதற்குப் பெரிதும் உறுதுணை புரிந்தவர்கள் உரையாசிரியர்களேயாவர். இவர்களது உதவி இல்லையேல் பெரும்பாலான நூல்கள் கற்பாரின்றி கால வெள்ளத்தில் அழிந்துபட்டிருக்கும். அத்தகு உரையாசிரியர் வரிசையில் தொல்காப்பியச்

சொல்லதிகாரத்தினை அனைவரிடமும் கொண்டு சேர்த்த பெருமைக்குரியவர்களுள் சேனாவரையர் தலைசிறந்தவராகக் கருதப்படுகிறார். தொல்காப்பிய நூற்பாக்களுக்கு தருக்க (ஏரண) முறையின் அடிப்படையில் அவர் சொல்லிச் செல்லும் காரண காரிய விளக்கங்கள் வெகு சிறப்பாக அமைந்திருப்பதும் அப்பெருமைக்குரிய காரணங்களுள் ஒன்றாகக் கருதப்படுகின்றது. பிறரது கருத்தினை விளக்கும் முறையிலும், மறுக்குமிடத்தும், தனது கருத்தினை நிறுவுமிடத்தும் அவரது தருக்கச் சிந்தனை நன்கு வெளிப்படுவதனை இக்கட்டுரை வழி அறியமுடிகின்றது.

அடிக்குறிப்புப் பட்டியல்

1. எஸ். கௌமாரீஸ்வரி (ப.ஆ.), நா.கதிரைவேற்பிள்ளையின் தமிழ் அகராதி, ப.755
2. அடோன் தமிழ் அகராதி, அடோன் பப்ளிஷிங் குரூப், ப.247
3. கே.ஆர்.அப்ளாசாரியார், நவீன தர்க்கம், ப.i
4. <https://ta.quora.com>
5. இரா.இளங்குமரணார், வாழ்வியல் விளக்கம், தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் சேனாவரையம், பக்.82-83.
6. இரா.இளங்குமரணார், வாழ்வியல் விளக்கம், தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் சேனாவரையம், ப.171
7. இரா.இளங்குமரணார், வாழ்வியல் விளக்கம், தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் இளம்பூரணம், ப.183.
8. இரா.இளங்குமரணார், வாழ்வியல் விளக்கம், தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் சேனாவரையம், ப.239
9. இரா.இளங்குமரணார், வாழ்வியல் விளக்கம், தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் இளம்பூரணம், ப.84.
10. இரா.இளங்குமரணார், வாழ்வியல் விளக்கம், தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் சேனாவரையம், ப.94.
11. மேலது., ப.113.
12. மேலது., ப.108.

துணைநூற்பட்டியல்:

1.(2011), அடோன் தமிழ் அகராதி, திருவனந்தபுரம், அடோன் பப்ளிஷிங் குரூப்.
2. அப்ளாசாரியார்.கே.ஆர். 1934, நவீன தர்க்கம், அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்.

3. இணையம் (<https://ta.quora.com>)
4. இளங்குமரனார்.இரா. 2003, தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் இளம்பூரணம், சென்னை, தமிழ்மண் பதிப்பகம்.
5. இளங்குமரனார்.இரா. 2003, தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் சேனாவரையம், சென்னை, தமிழ்மண் பதிப்பகம்.
6. கௌமாரீஸ்வரி.எஸ். 2014, நா.கதிரைவேற்பிள்ளையின் தமிழ் அகராதி, சென்னை, சாரதா பதிப்பகம்.

REFERENCES

1.(2011), *Adone tamil Dictionary, Thiruvananthapuram, Adone Publishing Group.*
2. *Aplachariyar.K.R. 1934, Naveena Tharkam, Annamalai University.*
3. *Internet (<https://ta.quora.com>)*

4. *4 Ilankumaranar.R. 2003, Tholkappiyam chollathikaram Ilambooranam, Chennai, Tamilman*
5. *Pathipagam. Ilankumaranar.R. 2003, Tholkappiyam chollathikaram Senavarayam, Chennai, Tamilman Pathipagam.*
6. *Gowmareeshwari.S.2014, Na.Kathiraiverpillaiyin Tamil Dictionary, Chennai, Saratha Pathipagam.*

அறிஞர் அண்ணாவின் படைப்புகளில் பகுத்தறிவுக் கொள்கை

ஆய்வாளர்

மு.முத்துமீனாட்சி

முழுநேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,
தமிழ்த்துறை,
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம், காரைக்குடி.

நெறியாளர்

முனைவர். சு. இராசாராம்

மூத்த பேராசிரியர் மற்றும் தலைவர்,
தமிழ்த்துறை,
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்,
காரைக்குடி.

முன்னுரை

பகுத்தறிவுப் பகலவன் தந்தை பெரியாரின் சீரிய தொண்டரான அறிஞர் அண்ணா தமிழகத்தின் விடிவெள்ளியாகத் திகழ்ந்து மக்களைச் சிந்திக்க வைத்தவர். பெரியாருடன் இணைந்து அறப்போர்கள் பல புரிந்து தமிழ்நாட்டிற்குத் தன்னால் முடிந்தவரை அரும்பெருந்தொண்டாற்றியவர். தனது பேச்சாலும், எழுத்தாலும் தமிழக மக்களுக்குப் பகுத்தறிவுச் சிந்தனையை ஊட்டி விழிப்புணர்வு பெறச் செய்தவர். இத்தகைய அண்ணாவின் படைப்புகளில் காணப்படும் பகுத்தறிவுக் கொள்கைகளைப் பற்றி ஆராய்வதாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

பகுத்தறிவு - சொல்விளக்கம்

‘பகுத்தறிவு’ என்னும் சொல்லில் ‘பகு’ என்பது வேர்ச்சொல் பகுத்தல், அறிதல் என்னும் இரு தொழிற்பெயர்கள் புணர்ந்து ‘பகுத்தறிவு’ என்னும் சொல் உருவாயிற்று. பகுத்தறிவு என்பதற்குப் பகுத்தலின் பயனாய்ப் பெறப்படும் அறிவு என்பது பொருள். எந்த ஒன்றையும் நன்மை - தீமை, வளர்ச்சி - வீழ்ச்சி, ஆக்கம் - தேக்கம், இன்பம் - துன்பம் இவற்றின் அடிப்படையில் ஆராய்ந்து பார்த்து அறிவின் வழி விடை காணுவதே பகுத்தறிவு ஆகும்.

பகுத்தறிவு வரையறை

ஆய்ந்தறிந்து ஏற்றுக் கொள்ளும் பகுத்தறிவினைச் சரியான விதத்தில் பயன்படுத்த வேண்டும். இதனை “சிந்திக்கும் தன்மையின் கூர்மையே பகுத்தறிவு”¹ என்கின்றார் பெரியார். “குருட்டுத்தனமாக மனிதனையோ மதத்தையோ பின்பற்றுவது மானங்கெட்ட செயல்; பகுத்தறிவுப்படி நடப்பது மிகவும் கண்ணியமானது”² என்கின்றார் இங்கர்சால். பகுத்தறிவின் தேவையை உணர்ந்த

பெர்ட்ராண்டூரசல் “ஆய்ந்தறிதல் வேண்டும். அதற்கேற்ற அஞ்சாமை வேண்டும். இன்றேல் சிந்தனையைச் சிறையிலிட்டுக் கொடுமையைக் கோலோச்சச் செய்வதற்கு உடந்தையானோர் ஆகிவிடுவோம்”³ என்கின்றார்.

பகுத்தறிவு

பகுத்தறிவு இயக்கம் என்பது சுயமரியாதை இயக்கத்திலிருந்து அதன் பரிணாம வளர்ச்சியிலிருந்து முகிழ்ந்ததாகும். நாத்திகக் கோட்பாடும் மனிதநேயக் கோட்பாடும் கூட இதிலிருந்து தோன்றியவை தான். தமிழ்ச் சமுதாயத்திற்கு ஈ.வெ.ராமசாமி வழங்கிய தத்துவமே சுயமரியாதைத் தத்துவம். இந்திய சமூகச் சூழல் காரணமாக சுயமரியாதைத் தத்துவத்தில் வகுப்புணர்வு வாதமும் பிராமணீய எதிர்ப்புக் குரலும் இணைந்து நின்றன. சடங்கு சம்பிரதாயங்களை ஒழிக்கப் பகுத்தறிவுவாதம் தேவைப்பட்டது. இவற்றிக்கு ஆதாரமாக உள்ள கடவுள் மதத்தை ஒழிக்க நாத்திகம் தேவைப்பட்டது. கடவுளுக்கும் மதத்திற்கும் ஆதாரமாக உள்ள பிராமணீயத்தை ஒழிக்கப் பிராமண எதிர்ப்பு வாதம் தேவைப்பட்டது. இவை அனைத்தையும் ஒழித்தால் சாதி ஒழிந்து சமத்துவம் நிலவும் என்பதால் வகுப்பு வாதம் தேவைப்பட்டது. இதுவே பெரியாரின் சுயமரியாதைத் தத்துவமாக விளங்கியது. சுயமரியாதை என்றால் தன்னைத்தானே கௌரவப்படுத்திக் கொள்வது, தன்னைத்தானே மரியாதை செய்துகொள்வது என்பது தன்னுடைய அறிவிற்கும் சிந்தனைக்கும் தானே மரியாதை தருவது என்பதாகும்.

தீண்டாமை எதிர்ப்பு

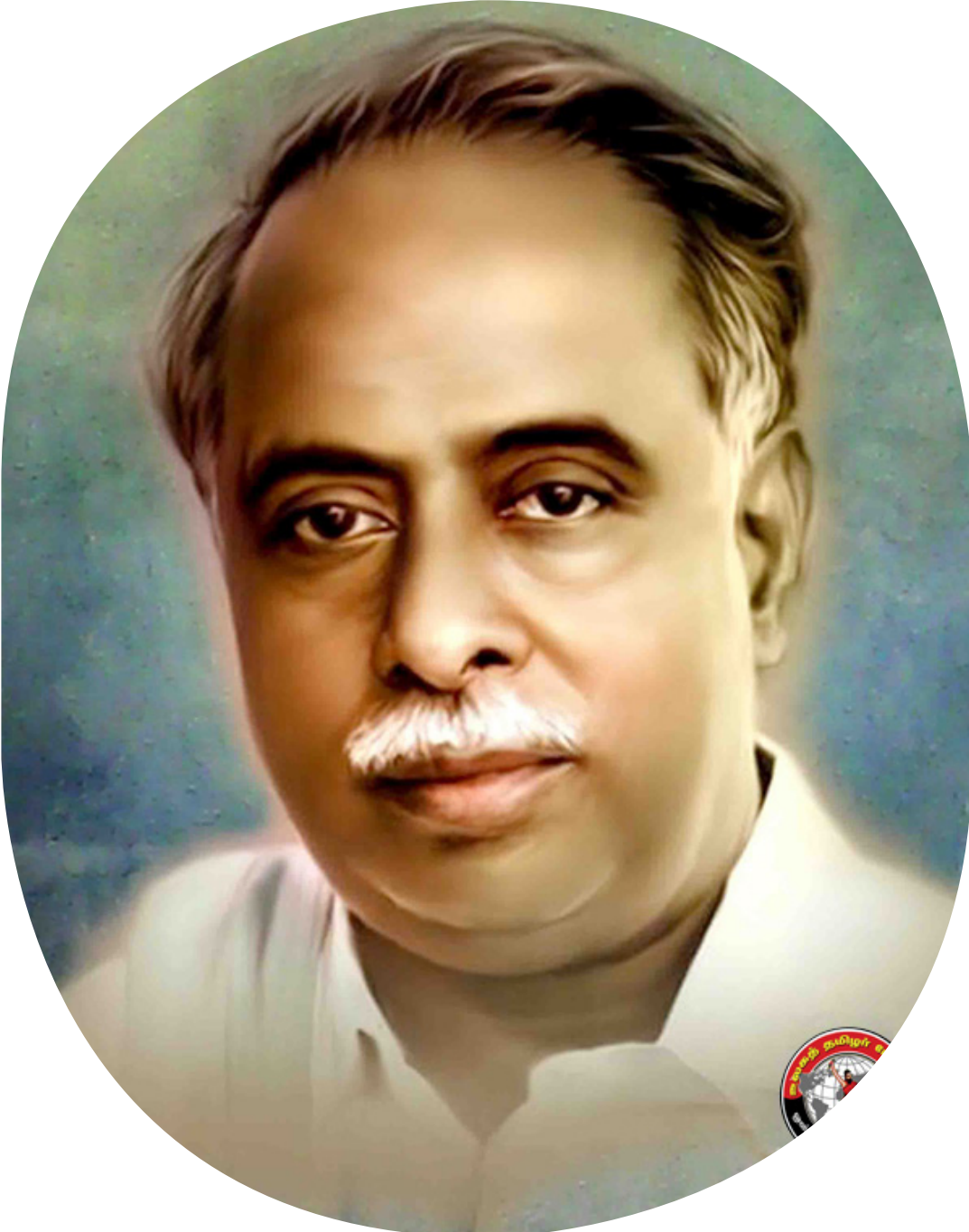
இந்தியாவின் சமுதாய அமைப்பு சாதியமைப்பிற்கு இலக்கியமாகவும் இலக்கணமாகவும் அமைந்துள்ளது. உயர்சாதியினரால் மாற்ற முடியாத தீண்டாமை ஒழிப்புச்சட்டம் இருந்த

போதும் கிராமப்புறங்களில் அவ்வுணர்வு நீக்க முடியாத தளையாக உள்ளது. தீண்டாமையை எதிர்க்க முனைந்த பெரியார் தனிப்பட்ட மனிதர்களையோ இனத்தையோ எதிர்க்கவில்லை. மக்களைப் பிரித்தாளும் குணத்தை மட்டுமே எதிர்த்தார். ஆகவே, சாதி உணர்வின் தாக்கத்தால் தீண்டாமைக்கு ஆளாகிச் சிறுமைப்பட்டுக் கிடந்த மக்களின் பொருட்டு அவர் கிளர்ந்தெழுந்தார். அக்கிளர்ச்சி பார்ப்பனியத்திற்கு எதிர்ப்பாக உருவெடுத்தது. இதனை “சாதி, மத, குல, இன, கல்வி வேற்றுமைகளுடன் ஆண் - பெண் வேற்றுமைகளையும் படைத்து அவற்றை 3000 ஆண்டுகளாக நாட்டில் உலவவிட்டவர்களைப் ‘புற்றுநோய்’ எனக்கொண்டு அந்தப்பாகத்தையே அறுத்தெறிய வேண்டும்” என்ற கருத்தின்

மூலம் வெளிப்படுத்துகின்றார். பார்ப்பனர்கள் கீழ்ச்சாதியினரை அடிமையாக நடத்தினர். எந்த ஒரு பொருளையும் அவர்கள் தொட்டால் தீட்டு என்று கருதினர். இதை எதிர்த்துப் பகுத்தறிவு கொள்கையுடைய பெரியார் பாடுபட்டார். அவரின் கொள்கையினைப் பின்பற்றிய அண்ணாவும் சமுதாயத்தில் புரையோடி கிடந்த தீண்டாமையை எதிர்த்து தனது படைப்புகளில் சாடியுள்ளார்.

‘சந்திரமோகன்’ என்னும் நாடகத்தில் பச்சை என்பவன் ஊர்ப்பொதுக்குளத்தில் குளித்ததால் குளம் தீட்டுப்பட்டதாகவும், அந்த குளத்தின் புனிதத்தன்மை கெட்டுவிட்டதாகவும் எண்ணிய வைதீகக் கும்பல் அவனைத் தடியால் தாக்கினர். அதனால் அவனுக்கு இரத்தக் காயம் ஏற்பட்டது. பச்சையின் நிலையைப்

பார்த்த ஆண்டி,
“(கோபத்துடன்)
அடே முட்டாளே!
பேபானால்
என்னடா!
குளத்திலே
நாய் தண்ணீர்
குடிக்கிறதேடா
நாய், நாம என்ன
நாயைவிடக்
குறைவா? மலம்
தின்னும் நாய்; நாம
என்ன நாயைவிடக்
குறைவா? மலம்
தின்னும் நாயடா
நாய். அது
உரிமையோடு
தண்ணீர்
குடிக்கிறது
குளத்தில், பச்சை,
நாய்க்கும் கேடு
கெட்டவனா?
செற்றிலே
புரளுகின்ற
எருமை குளித்தால்
விரட்டுவதில்லை.
மனிதன்
தலைமுறைத்
தலைமுறையாக
மற்றவர்களுக்குப்
பாடுபட்ட மேனி
கறுத்துப்போன
சாதி நாம். நாம்
குளித்தால் குளம்
தீட்டாதுமா?
என்ன அக்ரமம்?

அடுக்குமா இந்த அநிதி?"⁵ என்று குமுறுகிறான். ஐந்தறிவு படைத்த உயிரினங்களை விட மனிதன் சமுதாயத்தில் கேவலமாக நடத்தப்படுகிறான் என்னும் தனது மனக்குமுறலை இந்நாடகத்தில் எடுத்துரைக்கின்றார் அண்ணா.

கடவுள் மறுப்புக் கொள்கை:

இந்திய வரலாற்றில் ஆதிக்கம் செலுத்தி வரும் சமயம் மக்களின் கீழ்முகச்சக்தியாகச் செயல்பட்டு வருகின்றது. மக்களைப் பின்தங்க செய்யும் சமய நம்பிக்கையைப் பகுத்தறிவு இயக்கம் வேருடன் களைய முற்படுகின்றது. சமயத்தின் பெயரால் மக்கள் மனத்தில் மூடநம்பிக்கைகள் புகுத்தப்படுகின்றன. மக்களின் உயர்வு தாழ்வுகளுக்குச் சாதி நிலைகளானாக இருக்கின்றது. இதனைப் பெரியார் “நமது சமுதாயத்தில் மக்களிடையே புரையோடிப் போயிருக்கும் சகுனம், கடவுள், விதி, புராணக் கதைகள், சாதிப்பிரிவினைகள், மூடநம்பிக்கைகள் அனைத்தும் கடவுள் பெயரால் கற்பிக்கப்படுகின்றன. மக்களின் மூடநம்பிக்கைகள் என்னும் கண்மூடிப் பழக்கத்திலிருந்து விடுபட வேண்டுமாயின் ‘கடவுள்’ என்ற கொள்கையை மறுக்கவேண்டும்; மறக்க வேண்டும்”⁶ என்கிறார். அவரின் கருத்துகளைப் பின்பற்றிய அண்ணாவும் கடவுளின் பெயரால் மதங்களின் பெயரால் மக்களை அறியாமை இருளில் செலுத்தக்கூடாது என்பதைத் தம் பகுத்தறிவு விவாதத்தின் அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தார்.

பெரும்பாலும் கடவுள்களையும், அக்கடவுள் மீது மக்கள் வைத்திருக்கும் நம்பிக்கையையும் கடுமையாகச் சாடுகின்றார். ‘கைலாயம் வேண்டாம்’ என்னும் நாடகத்தில் வேலைக்காரன் தன் முதலாளி மாசிலாமணியிடம், மகாமகக் குளத்தில் குளித்தால் புண்ணியம் வரும் கைலாயம் செல்லலாம் என்று கூறுகின்றான். அதற்கு முதலாளி “புண்ணியம் வருவதும், வராததும் தெரியறதில்லை சரியா, ஆனா ஊர்லே கால்ரா வருது, அதுதெரியுது விளக்கமா...எவனெவனோ என்னென்ன நோய் பிடித்தவனெல்லாமோ, விழுந்து எழுந்திருக்கிறான் அந்த குளத்திலே, அதிலே போய் குளிக்கிறதாம் அதுக்கு பேரு புண்யமாம்.”⁷ என்ற கூற்றின்வழி, இக்குளத்தில் குளித்தால் புண்ணியம் வராது நோய் தான் வரும் எனப் பகுத்தறிவுச் சிந்தனையை வேலைக்காரனுக்கு உணர்த்துவது போல் மக்கள் கடவுள் மீது வைத்துள்ள மூடநம்பிக்கையினை அகற்றி அவர்களிடம் விழிப்புணர்வு ஏற்படுத்துகின்றார் அண்ணா.

சாதி வேற்றுமை களைதல்

மக்கள் சமுதாயத்தின் முன்னேற்றத்திற்குத் தடைக்கல்லாய் விளங்குவனவற்றுள் சாதி குறிப்பிடத்தக்கது. மற்ற நாடுகளைக் காட்டிலும் இந்தியாவில் சாதியின் பாதிப்புகள் அதிகமாகத் தென்படுகின்றன. மக்களை மண்டியிட வைக்கும் ஆற்றலும் ஆளுமையும் நிறைந்ததாக சாதி விளங்குகிறது. சமுதாயத்தில் சாதியப்பாகுப்பாட்டை உருவாக்கியவர்கள் பார்ப்பனர்களே என்றும், அவர்களே நால்வருணப்பாகுப்பாட்டை அறிமுகம் செய்துள்ளனர் என்றும் கூறப்படுகின்றது. ஆரியர்கள் தமிழகத்தில் நுழைவதற்கு முன்பு தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கை முறை வேறாக இருந்ததை கே.கே. பிள்ளை “ஆரியர்கள் இந்தியாவிற்குள் நுழைந்ததனால் புதிய சிக்கல் உருவாயின. இனத்தாலும், அரசியலாலும் மாறுபட்ட திராவிடர்கள் நீண்ட கால நாகரிகத்துடன் வாழ்ந்தபடியால் இவர்களை விடத் தாங்கள் உயர்ந்தவர்கள் என்று கூறிக் கொண்டே ஆரியர்களும் இவர்களுக்குமிடையே விரிந்த பெரிய பிளவு ஏற்பட்டது”⁸ என்பார். அறிஞர்கள் பலரும் சாதியினை ஒழிக்கப் பல முயற்சிகள் எடுத்த போதிலும் சாதிவேறுபாடுகள் மறையவில்லை. அம்பேத்கார் “பிறவியில் உயர்ந்தவன் தாழ்ந்தவன் என்ற வேற்றுமைகளும் மனிதனால் ஏற்படுத்தப்பட்டவையே. இவைகளுக்கு அடிப்படைகள் வேலைப்பிரிவினையும், அதன் மூலம் பெருவாரியான மக்களின் உழைப்புச் சக்தியைச் சுரண்டுவதுமே, இதனை கடவுளின் பெயரால், வேதங்களின் மூலம் செய்வது நூற்றுக்கு நூறு வெற்றி அளிக்கும் வெற்றி அளித்தும் உள்ளது”⁹ என்பார். எனவே சாதியினை வேரோடு களைய வேண்டும் என்பது பகுத்தறிவாளர்களின் கொள்கை ஆகும். அக்கொள்கையினை உடைய அண்ணா மனிதருள் வேற்றுமை உணர்ச்சிகளையும், ஏற்றத்தாழ்வு மனப்போக்கையும் சாதி உருவாக்குகிறது என்பதால் அதனை அறவே ஒழிக்கப் பாடுபட்டார்.

ஒரு தாய் தன் மகனிடம் சாதியப் பாகுப்பாட்டை வளர்ப்பதனை ‘முகம் வெளுத்தது’ என்னும் சிறுகதையில் எடுத்துரைத்துள்ளார். சிங்காரமும் வேலாயுதமும் ஒரே பள்ளியில் படிக்கும் மாணவர்கள். சிங்காரம் தன்னுடன் படிக்கும் வேலாயுதத்திடம் தின்பண்டம் வாங்கிச் சாப்பிட்டதாகத் தன் தாயிடம் கூறுகின்றான். அதற்கு அவள் “இனிமே அப்படி எல்லாம் செய்யாதே இதோ பார். நாம்பள்ளாம் ஓசத்தி

ஜாதி சைவ மொதலியாருங்க, நம்ம வேலாயுதம் இருக்கிறான் பாரு. அவங்க மட்ட ஜாதி, அவங்க தொட்டதை நாம் சாப்பிடக்கூடாது”¹⁰ என்று கூறுகின்றார். இக்கூற்றின்வழி மாணவர்கள் மனதில் சாதியப்பாகுபாடு வளர்வதால் எதிர்காலத்தில் அவர்களின் வாழ்க்கையில் தவறான பாதைக்குச் செல்லும் நிலை ஏற்படுகின்றது. எனவே மனித குலத்திற்குப் புறம்பான சாதியப்போக்கினைக் களைய வேண்டும் என விரும்பினார் அண்ணா.

கலப்பு மணம்

சமுதாய நலன் நாடுவோர் திருமணத்தில் ஆதிக்கங் கொண்டிருந்த சாதிச் சிக்கலை வீழ்த்துவதற்குக் கலப்புத் திருமணத்தைச் சிறந்ததொரு படைக்கலனாகக் கண்டறிந்தனர். திரு.வி.கல்யாணசுந்தரனார் “சாதி நோயை அறவே நீக்கவல்ல மருந்து தேவை என்று நினைந்தேன்; நினைந்தேன்; பன்னெடு நாள் நினைந்தேன், ஒன்று கண்டேன் எது? கலப்பு மணம். சாதி நோயின் வேரை அறவே அழிக்கவல்லவல்ல மருந்து கலப்புமணமே என்று முடிவுக்கு வந்தேன்”¹¹ என்கின்றார். கலப்பு மணத்திற்குத் தடையாக இருக்கும் பல காரணிகளில் சாதியே முதன்மையாகும். சாதிப்பிரிவுகளால் சமுதாயத்தில் பலர் மணம் புரிந்து வாழ முடியாத அவலநிலைக்கு ஆட்படுகின்றனர். சீர்திருத்தவாதிகளின் இடைவிடாத முயற்சியால் 1923 ஆம் ஆண்டு வந்த சிறப்புத் திருமணச்சட்டம் கலப்புத் திருமணத்திற்கு வழி வகுத்தது. பகுத்தறிவாளரான அண்ணாவும் சமுதாயத்தில் சாதியை ஒழிப்பதற்குக் கலப்புமணமே தேவையென்பதை தம்முடைய பல படைப்புகளில் படம் பிடித்துக் காட்டியுள்ளார்.

‘பாமா விஜயம்’ என்னும் சிறுகதையில் கதைத் தலைவியாக வரும் சரசா தன் தாயிடம் ஓர் இளைஞனின் புகைப்படத்தைக் காண்பித்து இவரைத் தான் நான் மணம் செய்து கொள்ளப் போகிறேன் எனக் கூறினாள். அவருடைய தாயார் இவர் என்ன ஜாதி? என்று கேட்க அதற்கு சரசா “இவர்தானம்மா எனக்கு கணவராக வரப்போகிறார். ஜாதி ஆண் ஜாதி தான். எனக்கு அவ்வளவு தான் தெரியும்”¹² என்று கூறுகின்றார். சரசா என்னும் கதாபாத்திரத்தின் வாயிலாக இருவரின் மனங்கள் ஒன்றியே திருமணங்கள் நிகழ வேண்டுமே தவிர சாதியைப் பார்த்து மணங்கள் நடைபெறக்கூடாது என்னும் பகுத்தறிவுக் கொள்கையை இக்கதையில் எடுத்துரைத்துள்ளார்.

மூடநம்பிக்கை ஒழிப்பு

மனிதனின் வாழ்க்கை, நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் பட்டறிவால் சிறப்பது; அதில் அச்சங்காரணமாகப் பிறந்த சில நம்பிக்கைகளை ஆராய்ச்சிக்கும் அறிவியலுக்கும் இடந்தராத எண்ணங்களே, வன்மைக்கு மாறானவைகளே, சமுதாயத்தில் மூடநம்பிக்கைகளாகக் கல்லாதவர்களிடத்தும், கற்றும் எதனையும் ஆய்ந்து பார்க்காது கண்மூடித்தனமாகப் பின்பற்றுவோரிடத்தும் காணப்படுகின்றன. இது உலகம் முழுவதும் வேகமாக முன்னேறிக் கொண்டு வருகின்றது. இம்மூடநம்பிக்கையிலிருந்து பகுத்தறிவின் துணைகொண்டு மக்களை மீட்க பெரிதும் பாடுபட்டவர் தந்தை பெரியார் ஆவார். அவர் “முன்னோர்கள் காலங்காலமாகக் கடைப்பிடித்து வருகிறார்கள் என்பதற்காக, ஆராய்ச்சியின்றிக் கண்மூடித்தனமாக எதையும் நம்புவதும் மாறாக பின்பற்றி வருவதும் மூடநம்பிக்கையாகும்”¹³ என்கிறார். தந்தை பெரியாரை அடியொற்றும் அண்ணாவும் “நம்முடைய சமுதாயம் மூடநம்பிக்கையால் பீடிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்நாட்டின் நிலை உயர்ந்திருந்தும், நினைப்பு உயராததற்குக் காரணம் மூடநம்பிக்கையே. நினைப்பு, நிலை உயர்ந்த அளவுக்கு உயருவதற்கு ஒரே நெறி, பகுத்தறிவைப் பரப்புவதே”¹⁴ என்று கூறுகின்றார். இதனைத் தனது படைப்பின்வழி வலியுறுத்தியுள்ளார்.

குழந்தை பிறவாமைக்குக் காரணம் உடல்சார்ந்த பிரச்சனைகளேயாகும். ஆனால் இதனை அறிந்திராத பெண்கள் அரசமரத்தைச் சுற்றினால் குழந்தைப் பேறு கிடைக்கும் என சோதிடர்கள் காட்டும் பொய்யான வழிக்காட்டுதலை, இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டிலும் நம்பிப் பின்பற்றுகின்ற மூடநம்பிக்கையை ‘ஆற்றங்கரையிலே’ என்னும் நாடகத்தில் எடுத்துரைக்கிறார். குழந்தைப் பாக்கியத்திற்கு அமாவாசை அன்று திருமுட்டம் சென்று அரசமரம் சுற்றினால் குழந்தைப் பாக்கியம் கிட்டும் என சோதிடர் கூறியதாக புவனா தன் சகதோழி அகிலாவிடம் கூறும்போது அதற்கு அவள்; “அடி அசடே, வரவர சுத்த பைத்தியமா போயிட்டியே! பகுத்தறிவுச் சுடர் விட்டெரியும் இந்த இருபதாவது நூற்றாண்டில் கூட இதை நம்பறியே, என்னமோ நம் பெரியவாளெல்லாம் நம்ம சந்ததிகளும் நாமும் சுகமா சாப்பிட்டுண்டு இருக்கச் செய்த ஏற்பாடுகளிலே இதுவும் ஒண்ணுன்னு தெரிஞ்சுக்காமே இருக்கயே! அந்த அரசமரங்கூட பட்டுப் பேரியிடுத்துட,

வேர்தாண்டி இருக்கு, இந்த வேரைச் சுத்தினா பிள்ளை வரும்னு நம்பி இந்த சூத்ரப்பயல்கள் தாண்டி சுத்துவா,... பட்டுப்போன வேரைச் சுத்திட்டு சும்மா இருந்தாளானா புள்ளே பொறந்துருமாடி, அதைச் சுத்தாமலே எத்தனையோ கோடி முஸ்ரீம்களுக்கும், கிருஸ்தவர்களுக்கும், ஆதிதிராவிடர்களுக்கும் பிள்ளைகள் சலிக்க பொறக்கல்லியாட”¹⁵ என்ற வரிகளின் வழி மக்களிடமுள்ள மூடநம்பிக்கையினை ஒழித்துப் பகுத்தறிவினை இந்நாடகத்தின்வழி எடுத்துரைத்துள்ளார்.

மக்களின் அறியாமையும், புரோகிதர்களின் ஏமாற்று வேலையும்:

மக்களின் அறியாமையைப் பயன்படுத்தி சமயவாதிகள் பலர் நரகம், மோட்சம், ஊழ்வினை போன்ற நம்பிக்கைகளை மக்களிடையே பரப்பி வருகின்றனர். இது அவர்களின் தன்னம்பிக்கையை இழக்கச் செய்கிறது என்று கருதிய சில பொதுவுடைமைக் கொள்கையாளர்கள் மக்களிடையே நிலவும் அறியாமையை ஒழிப்பதற்கு பகுத்தறிவுக் கொள்கையை முன்வைத்தனர். தமிழகத்தில் ஈ.வே.ரா வின் சுயமரியாதை இயக்கமும் திராவிடர் கழகமும் பகுத்தறிவுச் சிந்தனைகளை முன்வைத்துப் போராடின. அண்ணாவும் தனது ‘சந்திரோதயம்’ என்னும் நாடகத்தில் பகுத்தறிவுக் கொள்கையை மக்களுக்கு எடுத்துரைத்துள்ளார். அதில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகப் பொதுச் செயலாளர் இரா. நெடுஞ்செழியன் கூறுவதாக “இறந்தவர்களின் ஆவி நரகலோகத்திற்குச் சென்றால் கஷ்டமடையுமென்றும் மோட்சத்திற்குச் சென்றால் நல்லதென்றும் ஏமாற்றுக்காரப் புரோகிதர்கள் கூறுகிறார்கள். இறந்தவர்களின் ஆவி மோட்சலோகம் செல்வதற்குத் தாங்கள் உதவி புரிவதாகக் கூறி, திதி என்ற பெயரிலே இருப்பவர்களிடம் அரிசி, பருப்பு, காய்கறி, வேஷ்டி முதலியவைகளை வாங்கிச்சென்று தாங்களே பயன்படுத்திக் கொள்ளுகிறார்கள். இதனை மக்களுக்கு விளக்கிக் கூறி திராவிட முன்னேற்றக்கழகம் பகுத்தறிவை தமிழகம் முழுவதும் பரப்பி வருகிறது”¹⁶ என்ற கூற்றின் மூலம் புரோகிதர்களின் ஏமாற்றுவேலையை மக்களுக்கு எடுத்துரைத்து அவர்களிடம் தனது படைப்பின் வழி விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்துகிறார்.

முடிவுரை

பகுத்தறிவு என்பது எதனையும் ஆராய்ந்து அறிவுப்பூர்வமாக விடை காண்பதே ஆகும்.

அரசமரத்தடியினைச் சுற்றினால் குழந்தைப் பேறு கிடைக்கும் என்றும், இறைவனின் தீர்த்தக்குளத்தில் குளித்தால் புண்ணியம் சேரும் என்றும், இறந்தவர்களுக்குத் திதி கொடுத்தால் அவர்களின் ஆவி மோட்சம் அடையும் என்றும் மக்கள் நம்பி ஏமாந்து வருகின்றனர். அவர்களிடம் நிலவிய மூடநம்பிக்கையினை ஒழித்து முன்னேற்றப் பாதைக்குச் செலுத்துவதற்குப் பகுத்தறிவு வாதம் தேவைப்பட்டது. இம்மூடநம்பிக்கையை மக்களிடம் போக்கித் தனது படைப்பின் வழி விழிப்புணர்வு பெறச் செய்தவர் அறிஞர் அண்ணா ஆவார்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. பெரியார், பொன்மொழிகள், ப.48
2. எஃப், பாக்யமேரி, பண்ணன் புதினங்களில் சமுதாய மாற்றம், ப.23
3. மேலது, ப.24
4. ஏ.எஸ்.வேணு, பெரியார் ஒரு சகாப்தம், ப.154
5. அறிஞர் அண்ணா, சந்திரமோகன், ப.11
6. எஃப், பாக்யமேரி, பண்ணன் புதினங்களில் சமுதாய மாற்றம், ப.29
7. அறிஞர் அண்ணா, பேரறிஞர் அண்ணாவின் நாடகச் சித்திரங்கள் தொகுதி2 ப.439
8. ஏ.எஸ்.வேணு, பெரியார் ஒரு சரித்திரம், ப.117
9. ஏ.எஸ்.கே, பெரியாரும் அம்பேத்காரும், ப.107
10. அறிஞர் அண்ணா, அண்ணாவின் சிறுகதைக் களஞ்சியம், ப.239
11. திரு.வி.க, திரு.வி.க, வாழ்க்கைக் குறிப்புகள் (முதல் தொகுதி), பக். 145-146
12. அறிஞர் அண்ணா, அண்ணாவின் சிறுகதைக் களஞ்சியம், ப.13
13. ஓடை.தமிழ்ச்செல்வன், மூடநம்பிக்கை எதிர்ப்பில் பாரதிதாசனும் உடுமலைநாராயண கவியும் (ஆய்வுக்கோவை) ப.2255
14. பா.உதயகுமார், அண்ணாவின் சிறுகதைத் திறன், ப.85
15. அறிஞர் அண்ணா, பேரறிஞர் அண்ணாவின் நாடகச் சித்திரங்கள் தொகுதி2 ப.76
16. அறிஞர் அண்ணா, சந்திரோதயம், ப.40

முல்லைப்பாட்டில் இடைச்சொற்கள்

ஆய்வாளர்

மு. உமையாம்பிகை,

முழுநேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,

தமிழ்த்துறை,

அழகப்பா பல்கலைக்கழகம், காரைக்குடி.

நெறியாளர்

முனைவர். சு. இராசாராம்

மூத்த பேராசிரியர் மற்றும் தலைவர்,

தமிழ்த்துறை,

அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்,

காரைக்குடி.

முன்னுரை

தொன்மை வாய்ந்த உலக மொழிகளுள் தன்னிகரற்றதாய்த் திகழ்வது தமிழ்மொழி. அத்தகைய உயர்தனிச் செம்மொழியாய் விளங்கும் தமிழ் மொழிக்குப் பெருமை சேர்ப்பது தொல்காப்பியம். இது எழுத்து, சொல், பொருள் இலக்கணங்களை எடுத்துரைக்கின்றது. இதன் சொல்லதிகாரத்தில் உள்ள இடையியலில் இடம்பெற்றுள்ள 'என, ஏகாரம், ஒடு, உம், என்னும் இடைச்சொற்களானது சங்க இலக்கியத்தின் பத்துப்பாட்டு நூல்களில் நெஞ்சாற்றுப்படை எனப் போற்றப்படும் முல்லைப்பாட்டில் பொருள் சிறக்குமாறு இடம்பெற்றுள்ளமையைப் பற்றி ஆராய்ந்து அறிவதாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

இடைச்சொல்:

இடைச்சொல்லானது பிற சொற்களுடன் இணைந்து இயங்கக்கூடிய சொல்லாகும். தனக்கென ஒரு பொருளின்றி பெயரொடும், வினையோடும் சார்ந்து அவ்வப் பொருளைத் தருவது இடைச்சொல்லாகும். சொற்களின் இடைநிற்றலால் இடைச்சொல் எனக் காரணப்பெயராயிற்று.

“இடைஎனப் படுப பெயரொடும் வினையொடும்

நடைபெற் றியலும் தமக்கியல் பிலவே.”¹

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவிற் குச் சேனாவரையர் “நிறுத்த முறையானே இடைச்சொல்லுணர்த்திய வெடுத்துக் கொண்டார். அதனான் இவ்வோத்து இடையியலென்னும் பெயர்த்தாயிற்று.

மொழிக்கு முன்னும், பின்னும் வருமாயினும் பெரும்பான்மையும் இடைவருதலின் இடைச்சொல்லாயிற்று”² என்று விளக்கமளிக்கிறார்.

என:

வினை, குறிப்பு, இசை, பண்பு, எண், பெயர், ஆகிய ஆறு பொருண்மைகளில் என என்னும் இடைச்சொல் பொருந்தி வருகின்றது. இதனை,

“வினையே குறிப்பே இசையே பண்பே
எண்ணே பெயரோ டவ்வுறு கிளவியும்
கண்ணிய நிலைத்தே எனவென் கிளவி”³

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பா தெளிவுபடுத்துகிறது. இதனைத் தெய்வச்சிலையார் “வினை முதலாகப் பெயரீறாகச் சொல்லப்பட்ட ஆறு சொல்லினையும் குறித்த நிலைமைத்து என என்னுஞ் சொல்”⁴ என்று விளக்கியுள்ளார்.

வினை

தழையால் கூரை வேயப்பட்டு, ஒழுங்காக அமைந்துள்ள தெருவில் காவலுக்காக நிறுத்தி வைக்கப்பட்ட யானையானது, தனது

உணவான சாவியினையும், அதிமதுரத் தழையினையும் உண்ணாது

அவற்றைத் தனது நெற்றியில் துடைத்து, கூரிய முனையுடைய கொம்பின் மேலேற்றிக் கொண்டிருந்தது. இதனை,

“ஓங்குநிலைக் கரும்பொடு கதிர்மிடைந் தியாத்த
வயல்வினை யின்குள குண்ணாது நுதல்துடைத்
தயினுனை மருப்பிற்றங் கையிடைக்கொண்டெனக்”

(முல்லை.32-34)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. இவற்றுள் யானையானது

‘உண்ணாது நின்றது’ என்னுமிடத்து என இடைச்சொல் வினையினைப் பெற்று வந்துள்ளது.

இசை

தலைவனை வரக்காணாது துயருற்றிருந்த தலைவி தன் நெஞ்சை ஆற்றுப்படுத்திக்

கொண்டிருந்தாலும், அத்துயரத்தை மறக்க முடியாமல் வருந்திக் கொண்டிருந்த நிலையில் தனது கைகளில் இருந்து 'கழன்று விழுகின்ற' வளையல்களைத் திருத்தமுற, கழறாமல் அணிந்து கொண்டாள்.. இக்கருத்து

“நெஞ்சாற்றுப் படுத்த நிறைதடி புலம்பொடு நீடுநீனைந்து தேற்றியும் ஓடுவளை தீருத்தீயும் மையல் கொண்டு மொய்யென வயிர்த்தும்”

(முல்லை.81-83)

என்ற பாடல்வழி அறியப்படுகின்றது. இவற்றுள் விழுகின்ற என்னும் சொல் ஒலி(இசை) யினைக் கொண்டு நின்றது. இத்தகைய இசைப் பொருண்மையானது கலித்தொகையில்,

“கல்லெனக் கவின்பெற்ற விழுவாற்றுப் படுத்தபின்”⁵

என்ற பாடல் அடியாலும் அறியப்படுகின்றது.

பண்பு

தலைவனின் போர்வயிற் பிரிவால், வாடுகின்ற தலைவியியைக் கண்ட முதுபெண்டிர் தலைவியிடம், நற்சொற்களைக் கண்டோம். ஆகையால் தலைவன் விரைவில் பகைவர் இடத்தையெல்லாம் கவர்ந்து போரை முடித்து மீண்டு வருவார். நீ கவலை கொள்ளாதே, உன்னுடைய துன்பத்தால் எழுந்த வருத்தத்தினைக் களைவாயாக 'மாந்தளிரின் நிறத்தை உடைவளே' என்று தேற்றுகின்றனர். இதனை,

“வருதல் தலைவர் வாய்வது நீநீன் பருவர லெவ்வங் களைமா யோயெனக்”

(முல்லை.20-21)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்தும். இதில் என என்னும் இடைச்சொல்லானது மாந்தளிரின் நிறம் என்னுமிடத்து நிறப்பண்பினைப் பெற்று வந்துள்ளது.

ஏகாரம்

ஏகார இடைச்சொல்லானது தேற்றம் (தெளிவு), வினா, பிரிநிலை, எண், ஈற்றசை என்னும் ஐந்து பொருள்களில் வரும், இதனை,

தேற்றம் வினாவே பிரிநிலை எண்ணே ஈற்றசை இவ்வைந் தேகா ரம்மே⁶

எனும் தொல்காப்பிய நூற்பா எடுத்துரைக்கின்றது.

ஈற்றசை ஏகாரம்

ஈற்றசை ஏகாரமானது இறுதியில் பொருளின்றி அசைநிலையாக வரும் என்பது,

“வினைவிளங்கு நெடுந்தேர் பூண்ட மாவே”

(முல்லை.103)

என்ற பாடல்வழி அறியலாகின்றது.

இவற்றுள் 'வே' என்னும் ஏகாரமானது 'விரைவாகச் செலுத்திய வேலைப்பாடமைந்த தலைவனின் தேரானது வந்து சேர்ந்தது'. என்னும் தெளிவுப் பொருளில் வந்துள்ளது. ஏகாரமானது தெளிவுப் பொருளில் வரும் என்பதனை,

“தெளிவின் ஏயும் சிறப்பின் ஓவும் அளபின் எடுத்த இசைய என்ப”⁷

எனும் தொல்காப்பிய நூற்பாவழித் தெளிவாகின்றது.

ஓடு

ஓடு என்பது எண்ணிடைச்சொல்லாகும். இது தொடரில் ஓரிடத்தில் நிற்கும். ஆயினும் எண்ணுகின்ற போது பிரிதோர் இடத்தில் பிரிந்து நின்று பொருந்துதலையும் உடையனவாகும். இதனை,

“என்றும் எனவும் ஓடுவுந் தோன்றி யொன்றுவழி உடைய எண்ணினுட் பிரிந்தே”⁸

எனும் தொல்காப்பிய நூற்பாவழிப் புலனாகின்றது. இதன்வழி,

பரந்த இடத்தை உடைய உலகத்தை வளைத்து எழுந்த மேகமானது, 'அதனொடு' சக்கரம், சங்கு ஆகிய குறிகளைப் பெற்றிருப்பதும், திருமகளை அணிந்திருப்பதுமாகிய வலிமையுடைய கைகளை உடையவனும், மாவலி மன்னனுக்கு மூன்றடி மண் கொடுப்பதற்காக நீரைக் கையில் ஊற்றிய அளவில் வானுயரத்திற்கு வளர்ந்து நின்றவனுமாகிய திருமாலைப் போல, கடல் நீரைக் குடித்து வலமாக சூழன்று எழுந்து தங்கியிருந்து பின்பு உலகெங்கும் பரவி எழுந்த விரைவான வேகமுடைய மேகம் பெருமழை பெய்த சிறுபொழுதாகிய சிறிய கால அளவுடைய மழைக்காலத்தில் கார்காலமானது தொடங்குகிறது. இதனை,

“நனந்தலை யுலகம் வளைஇ நேமியொடு வலம்புரி பொறித்த மாதாங்கு தடக்கை”

(முல்லை.1-2)

என்ற பாடல் அடிகள் உணர்த்தும். இதில், ஓடு என்னும் சொல்லானது சொற்றொடர்களுடன் பொருந்தி நின்று விளக்குகின்றது.

தலைவன் பிரிவால் வாடுகின்ற தலைவியின் நிலையறிந்த முதுபெண்டிர் நற்சொல் கேட்கும் பொருட்டு காவல் நிறைந்த பழமைச் சிறப்புடையதுமான ஊரின் அருகே சென்று அங்கு யாழின் ஒலி போன்ற இசையினை உடைய வண்டுகள் ஆரவாரம் செய்யுமாறு நெல்லுடன் நாழியில் உள்ள மலரைத் துவி இறைவனைத் தொழுது வணங்கி நின்றனர்.

இதனை,

“அருங்கடி மூதூர் மருங்கிற் போகி
யாழிசை யினவண்டார்ப்ப நெல்லொடு
நாழி கொண்ட நறுவீ முல்லை” (முல்லை.7-9)

என்ற பாடலடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. இவற்றுள், ‘நெல்லுடன்’ என்ற சொல்லிடத்து ஒரு எனும் எண்ணிடைச்சொல் சொல்லுக்கு பின் வந்து பொருந்தி நின்றது.

தலைவனின் பாசறை அமைப்பானது காட்டாற்றினைச் சூழ்ந்து பயணிக்கும் நீண்ட காட்டில் தொலைவாக மணம் வீசுகின்ற பிடவ மலர்களோடு ஏனைய பசுமையானத் தூறுகளை வெட்டி அங்குள்ள பகை நிலத்தின் காவலர்களுடைய பாதுகாப்பு அரண்களை அழித்து, செயற்கையாக இடப்பட்ட முள் வேலியாகிய மதிலை அமைத்து அதனிடத்தில் கடல் போன்ற அமைப்பினை உடையதாகக் காணப்படுகின்றது. இதனை

“கான்யாறு தழீஇய அகனெடும் புறவிற்
சேணாறு பிடவமொடு பைம்புத லெருக்கி
வேட்டுப்புழை யருப்ப மாட்டிக் காட்” (முல்லை.24-25)

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது. இதில் பிடவம் என்ற சொல்லுடன் ஒரு என்னும் இடைச்சொல் இணைந்து வந்துள்ளது.

தழையால் வேயப்பட்ட கூரை ஒழுங்காக அமைந்த தெருவில் நான்கு தெருக்கள் கூடும் முன்னத்தில் காவலாக நின்ற மதம் பொழியும் கண்ணத்தையும் சிறிய கண்ணினையும் உடைய யானை, நன்றாக வளர்ந்த கரும்புடன் வயலில் விளைந்த கதிர்களை நெருக்கமாகப் பொதிந்து வைக்கப்பட்ட சாவியினையும் அதனொடு இனிமையுடைய அதிமதுரத் தழையினையும் உண்ணாமல் அவற்றால் தன் நெற்றியினை துடைத்துக் கொண்டு நின்றது. இதனை

“உவலைக் கூரை யொழுகிய தெருவிற்
கவலை முற்றங் காவ னின்ற
தேம்படு கவுள சிறுகண் யானை
ஓங்குநிலைக் கரும்பொடு கதிர்மிடைந்தியாத்த”
(முல்லை.29-32)

என்ற பாடலடிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

தலைவன் தன்னுடைய ஒரு கையினைப் படுக்கையின் மேல் வைத்து மற்றொரு கையினால் தலையைத் தாங்கியவனாக, மறுநாள் நடைபெறும் போரினைப் பற்றி எண்ணிக்கொண்டிருந்தான். இதனை,

“ஒருகை பள்ளி யொற்றி யொருகை
முடியொடு கடகஞ் சேர்த்தி நெடிது நினைந்து” (75-76)

என்ற பாடல் தெளிவாக்குகின்றது.

இவற்றுள் ‘முடி’ எனும் சொல் ‘ஒடு’ எனும் எண்ணிடைச்சொல்லோடு பொருந்தி நின்று மன்னன் தன் இரு கைகளினாலும் செய்கின்ற செயலினை பொருத்தி நின்று தெளிவாக்குகின்றது.

நடைபெற்ற போரில் தன் படைகளோடு பகைவர்களை வீழ்த்தி வெற்றி கொண்டு, பகைவர்களின் நிலங்களை கவர்ந்து பின்னர் அவ்வெற்றியினை அறிவிக்கும் வண்ணமாக வெற்றிக்கொடியினை ஏந்தியும், கொம்பும், சங்கும் ஒலி எழுப்புமிடத்தும் வெற்றியினைக் கொண்டாடினர். இதனை,

“வேண்டுபுலங் கவர்ந்த ஈண்டு பெருந் தானையொடு
விசயம் வெல்கொடி யுயரிவல னேர்பு
வயிரும் வளையும் ஆர்ப்ப வயிர” (90-92)

என்ற பாடல் விளக்குகின்றது. இவற்றுள், தானை எனும் போர்ப்படையினைக் குறிக்கும் சொல்லுடன் ஒரு எண்ணிடைச்சொல்லானது பொருந்தி நின்று. தெளிவாக்குகின்றது.

செழிப்புற்று விளங்கும் அழகிய முல்லை நிலத்தின் பெரிய பாதையில் வரகு விதைக்கப்பட்ட நிலத்தில் ஆண் மானும், பெண் மானும் துள்ளி விளையாடவும் கார்காலத்தின் தொடக்கமாகிய ஆவணி மாதத்தின் தொடக்கத்தில் காடு பின்னே செல்லும்படி விரைந்து பயணிக்கும் குதிரைகளை உடைய தலைவனின் வேலைப்பாடமைந்த தேர் வந்து சேர்ந்தது. இக்கருத்து

“வானம் வாய்த்த வாங்குகதிர் வரகின்
திரிமருப் பிரலையொடு மடமா னுகள
எதிர்செல் வெண்மழை பொழியுந் தீங்களின்”
(முல்லை.10-12)

என்ற பாடல்வழி அறியப்படுகின்றது. இவற்றுள் ஆண் மான், பெண் மான் இரண்டினையும் கூறுமிடத்து ஒரு இடைச்சொல் இரண்டு என்ற எண்ணிக்கையை வெளிப்படுத்தும் நிலையில் புலனாகின்றது.

உம்

எச்சம், சிறப்பு, ஐயம், எதிர்மறை, முற்று, எண், தெரிநிலை, ஆக்கம் என்று பகுக்கப்பட்ட எட்டுப் பொருள் குறித்து உம் என்னும் இடைச்சொல் வரும். இதனை,

“எச்சம் சிறப்பே ஐயம் எதிர்மறை
முற்றே எண்ணே தெரிநிலை ஆக்கமென்று
அப்பால் எட்டே உம்மைச் சொல்லே”⁹

எனும் தொல்காப்பிய நூற்பா விளக்குகின்றது.

சிறப்பு

காலத்தை அளந்து இத்தனை நாழிகை

என்று கூறும், பொய் கூறும் தன்மை இல்லாத நாழிகைக் கணக்கர்கள் மன்னனை வணங்கி கடலால் சூழப்பட்ட இவ்வுலகத்தில் பகைவர்களை வெல்வதற்காகப் படைநடத்திச் செல்கின்றவனே! உன்னுடைய நாழிகை வட்டிலில் கடந்துள்ள காலம் இவ்வளவு காண்பாயாக என்று அறிவுரை கூறி நின்றனர். இதனை,

“பொழுதளந் தறியும் பொய்யா மாக்கள்
தொழுது காண்கையர் தோன்ற வாழ்த்தி
எறிநீர் வையகம் வவீஇய செல்வோய்நின்
குறுநீர்க் கன்னல் இணைத்தென் றிசைப்ப.”

(முல்லை55-58)

என்ற பாடலில், பொழுதினை அளந்தறிந்து நாழிகைக் கூறும் கணக்கர்களின் பொய் கூறாமை எனும் பண்பினை சிறப்பித்தலால் இத்தொடரில் அமைந்த உம்மை ‘உயர்வு’ சிறப்புமையாகும்.

எண்

தலைவனைப் பிரிந்து வாடுகின்ற தலைவியை, முதுபெண்டிர்கள் கவலை கொள்ளாதே காத்திருப்பாயாக என்று பலமுறை பல காரணங்களைக் கூறி மனத்தைத் தேற்றிக் கொண்டிருந்தனர். இவற்றுள் ‘பலமுறை’ என்னும் சொல் உம்மை எண்ணிடைச்சொல்லாக அறியப்படுகின்றது. இது

வருதல் தலைவர் வாய்வது நீநின்
பருவர லெவ்வங் களைமா யோயெனக்
காட்டவுங் காட்டவுங் காணாள் கலும்சிறந்து

(முல்லை.20-22)

என்ற பாடல்வழி தெளிவாகின்றது. இவற்றுள் ‘காட்டவுங் காட்டவுங்’ என்பன தொகைப் பெறா எண்ணிடைச்சொல்லாக உம்மை இடம்பெறுகின்றது இக்கருத்து

“உம்மை எண்ணும் எனவென் எண்ணுந்
தம்வயின் தொகுதி கடப்பா டிலவே”¹⁰

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவிற்கு எடுத்துக்காட்டாக அமைகிறது.

முடிவுரை

பத்துப்பாட்டில் குறைவான அடியெல்லை யைக் கொண்டிருப்பினும் தனது கார்ப்பிய தொடக்கத்தினையும், போர்வயிற் சென்ற தலைவனைப்பிரிந்துவாடுகின்றதலைவியினைத் தேற்றும் பொருட்டு நற்சொல் கேட்டலும், அதனைத் தலைவியிடம் கூறித் தேற்றுவித்தலும், தலைவனின் போர்த்திறம், மனநிலை, பாசறை அமைத்தல், போரில் பகைவரை வென்று தன் நாடு திரும்புதல் என்ற சிறப்பான செய்திகளை உள்ளடக்கியதாக அமைவது முல்லைப்பாட்டு. இவற்றுள் ‘என’ இடைச்சொல் வினை, இசை, நிறம் என்னும் மூன்று பொருண்மைகளிலும், ‘ஏகார’ இடைச்சொல் ஈற்றசை ஏகாரமாக பாடலின் இறுதி அடியின் ஈற்றிலும், ‘ஒடு’ என்னும் எண்ணிடைச்சொல்லானது ஒன்பது பாடல் அடிகளிலும் (1,8,25,32,67.76,80,89(2)), உம் இடைச்சொல் ஐந்து பாடல் அடிகளிலும்(22,55,82,83,92) இடம்பெற்றுள்ளது. தொல்காப்பியர் இடையியலில் 47 இடைச்சொற்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவற்றுள் என, ஏகாரம், ஒடு, உம் ஆகிய இடைச்சொற்கள் தொல்காப்பிய அடிப்படையில் முல்லைப்பாட்டுப் பாடல் அடிகளில் பொருள் சிறக்குமாறு அமையப்பெற்றுள்ளன.

அடிக்குறிப்புப்பட்டியல்

1. இளம்பூரணனார் (உ.ஆ.), தொல்காப்பியம் சொல்லதீகாரம் ப.119
2. சேனாவரையனார் (உ.ஆ.), தொல்காப்பியம் சொல்லதீகாரம் ப.163
3. இளம்பூரணனார் (உ.ஆ.), தொல்காப்பியம் சொல்லதீகாரம் ப.123
4. இரா.இளங்குமரனார், வாழ்வியல் விளக்கம், தொல்காப்பியம் சொல்லதீகாரம், தெய்வச்சிலையம் ப.204
5. புலியூர்கேசிகன் (உ.ஆ.), கலித்தொகை ப.65
6. இளம்பூரணனார் (உ.ஆ.), தொல்காப்பியம் சொல்லதீகாரம் ப.123
7. மேலது., ப.124
8. மேலது., ப.135
9. மேலது., ப.122
10. மேலது., ப.132

தொல்காப்பியப் பொருளதிகார அகத்திணையியலில் காணலாகும் பாடவேறுபாடுகள்

ஆய்வாளர்

கு.ஜெயந்தி,

முமுநேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,
தமிழ்த்துறை,
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம், காரைக்குடி.

நெறியாளர்

முனைவர். சு. இராசாராம்

மூத்த பேராசிரியர் மற்றும் தலைவர்,
தமிழ்த்துறை,
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்,
காரைக்குடி.

முன்னுரை

தமிழில் கிடைக்கப் பெற்ற மிகப் பழமையான நூல்களுள் ஒன்று தொல்காப்பியம் ஆகும். இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த தொல்காப்பியம் ஓலைச்சுவடிகளில் இருந்து அச்சுவடிவம் அடைந்த காலம்வரை பல்வேறு வேறுபாடுகள் அடைந்துள்ளது. இவ்வேறுபாடுகள் மூலநூல்களிலிருந்து ஓரெழுத்தோ சொல்லோ அல்லது பொருளோ மாற்றம் ஏற்பட்டுக் காணப்படுவதாகும். இத்தகைய வேறுபாடுகளைத் தொல்காப்பியத்திற்கு முதலில் உரையெழுதிய இளம்பூரணரின் உரையை அடியொற்றித் தொல்காப்பியப் பொருளதிகார முதல் இயலான அகத்திணையியலில் காணப்படும் சுவடி வேறுபாடுகளான எழுத்து வேறுபாடு, சொல் வேறுபாடு, பொருள் வேறுபாடு, கூட்டியுரைத்தலின் வேறுபாடு, அடியமைப்பு முறைகளில் காணலாகும் வேறுபாடு ஆகியவற்றை ஆராய்ந்து தெளிவதாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

*பாடவேறுபாடு விளக்கம்

“மூலநூல் பாடங்களில் கால மாற்றத்தினால் ஏற்படும் எழுத்து மாற்றம், சொல் மாற்றம், வார்த்தைகள் இடமாற்றம் போன்ற மாற்றங்களே பாடவேறுபாடாகக் கருதப்படுகின்றன. “நூலாசிரியன் பயன்படுத்திய மொழியமைப்பில் அமைந்த சொல்லாட்சிகள் ‘மூலபாடங்கள்’ (Original Text) எனக் குறிப்பிடப்பெறும், இச்சொல்லாட்சிகளுக்கு இணையாக அவற்றின் இடத்தில் பிற்காலத்தில் நுழைந்த பொருளுடைய அல்லது பொருளற்ற சொற்கள் பாடவேறுபாடுகள் எனச் சுட்டப்பெறும் குறிப்பிட்ட மூலப்பாடத்திலிருந்து பொருளாலும் வடிவத்தாலும் வேறுபட்டு அமையும் காரணத்தால் இவை பாடவேறுபாடுகள் என மொழியப்பட்டன.

விளக்க நிலையில் இதனைக் கூறப்புகின், பொருள் மாற்றத்திற்கு இடம் தந்தும் தராமலும் ஒரு சொல் மாற்றங்களே பாடவேறுபாடுகள் எனலாம்” என்று வெ.பழனியப்பன் குறிப்பிடுகிறார்.”¹

பாடவேறுபாடுகள் தோன்றக் காரணம்

“ஆரம்ப காலங்களில் வாய்மொழி இலக்கியங்களாகவே காணப்பட்டன. நாளடைவில் மாணவர்கள் ஏட்டுக் கல்வியைக் கற்கத் தொடங்கினர். இதனால் ஓலைச் சுவடிகளில் தங்களது செய்யுளை எழுதிவைக்கும் நிலை ஏற்பட்டது. பின்பு ஓலைச் சுவடிகளிலிருந்து காகிதங்களில் அச்சேறின. அவ்வாறு அச்ச வடிவத்திற்கு மாற்ற முற்பட்ட ஆசிரியர்கள் அச்சப்பிழை, எழுத்து மாற்றம், சொல் மற்றும் பொருள்களில் சிறுசிறு மாறுதல்கள் ஏற்பட்டன. இவ்வகையான வேறுபாடுகளை இனங்கண்டறிந்து அதனை தமது உரைகளில் எடுத்துக்காட்டிய பெருமை உரையாசிரியர்களையும், பதிப்பாசிரியர்களையும் சாரும்.”²

எழுத்து வேறுபாடு

எழுத்து வேறுபாடு என்பது, உரைகள் சுவடிகளிலிருந்து காகிதத்தில் அச்சேறிய போது நூற்பாக்களில் உள்ள ஓர் எழுத்து முற்றிலும் வேறுபட்டோ இடம் மாறியோ இருப்பது எழுத்து வேறுபாடு ஆகும். இந்த எழுத்து வேறுபாடானது அகத்திணையியலில்,

“கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணை இறுவாய்
முற்படக் கிளந்த எழுதிணை என்ப”

(தொல்.பொருள்.இளம்.1)

என்ற நூற்பாவில் ‘இறுவாய்’ என்பது ‘யிறுவாய்’³ என பிற்கால உரையாசிரியர்களான ச.பாலசுந்தரமும், ஆ.சிவலிங்கனாரும் பாடங்கொண்டுள்ளனர். இதில் உயிரெழுத்தை முதலாக உடைய சொல் மெய்யெழுத்தாக

வருகிறது. ஆனால் மற்ற உரையாசிரியர்கள் அனைவருமே 'இறுவாய்' என்றே பாடங்கொண்டுள்ளனர். அவ்வகையில் இறுவாய் என்றாலும், யிறுவாய் என்றாலும் பொருள் வேறுபடுவதில்லை என்பதை அறியமுடிகிறது.

“மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்
சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்
வேந்தன் மேய பெருமணல் உலகமும்
முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தனனச்
சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே”
(தொல்.பொருள்.இளம்.5)

என்ற நூற்பாவில் 'மாயோன்' என்பது 'மாயோ' என நகரமெய் விடுபட்டுள்ளதையும் 'சேயோன்' என்பதை செய்யோன் என்றும் தீம்புனல் என்பதை தீம்ப்புனல் என பகரவொற்று மிகையாக உள்ளதையும், நெய்தல் எனச் என்பதற்கு நெய்தலெனச் தந்நகரம் றன்னகரம் ஆக வருவதையும்"⁴ ச.வே.சு. தன்னுடைய தொல்காப்பியம் உரைக்கோவையில் சுவடி வேறுபாட்டில் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதில் 'நெய்தல் எனச்' என்பதற்கு மட்டும் 'நெய்தலெனச்'⁵ உயிர் எழுத்தை உயிர் மெய்யெழுத்தாக வரும்படி நச்சினார்க்கினியர், சோமசுந்தர பாரதியார், ச.பாலசுந்தரம், ஆ.சிவலிங்கனார் ஆகியோர் குறிப்பிட்டுள்ளனர். மற்ற உரையாசிரியர்களான இளம்பூரணர், ஆ.சிவலிங்கனார், ச.பாலசுந்தரம் போன்றோர் தொல்காப்பியத்தைத் தழுவி யே எழுதியுள்ளனர்.

“இருவகைப் பிரிவும் நிலைபெறத் தோன்றலும்
உரிய தாகும் என்மணார் புலவர்”
(தொல்.பொருள்.இளம்.13)

என்ற நூற்பாவில் 'தோன்றும்' என்பதற்கு 'தோன்றினும்'⁶ என்று ச.வே.சுப்பிரமணியனின் தொல்காப்பியம் உரைக்கோவையில் சுவடி வேறுபாட்டில் கூறியுள்ளார். நச்சினார்க்கினியரும், சோமசுந்தரபாரதியாரும் இவ்வாறே பாடம் கொண்டுள்ளனர். மற்ற உரையாசிரியர்களான இளம்பூரணர், ஆ.சிவலிங்கனார், ச.பாலசுந்தரம் ஆகியோர் 'தோன்றலும்' எனப் பாடம் கொண்டுள்ளனர். ஆயினும் தோன்றினும், தோன்றலும் இரண்டுமே ஒரே பொருளையே குறிப்பதாகும்.

“திணைமயக் குறுதலும் கடிநிலை இலவே
நிலனொருங்கு மயங்குதல் இல்லென மொழிப
புலன்நன் குணர்ந்த புலமை யோரே”
(தொல்.பொருள்.இளம்.14)

என்ற நூற்பாவில், 'திணைமயக்குறுதலும்' என்பதை ச.வே.சுப்பிரமணியன்

அகத்தினையியல் உரைக்கோவையில் சுவடி வேறுபாட்டில் கூறுகையில் 'திணை மயங்குறுதலும்'⁷ என்று குறிப்பிடுகிறார். இதை பிற உரையாசிரியர்கள் திணைமயக்குறுதலும் என்றும் சோமசுந்தரபாரதியாரும் நச்சினார்க்கினியரும் 'திணைமயக்குறுதலும்'⁸ என்று வல்லினத்திற்கு இனமான மெல்லெழுத்தை மாற்றி கூறுகின்றார்.

“கொண்டுதலைக் கழிதலும் பிரிந்தவன் இரங்கலும்
உண்டென மொழிப ஓரிடத் தான”
(தொல்.பொருள்.இளம்.17)

என்ற நூற்பாவில் பிரிந்தவன் 'இரங்கலும்' என்பதை 'இரங்கினும்'⁸ என்று நச்சினார்க்கினியரின் சுவடி வேறுபாட்டில் கூறியுள்ளார் என்பதை ச.வே.சு. அவர்கள் தொல்காப்பிய உரைவளக் கோவையில் குறிப்பிடுகின்றார். இதனை பிற உரையாசிரியர்களான இளம்பூரணர், சோமசுந்தரபாரதியார், ஆ.சிவலிங்கனார், ச.பாலசுந்தரம் போன்றோர் 'இரங்கலும்' என்றே குறிப்பிடுகின்றனர்.

“ஆயர் வேட்டுவர் ஆடுஉத் திணைப்பெயர்
ஆவயின் வருஉம் கிழவரும் உளரே”
(தொல்.பொருள்.இளம்.23)

இந்த நூற்பாவில் 'வருஉம்' என்பதை 'வருஉங்'¹⁰ என நச்சினார்க்கினியரும் மற்ற உரையாசிரியர்கள் அனைவரும் வருஉம் என்றே குறிப்பிடுகின்றனர். இவ்வாறு ஒரு எழுத்தை மாற்றி கூறியிருப்பினும் இரண்டும் ஒரே பொருளையே குறிக்கின்றது.

“ஏவல் மரபின் ஏனோரும் உரியர்
ஆகிய நிலைமை அவரும் அன்னர்”
(தொல்.பொருள்.இளம்.26)

என்ற நூற்பாவில் 'அவரும்' என்பதனை 'யவரும்'¹¹ என நச்சினார்க்கினியரும், 'யாவரும்'¹² என்று ஆ.சிவலிங்கனாரும் குறிப்பிடுகின்றனர். அதாவது சுட்டெழுத்தை முதலாக உடைய 'அ' என்ற எழுத்து 'ய' எனவும் 'யா' என்ற வினா எழுத்தாகவும் மாறியுள்ளதை அறியலாம். பிற உரையாசிரியர்கள் 'அவரும்' என்றே குறிப்பிடுகின்றனர்.

“தானே சேறலுந் தன்னொடு சிவணி
ஏனோர் சேறலும் வேந்தன் மேற்றே”
(தொல்.பொருள்.இளம்.29)

இந்த நூற்பாவில் 'சேறலுந்' என இளம்பூரணர் கூறிய சொல்லை மற்ற உரையாசிரியர்கள் அனைவரும் 'சேறலும்'¹³ என்று குறிப்பிடுகின்றனர். அதாவது நகரத்தை இறுதியாக உடைய ஒரு எழுத்தை மகரமாக

மாற்றி எழுதியுள்ளதை அறியமுடிகின்றது. இதே போல் நூற்பா எண் 32, 33, 38, 42, 43, 45 போன்ற நூற்பாக்களில் எழுத்து மாற்றம் ஏற்படுவதை அறியமுடிகின்றது. சொல் மாறுபாடு

தொல்காப்பியப் பொருளதிகார அகத்திணையியலில் 9, 42, 43 ஆகிய நூற்பாக்களில் சொல் மாறுபாடு காணப்படுவதை அறியலாம்.

“வைகறை விடியல் மருதம்”

(தொல்.பொருள்.இளம்.9)

இளம்பூரணர் ‘வைகறை’ என்பது இராப்பொழுதின் பிற்கூறு என்று கூறியிருப்பார். இதனை நச்சினார்க்கினியர் சோமசுந்தர பாரதியார், ச.பாலசுந்தரம் போன்றோர் “வைகுறு”¹⁴ என்று குறிப்பிட்டுள்ளனர். “வைகுறு என்பது இருள் குலைந்து மெலிந்து குறைதலான் வைகுறு எனப்பட்டது. குறு+வை என்பவை முன்பின்னாகக் கூடிய ஒரு சொல்லாக மருவியதொரு குறியீடு என்றும் சோமசுந்தர பாரதியார் உரையுள் ‘வைகுறு வேனில் மருதம்’¹⁵ எனப் பாடவேறுபாடாக உள்ள சூத்திரம் ஒன்று உள்ளதாக ச.பாலசுந்தரம் தனது ஆராய்ச்சி காண்டிகை உரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“அழிந்தது களையென மொழிந்தது கூறி”

(தொல்.பொருள்.இளம்.42)

என்ற நூற்பாவில் இளம்பூரணர் ‘மொழிந்தது’ என்று கூறிய சொல்லை ‘வொழிந்தது’¹⁶ என்ற சொல்லாக மாற்றிக் கூறியுள்ளார். மொழிந்தது என்பது தலைமகளின் கவலையைப் போக்க தலைமகன் சொன்ன மாற்றங்கள் ஆகும். இதனை நச்சினார்க்கினியர், “தலைவிபோக்கு நினைத்து வருந்தும் தாயை அவ்வருத்தந் தீர்த்தல் வேண்டி உழுவலன்பு காரணத்தாற் பிரிந்தாளென்பது”¹⁷ உணரக் கூறி என தாய்க்கு சொன்னதாகக் கூறியுள்ளார்.

“பொழுது மாறும் உட்குவரத் தோன்றி

உழுவின் ஆகிய குற்றங் காட்டலும்

ஊரது சார்பும் செல்லுந் தேயுமும்

ஆர்வ நெஞ்சமொடு செப்பிய வழியினும்”

(தொல்.பொருள். இளம்.43)

என்னும் நூற்பாவில் உள்ள “செப்பிய வழியினும்” என்று இளம்பூரணர் கொண்ட பாடத்தை நாச்சினார்க்கினியர் செப்பிய கிளவியும் என்று மாற்றி எழுதியுள்ளார். பிற உரையாசிரியர்கள் செப்பிய வழியினும் என்ற சொல்லையே பயன்படுத்தியுள்ளனர். கதிரைவேற்பிள்ளை அகராதியில்,

“வழியினும் என்பது - பக்கம், முறைமை, இடம்

கிளவியும் என்பது - சொல்¹⁸ என்றும் இரண்டிற்கும் இடையில் சொல்வேறுபாடு இருப்பதைக் காண முடிகிறது.”

வாருள் மாறுபாடு

மூலநூல் பாடத்தில் சில சொற்களில் இரண்டொரு எழுத்துகள் மாறிவிடுவதால் சூத்திரங்களின் பொருளே பெரிதும் வேறுபடுகின்றது. அவ்வகையில் தொல்காப்பிய முதல் இயலான அகத்திணையியலில் ஒரு சில நூற்பாக்களில் ஓரிரு எழுத்துகள் மாறுவதால் பொருள் மாறுபாடு காணப்படுகிறது.

“உள்ளுறை தெய்வம் ஒழிந்ததை நிலனைக் கொள்ளும் என்ப குறியறிந் தோரே”

(தொல்.பொருள்.இளம்.50)

என்ற இளம்பூரணர் நூற்பாவில் உள்ள ‘ஒழிந்ததை’ என வரும் சொல்லை ‘மொழிந்தது’¹⁹ எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார் நச்சினார்க்கினியர். ‘ஒழிந்ததை’ ‘மொழிந்ததை’ என்பதற்கு பவானந்தர் தமிழ்ச்சொல் அகராதியில்

ஒழிந்ததை - “அழிதல், தவர்தல், தீர்தல்”²⁰

மொழிந்ததை - “சொல்லுதல்”²¹

இவ்வாறு நூற்பாவில் உள்ள ஒரு எழுத்து மாறுவதன் மூலம் பொருளே வேறுபட்டுக் காணப்படுவதை இதன் மூலம் அறிந்து கொள்ளமுடிகிறது.

“நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்

பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்

கலியே பரிபாட்டு ஆயிரு பாவினும்

உரிய தாகும் என்மனார் புலவர்”

(தொல்.பொருள்.இளம்.56)

என்ற இளம்பூரணரின் நூற்பாவில் உள்ள ‘ஆயிரு பாவினும்’ என்பதை நச்சினார்க்கினியர் ‘ஆயிரு பாங்கினும்’²² என்று கூறியுள்ளார். ‘பாவினும்’ பாங்கினும் என்பதற்கு தமிழ் அகராதியில்,

பாவினும் - தாழிசை, துறை, விருத்தம்

பாங்கினும் - பக்கம், இடம், இணக்கம்

இதன்மூலம் ஒரு எழுத்து மாறுவதன் மூலம் அதன் பொருள் மாறுபடுவதை அறியமுடிகின்றது.

இணைத்துக் கூறுதலில் வேறுபாடு

இளம்பூரணர் இரண்டு சூத்திரங்களாக அமைத்தவற்றைப் பின்வந்தோர் ஒன்றாக இணைத்து உரைகண்டனர். அவ்வகையில் தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தின் முதல் இயலான அகத்திணையியலில் 6,7,9,10,35,36 ஆகிய இரண்டு சூத்திரங்களாக அமைந்தவற்றை

நச்சினார்க்கினியரும், சோமசுந்தர பாரதியாரும்
ஒரே நூற்பாவாக அமைத்துக் கூறியுள்ளனர்.
இதனை,

“காரும் மாலையும் முல்லை”
(தொல்.பொருள்.இளம்.6)

குறிஞ்சி கூதிர் யாமம் என்மனார் புலவர்”
(தொல்.பொருள்.இளம்.7)

இளம்பூரணர் தனித்தனியாகக்
கூறிய இவ்விரண்டு நூற்பாவையும்
நச்சினார்க்கினியரும் பிற்கால
உரையாசிரியருமான சோமசுந்தர பாரதியாரும்
ஒன்றாக இணைத்துக் கூறியுள்ளனர்.

“காரும் மாலையும் முல்லை குறிஞ்சி
கூதிர் யாமம் என்மனார் புலவர்”
(தொல்.பொருள்.நச்சி.6)

இதுபோன்ற மருதத்திற்கும், நெய்தலுக்கும்
சிறுபொழுதை கூறுகையில் இளம்பூரணர்
இரண்டு நூற்பாக்களாக அமைத்திருப்பார்.

“வைகறை விடியல் மருதம்”
(தொல்.பொருள்.இளம், 9)

“எற்பாடு நெய்தல் ஆதல் மெய்ப்பெருந் தோன்றும்”
(தொல்.பொருள்.இளம்.10)

என்ற இரண்டு தனித் தனி நூற்பாவையும்
நச்சினார்க்கினியரும், சோமசுந்தரபாரதியாரும்
ஒரே நூற்பாவாக இணைத்துக் கூறியுள்ளனர்.

“வைகுறு விடியன் மருதம் எற்பாடு
நெய்தல் ஆதல் மெய்ப்பெறத் தோன்றும்”
(தொல்.பொருள்.நச்சி.1.8)

மேலும் வேளிர்க்குப் பொருட்பிரிவு
கூறுகையில் இளம்பூரணர் இரண்டு நூற்பாவாக
அமைத்திருப்பார்.

“பொருள்வயின் பிரிதலும் அவர் வயின் உரித்தே”
(தொல்.பொருள்.இளம்.3.5)

“உயர்ந்தோர் பொருள்வயின் ஒழுக்கத்தான”
(தொல்.பொருள்.இளம்.3.6)

இதே நூற்பாக்களை நச்சினார்க்கினியர், சோமசுந்தர பாரதியார், ஆ.சிவலிங்கனார் போன்றோர் ஒரே சூத்திர அமைப்பு முறையைக் கொண்டிருப்பர்.

“பொருள்வயிற் பிரிதலும் அவர்வயின் உரித்தே
உயர்ந்தோர் பொருள்வயின் ஒழுக்கத்தான”
(தொல்.பொருள்.நச்சி.33)

இவ்வாறு இரண்டு நூற்பாவாக அமைந்திருப்பதை நச்சினார்க்கினியரும், பிற்கால உரையாசிரியர்களான சோமசுந்தர பாரதியாரும், ஆ.சிவலிங்கனாரும் ஒரே நூற்பாக்களாக இணைத்துக் கூறியுள்ளனர். அவ்வாறு இணைத்துக் கூறுவதால் இளம்பூரணரின் நூற்பா வரிசை முறையிலும், எண்ணிக்கை அடிப்படையிலும் வேறுபாடு காணப்படுவதை அறிந்து கொள்ளமுடிகிறது.

அடி அமைப்பு முறைகளில் மாறுபாடு

நூற்பாவின் முதல் அடிகளில் உள்ள ஒரு சொல் இரண்டாம் அடியிலோ இரண்டாம் அடியின் சொல் முதல் அடிகளிலோ மடக்கியோ, நீட்டியோ எழுதியிருப்பின் இதனையே அடிஅமைப்பு முறைகளில் மாறுபாடு என்பர்.

இளம்பூரணரையும் அவரை அடியொற்றி எழுதிய பிற உரையாசிரியர்களும் நூற்பாக்களை மரபு முறைப்படி எழுதியுள்ளனர். இதற்கு விதி விலக்காக ஆ.சிவலிங்கனார் என்பர் அடிகளை முன்னுக்குப்பின் முரணாக சில நூற்பாக்களை அமைத்திருக்கும் முறையை அவரின் உரை வாயிலாக அறியமுடிகிறது.

“திணைமயக் குறுதலும் கடிநிலை இலவே
நிலனொருங்கு மயங்குதல் இல்லென மொழிபு
புலன்நன் குணர்ந்த புலமை யோரே”
(தொல்.பொருள்.இளம்.14)

என்ற நூற்பாவில் இளம்பூரணரின் இரண்டாம் அடியில் உள்ள நிலனொருங்கு என்ற சொல்லில் உள்ள ‘நிலன்’ என்ற சொல்லை மட்டும் பிரித்து முதல் அடியிலும் மூன்றாம் அடியில் உள்ள “புலன்நன்”²¹ என்ற சொல்லை இரண்டாம் அடியிலும் மாற்றி ஆ.சிவலிங்கனார் சூத்திரத்தை அமைத்திருப்பதன் வழி அறியமுடிகிறது.

“ஏவல் மரபின் ஏனோரும் உரியர்
ஆகிய நிலைமை அவரும் அன்னர்”
(தொல்.பொருள்.இளம்.26)

என்ற நூற்பாவில் ‘ஆகிய’²² என்ற இரண்டாம் அடிசொல்லை ஆ.சிவலிங்கனார்

முதல் அடியிலேயே இணைத்துக் கூறியுள்ளார்.

“தானே சேறலும் தன்னொடு சிவணி
ஏனோர் சேறலும் வேந்தன் மேற்றே”
(தொல்.பொருள்.இளம்.29)

இந்த நூற்பாவின் இரண்டாம் அடியில் உள்ள “ஏனோர் சேறலும்”²³ என்ற இரண்டு சொல்லையுமே முதல் அடியில் இணைத்து ஆ.சிவலிங்கனார் நூற்பாவை அமைத்திருப்பதன் வழி அறியமுடிகிறது. இதனைப் போன்றே தொல்காப்பியப் பொருளதிகார அகத்திணையியலில் ஐந்து நூற்பாக்களில் அடி அமைப்பு முறைகளில் வேறுபாடு இருப்பதை அறியமுடிகிறது. இவ்வாறு உரையாசிரியர்கள் அனைவருமே மரபு முறைப்படி நூற்பாக்களை அமைத்திருக்கும் நிலையில் ஆ.சிவலிங்கனார் மட்டும் அடிகளை முன்னுக்குப் பின் முரணாக மாற்றி கூறியிருப்பதன் காரணம் ஏதும் அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை. இருப்பினும் அச்சாக்கும் பொழுது பிழைகள் ஏற்பட்டிருக்க வாய்ப்பு உள்ளதை அறியமுடிகின்றது.

முடிவுரை

இலக்கண இலக்கிய மூலங்களை ஒலைச் சுவடிகளிலிருந்து உரையாசிரியர்கள் எடுத்து எழுதுகையில் ஒலைச் சுவடியின் நிலை கருதி சிலமாற்றங்களுடன் அமைந்து விடுகின்றன. ஆகையால் பிற்காலத்தில் மூலநூலிற்கு உரையெழுதியோரும், பதிப்பித்தோரும் அவரவர்களுக்கு ஏற்ப சில மாற்றங்களுடன் எழுதினர். அப்படி எழுதுகையில் ஓரிரு எழுத்திலோ, சொல்லிலோ, பொருளிலோ, இணைத்துக் கூறுதலிலோ அடி அமைப்பு முறைகளிலோ சில மாற்றங்களைச் செய்துள்ளனர். அவ்வகையில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களே பாடவேறுபாடுகளாகக் கருதப்படுகின்றன. அவ்வகையில் எழுத்து, சொல்லைவிட தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தில் அதிகப்படியான பாடவேறுபாடுகளைக் காணமுடிகிறது. அங்ஙனம் தொல்காப்பியப் பொருளதிகார முதல் இயலான அகத்திணையியலில் எழுத்து, சொல், பொருள், இணைத்துக் கூறுதல், அடிஅமைப்பு முறையில் வேறுபடுதல் முதலியவற்றில் பாடவேறுபாடுகள் அமைந்திருப்பதை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. பா.ரேவதி, தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரக் கிளவியாக்கத்தில் காணலாகும் பாடவேறுபாடுகள் (கட), புதுப்புனல், ப.297

2. மேலது, ப.297
3. ச.வே.சுப்பிரமணியன், தொல்காப்பியம் உரைவளக் கோவை (சுவடி, புதிப்பு, பாடவேறுபாடுகளுடன்) பொருளதிகாரம், அகத்திணையியல், ப.60
4. மேலது, ப.86
5. மேலது, ப.86
6. மேலது, ப.110
7. மேலது, ப.113
8. மேலது, ப.113
9. மேலது, ப.135
10. இரா.இளங்குமரனார், வாழ்வியல் விளக்கம், தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம், நச்சினார்க்கினியம் ப.208
11. மேலது, ப.213
12. ஆ.சிவலிங்கனார், தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் (உரைவளம்) அகத்திணையியல், ப.207
13. இரா.இளங்குமரனார், வாழ்வியல் விளக்கம், தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம், நச்சினார்க்கினியம் 1, ப.218
14. மேலது, ப.180
15. ச.பாலசுந்தரம், தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம், ஆராய்ச்சிக் காண்டிகையுரை, அகத்திணையியல் - புறத்திணையியல், ப.20
16. இரா.இளங்குமரனார், வாழ்வியல் விளக்கம், தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம், நச்சினார்க்கினியம் 1, ப.234
17. இரா.இளங்குமரனார், வாழ்வியல் விளக்கம், தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம், நச்சினார்க்கினியம் 1, ப.235
18. நா.கதிரைவேற்பிள்ளையின தமிழ் மொழி அகராதி, பக்.1260, 469
19. இரா.இளங்குமரனார், வாழ்வியல் விளக்கம், தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம், நச்சினார்க்கினியம் 1, ப.265
20. பவானந்தர், தமிழ்ச்சொல்லகராதி, ப.114
21. ந.சி.கந்தையாபிள்ளை, செந்தமிழ் அகராதி, ப.616
22. இரா.இளங்குமரனார், வாழ்வியல் விளக்கம், தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம், நச்சினார்க்கினியம் 1, ப.272
23. ஆ.சிவலிங்கனார், தொல்காப்பியம் உரைவளம், பொருளதிகாரம், ப.98
24. மேலது, ப.207
25. மேலது, ப.223

துணைநூற்பட்டியல்

1. இளம்பூரணர் உரை, தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம், சாரதா பதிப்பகம், இரண்டாம் பதிப்பு, மே - 2006
2. இளங்குமரனார். இரா., வாழ்வியல் விளக்கம், தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், நச்சினார்க்கினியம்

1. தமிழ்மண் பதிப்பகம், சென்னை, முதற்பதிப்பு - 2003
3. சிவலிங்கனார். ஆ., தொல்காப்பியம் உரைவளம், பொருளதிகாரம், அகத்திணையியல், உலகத் தமிழராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, முதற்பதிப்பு - 1991
4. பாலசுந்தரம். ச., தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், ஆராய்ச்சிக் காண்டிகையுரை, அகத்திணையியல் - புறத்திணையியல், பெரியார் பல்கலைக்கழகம், சேலம், பிப்ரவரி - 2012
5. சுப்பிரமணியன். ச.வே., தொல்காப்பியம் உரைவளக்கோவை (சுவடி, புதிப்பு, பாடவேறுபாடுகளுடன்), பொருளதிகாரம் அகத்திணையியல், மெய்யப்பன் பதிப்பகம், முதல்பதிப்பு - 31, திசம்பர் 2009
6. பவானந்தர், தமிழ்ச்சொல்லகராதி, நியூ செஞ்சரி பக்ஹவுஸ் (பி.லிட), சென்னை, முதல்பதிப்பு - 1925
7. மெய்யப்பன் தமிழ் அகராதி, மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை, முதல்பதிப்பு - 2006
8. கந்தையாபிள்ளை. ந.சி., செந்தமிழ் அகராதி, சாரதா பதிப்பகம், சென்னை, முதற்பதிப்பு - 2019
9. கதிரைவேற்பிள்ளை. நா., தமிழ்மொழி அகராதி, சாரதா பதிப்பகம், சென்னை, முதற்பதிப்பு - ஏப்ரல் 2003

செம்மொழித் தமிழ் இலக்கியங்களில் வாழ்வியல் நிலையாமை உணர்வுகள்

ஆய்வாளர்

திருமதி. பெ. காளியானந்தம்

பகுதி நேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,
தமிழ்ப்பண்பாட்டு மையம்,
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம், காரைக்குடி,

நெறியாளர்

முனைவர் கா. கணநாதன்,

இணைப்பேராசிரியர்,
தமிழ்த்துறை, தமிழ்ப்பண்பாட்டு மையம்,
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம், காரைக்குடி,

முன்னுரை

வாழ்க்கையை உற்றுநோக்கி அதன்வழி, பல உண்மைகளைக் கண்டறிய விரும்புவதே மனித மனமாகும். பழந்தமிழர்கள் தாம் கண்டறிந்த மெய்மைகளை வருங்காலத்தவர் அறியும் வகையில் ஆளுமைப் புலமையுடன் தமது நூல்களில் தந்துள்ளனர். அக, புற வாழ்க்கையில் பெருமளவில் கண்டுணர்ந்த அறிவுச் செல்வத்தை அழகிய கவிதைகளாகச் செம்மொழி இலக்கியங்களாக வரைந்தனர். வாழ்வின் உட்கூறுகளான உடல் மனம் வாழ் நிலையாமைப் பொருளைத் தந்து அறிவுறுத்தியுள்ளனர். மனித வாழ்க்கையும் ஈசல் வாழ்க்கை மாய்வதுபோல் மறையும் போது ஓரில்லில் சாக்காட்டுப் பறையாம் நெய்தற்பறை ஒலிப்பதைக் கேட்கிறார் பக்குடுக்கை நன்கணியார் (புறம் 194). இவ்வுலகம் ஒருவனால் படைக்கப்பட்ட பொருள் என்ற உண்மையைத் துன்ப உணர்வு ததும்ப உணர்கிறார். 'இன்னாதம்ம இவ்வுலகம்' என்று உண்மையை வெளிப்படுத்திவிட்ட அத்துன்ப இருளில் மனிதன் ஆழ்ந்து விடக்கூடாதென உணரும் வகையில் இதன் இயல்பு உணர்ந்தோரே (புறம் 194) என நற்செயல் புரியும் காட்டுகிறார். ஆகவே இக்கட்டுரையின் கண் செம்மொழி இலக்கியங்களில் நிலையாமை பற்றிய கருத்துக்களைத் தொகுத்துக் காண்போம்.

காலம் நிலையாமை

தலைவன் தலைவியை விட்டுப்பிரிந்து சென்று பொருளை ஈட்டிக் கொணர்ந்து அவளுடன் இனிதே இல்லறம் நடத்துகிறான். மீண்டும் பொருள் தேடி வருமாறு இடைவிடாது அவன் நெஞ்சம் தூண்டுகிறது. நாள்தோறும் உறக்கத்தில் காணும் போது அக்கனவில் தோன்றும் பொருள்கள் யாவும்

கனவு கலைந்தவுடன் மறைந்துவிடும். அதுபோல நனவில் நாட்கள் பிறந்து விரைந்து கழிந்துவிடும் என்று

அறக்கருத்துக்களைத் தலைவன் தன நெஞ்சிடம் கூறுகின்றான். காலம் கடந்து விட்டால் அதை மீட்க முடியாது என்பதால் சான்றோர் பெருமக்கள் காலத்தின் அருமையை இயன்ற இடங்களில்லெல்லாம் வலியுறுத்தியுள்ளமையை

“ஆள்வினைப் பிரித்தலும் உண்டோ? பிரியினும் கேள் இனி-வாழிய நெஞ்சே! நாளும் கனவுக் கழிந்தனைய வாசி நனவின் நாளது செலவும முன்பினது வரவும் அரிது பெறு சிறப்பின் காமத்து இயற்கையும் இந்நிலை அறியாய் ஆயினும்”

(அகம் 353:1-6)

என்ற அகநானூற்றுப் பாடல்வரிகளும்

“எல்லா வினையுங் கீட்ப் வெழுநெஞ்சே கல்லோங்கு கானங் களிற்றின் மதனாறும் பல்லிருங் கூந்தல் பணிநோனாள் கார்வானம் மெல்லவந் தோன்றும் பெயல்”

(கார் 24:1-4)

எனக் கார் நாற்பதின் பாடல் வரிகளால் அறியலாம். தமிழ்ப் புலவர்கள், வருங்காலம் என்பது கடந்த காலத்தை விட வலிமையானது எனக் காலத்தை ஒட்டியே பல மாற்றங்கள் நிகழும் என்பதால் வளர்ச்சியையும் வீழ்ச்சியையும் மனித இனமறிய வேண்டும் எனப் புலவர்கள் அறிவுறுத்தியுள்ளனர். உண்மையான வளர்ச்சிக்கு வித்திடும் காலம்கூட நொடிப் பொழுதில் மாறுதல் அடையக்கூடியது என்பதைத் தங்களது பாடல்களில் பதிவு செய்துள்ளனர். அதுபோன்று தற்காலத் தமிழறிஞர் பெருமக்கள் காலக் கணிப்பிற்கு

முதன்மை தருவதைப் பெரியோர்கள் யாவரும் வருங்காலம் என்பது கடந்த காலத்தைவிட மேம்பாடு கொண்டு விளங்க வேண்டும் என்ற கருத்தை வலியுறுத்தி வந்துள்ளனர். கனவு கண்டு வந்துள்ளனர் காலத்தோடு ஒட்டிப் பல மாற்றங்கள் விளைந்து கொண்டிருக்கின்றன என்பதைக் காண்கிறோம். இவற்றுள் எது வளர்ச்சி, எது மேம்பாடு என்பதை ஆழ்ந்து நோக்கி, மெய்யான வளர்ச்சிக்குத் துணை செய்து வருங்காலத் தமிழ்ச் சமுதாயம் மேம்பாடு பெற என்ன செய்ய வேண்டும் என்று எண்ணிப் பார்க்க வேண்டிய காலக்கட்டத்தில் நாம் இருக்கின்றோம். (சா. கிருட்டின மூர்த்தி (பதிப்பு) தமிழியல் ஆய்வுகள், முனைவர் இராம. சுந்தரம் மணிவிழா ஆய்வு நூல், ப.27) என்பர் என்ற மேற்கோள் பகுதியில் அறியமுடிகிறது.

கடை நாள் அறியாமை

அறக் கல்வி தரும் பாடல்கள் பிறப்பதற்குப் புலவரின் கூரிய உலக நோக்கே காரணமாகிறது. தாம் வாழ்ந்த கால நிகழ்ச்சி, நிகழ்கால உணர்வு, எதிர்கால எண்ணம் போன்றவை புலவரின் சொற்களில் உலாவரும். அறிவுணர்ச்சியைப் பிறருக்குப் பாடலால் வடித்துத் தரும் ஆற்றல் புலவருக்கே உண்டு. வாழ்வின் முழுப்பொருளையும் ஏதேனும் ஒருவகையில் பாடலில் உணர்த்திக்காட்டி உலக மக்களிடையே கல்விச் சிந்தனையைத் தூண்டுவதில் வல்லவராகவும் செம்மொழியாம் தமிழ்மொழிப் புலவர்கள் திகழ்கின்றனர்.

வாழ்வியல் உணர்வுமிக்க பழந்தமிழ்ச் சான்றோர் பிறப்பு உடல், இளமை, காமம், செல்வம் ஆகியவை நிலையற்றவை என்பதைச் சுட்டியுள்ளனர். இவை நிலைபெற்றவை என்னும் மாயையில் விழுவோரின் வாழ்வு, நிலையாமல் இறுதியடையும், தம் வாழ்வின் கடைநாளைத் தெரிந்து கொண்டால் எவரும் தவறு இழைக்கமாட்டார். தம் கடை நாள் அறிய முடியாத மாந்தர் நிலையாமையை நெஞ்சில் கொள்ள வேண்டும் எனச் செம்மொழிச் சான்றோர் தெளிவுபடுத்தியுள்ளனர்.

“உறங்குவது போலும் சாக்காடு உறங்கி விழிப்பது போலும் பிறப்பு”

(குறள் 399)

எனப் பிறப்பினையும்

“நெருதல் உளனொருவன் இன்றில்லை என்னும் பெருமை உடைத்தீவ் வலகு”

(குறள் 336)

என இறப்பினையும்

“குடம்பை தனித்தொழியப் புன்பறந் தற்றே

உடம்போடு உயிரிடை நப்பு”

(குறள் 338)

என்று உடல் உயிர் தொடர்பினையும்

“புக்கில் அமைந்தின்று கொல்லோ உடம்பினுள் துச்சில் இருந்த உயிர்க்கு”

(குறள் 340)

“ஒருபொழுதும் வாழ்வது அறியார்; கருதுப கோடியும் அல்ல பல”

(குறள் 337)

எனப் பொருட் செல்வத்தையும்

“நில்லாத வற்றை நிலையின என்னுணரும் புல்லறி வாண்மை கடை”

(குறள் 331)

எனச் சிறுமையையும் திருக்குறள் எடுத்துரைக்கிறது. மேலும்

“உரனுடை உள்ளத்தை; செய்பொருள் முற்றிய வளமையான் ஆகும் பொருள் இது என்பாய்! இளமையும் காமமும் நிற்பாணி நில்லா இடைமுலைக் கோரைத் குழைய முயங்கும் முறைநாள் கழிதல் உறா அமைக் காண்டை கடைநாள் இது என்று அறிந்தாரும் இல்லை, போற்றாய் பெரும்! நீ, காமம் புகர்பட வேற்றுமைக் கொண்டு, பொருள் வயிற் போகுவாய்! கூற்றமும் முப்பும் மறந்தாரோடு ஓரா அங்கு மாற்றுமைக் கொண்ட வழி”

(கலி. 12:10-19)

எனக் கலிபாடல் பாடிய புலவர் பெருமகனார் வெளியிடக்கருதிய உண்மையையும் உணர்ச்சியையும் உள்ளடக்கி அற உணர்வை மிகச்சுருக்கமாக உணர்த்தி, “கடை நாள் இது என்று அறிந்தாரும் இல்லை” என்னும் ஒரே அடியில் உணர்த்தி உள்ளமை அறியத்தக்க ஒன்று. இதனை, ஒரு பாடலைப் புலவன் உணர்ந்து பாடும்போது தன் உணர்ச்சியை அப்பாடலில் தீட்டுகிறான். புலவரின் பாடலுக்கு ஏற்பவே பாடலில் உணர்ச்சி செறிந்து விளங்கும். தன் நுகர்ச்சியை அப்பாடலில் ஏதேனும் ஓரிரு வரிகளில் மிகச் சிறப்பாக வெளிப்படுத்துவதில் மிகுந்த நோக்கங்கொள்வது புலவரின் மனவியல்பு. தான் பாடும் பாடலில் வெளியிட எண்ணிய உணர்வை, அந்த ஓரிரு வரிகளிலையே அழுத்தமுறச் சொல்லியிருப்பான் புலவன். கவிப்பொருள் சிறக்கும் இடமும் பெரும்பாலும் அவ்வரிகளிலேயே பொதிந்து கிடக்கும். (ச. அகத்தியலிங்கம், (பதிப்பு), ஆய்வுக்கோவை, தொகுதி ஒன்று, 1985, ப.175) என்னும் கூற்று வலியுறுத்தியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இளமை நிலையாமை

இளமை நிலையாமையை நன்கறிந்த ஒரு தலைவன், தலைவியோடு கூந்தலில் பொருந்திக் கிடப்பதே இன்பம் எனக் கருதுகிறான். அவ்வன்பம் நுகராது பிரிந்தோரை ‘மடவர்’ என்னும் சொல்லால் கூறுகிறான். இளமை சிறிது காலமே இருக்கும் என்பதால் அவ்விளமை தரும் இன்பத்தைத் தவிர்துப் பிரிந்து சென்று பொருள்தேடும் தகைமையுடையோரை

“முதுக் குறைக் குறீஇ முயன்று செய் குடம்பை
மூங்கில் அம் கழைத் தூங்க ஒற்றும்
வாட புல வாடைக்குப் பிரிவோர்
மடவர் வாழி, இவ் உலகத்தானே!”

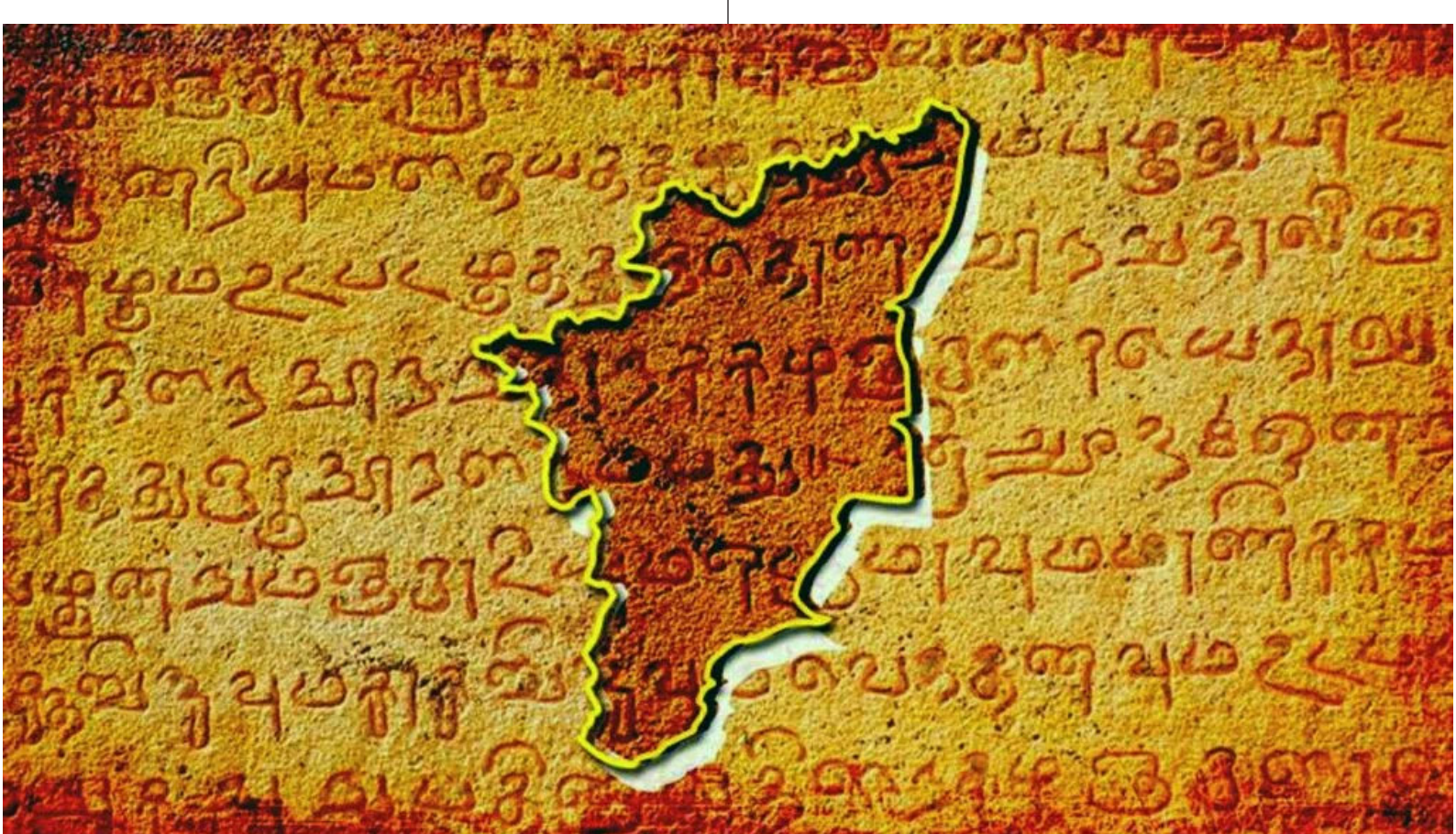
(நற் 366:9-12)

என்னும் நற்றிணைப் பாடலில் தலைவன் இடித்துரைக்கின்றான்.

இளமைக் காலத்தில் மட்டுமே இன்பத்தைத் துய்க்க முடியும்; அக்காலத்தில் மட்டுமே அரிதின் முயன்று பொருளீட்டவும் இயலும் முதுமைப் பருவத்தில் இன்பம் நுகரவும் உழைத்துத் திரியவும் உடல் இடம் தராது. இன்பம் என்பது இளமைக்கு உரியது. செல்வம் என்பது இளமைக்கும், முதுமைக்கும் தேவையானது. முதுமை அடையும்போது இல்லறம் நிகழ்த்தப் பொருள் வேண்டும். இன்பத்தை நாட இளமையும் வேண்டும் என்னும் நிலையில் எழும் மனப்போராட்டமே

தலைவனின் பிரிவாற்றாமைக் கருத்துக்களில் புலனாகிறது. இளைமையில் பிரிய வேண்டியிருப்பின் இல்லறப் பயன் கருதித் தான் செல்லும் பயணத்திற்கு ஆறுதல் தரும் மொழிகளாகவே அக்கூற்றுக்கள் அமைகின்றன.

இக்கருத்தினை “மணமானபின் காதலர்க்கு இல்லறப் பொறுப்பு பல வந்து சேரும். அகலாது அணைந்து ஆரத் தழுவி இன்பச் சுவையை நாளும் பருகிக் கொண்டிருந்தால் என்பது இயலாது. இல்லறம் ஆற்றப் பொருள் வேண்டும். பொருளீட்ட ஆடவன் பிரியவும் மனைவி பிரிந்திருக்கவும் வேண்டும். செல்வத்தின் பொருட்டு இன்பப் புணர்வை இழத்தாலும் கூடாது. மக்கள் வாழ்க்கையில் இளமைப் பருவம் நிகரற்ற ஆற்றல் சான்றது; வனப்பிற்கும் ஊக்கத்திற்கும் ஆக்கத்திற்கும் ஏற்றது. இளமையின்பமே இன்ப வீறுடையது இன்பமின்றி இளமையைக் கொன்னே கழித்தல் இவ்வாழ்வுக்கு அறமாகாது. அறிவுமாகாது; கூடியவரைக் கூடி வாழப் பார்த்தல் வேண்டும். இளமைத் தனிமை உடலுக்கும் உள்ளத்துக்கும் நயமில்லை; எண்ணவயர்ச்சிக்கும் சிறப்பில்லை; நாளும் கழியும் இளமையை, மீண்டு வராத நற்பருவத்தை உடனிருந்து ஐம்புலவின்பம் துய்த்துக் கழிப்பது இல்லற ஒழுக்கமாகும். ஆண் நீடித்த இளமை உடையவன். முதிர்விலும் அவனுக்குக் காமச் செவ்வி உண்டு. பெண்ணுக்கு இளமைப் பருவம் குறுகியது”

(வ.சுப.மாணிக்கம், தமிழ்க் காதல்,ப.199) என்னும் வ.சுப.மாணிக்கம் அவர்களின் கருத்து ஒப்ப வைத்து நோக்குதற்குரியது.

முடிவுரை

மனித வாழ்வு நிலையாமை நிறைந்த “மாற்றம் என்பது மட்டுமே மாறாதது” என்பது போல நிலையாமை மட்டுமே நிலையாக உள்ளது எனச் சான்றோர் குறித்துள்ளனர். நிலையாமை ஒன்றே இவ்வுலகில் நிலைத்திருப்பது என்பதை உணர்ந்த தலைவன் உலகம் நன்றெனக் கொள்ளும் புகழ் பெறக்கூடிய செயல்களை மேற்கொண்டுள்ளான். கைம்மாறு கருதாத கட்டப்பட்டு உணர்வு அவன் உள்ளத்தில் உருவாகியிருந்தது. அரிதின் முயன்று திரட்டிய பொருளை இல்லாதவர்க்கு வாரி வழங்கியுள்ளான். ஈட்டியது அறியாது பிறர்க்கு ஈதலால் அப்பொருள் விரைந்து நீங்கிவிடும் நிலையாமைக் கருத்துடைய பாடல்கள் மெய்ப்பொருளை அறியத்துணை செய்கின்றன.

துணைநூற் பட்டியல்

1. கௌமாரீஸ்வரி எஸ் (தொ.ஆ) பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் மூலமும் உரையும், சாரதா பதிப்பகம், சென்னை-2009

2. செயபால் இரா.(உரை.ஆ) அகநானூறு மூலமும் உரையும் (புத்தகம் 1,2) என்.பி.சி.எச் சென்னை, மூன்றாம் அச்சு 2007.
3. பாலசுப்பிரமணியன் கு.வெ (உரை.ஆ) நற்றிணை மூலமும் உரையும், என்.பி.சி.எச் சென்னை, மூன்றாம் அச்சு 2007.
4. பாலசுப்பிரமணியன் கு.வெ (உரை) (புத்தகம் 1,2) புறநானூறு மூலமும் உரையும், என்.பி.சி.எச் சென்னை, மூன்றாம் அச்சு 2007.
5. விசுவநாதன் அ (உரை.ஆ) கலித்தொகை மூலமும் உரையும், என்.பி.சி.எச் சென்னை, மூன்றாம் அச்சு 2007.

துணைமை நூல்கள்

1. அகத்தியலிங்கம் ச.(பதி.ஆ) ஆய்வுக் கோவை, தொகுதி ஒன்று, இந்தியப் பல்கலைக்கழகத் தமிழாசிரியர் மன்றம், அண்ணாமலை நகர் (1985)
2. கிருட்டிணமூர்த்தி சா.(பதி.ஆ) தமிழியல் ஆய்வுகள், முனைவர் இராமசுந்தரம், மணிவிழா ஆய்வு நூல், மணிவாசகர் பதிப்பகம் சென்னை. ஆண்டு 1999.
3. மாணிக்கம் வ.சுப, தமிழ்க் காதல், மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை, மறுபதிப்பு (2000).

ஆதீச்சம்

இதழ் உருவாக்க நெறிகளும் கட்டுரையாக்க நெறிகளும்

- » மூத்த அறிஞர்கள், பேராசிரியர்கள், ஆய்வாளர்கள் உருவாக்கும் சிறந்த ஆய்வுரைகளையும், முன்னைய அறிஞர் பெருமக்களின் ஆய்வுரைகளையும் வெளியிடுதல். ஆய்வுரைகள் அந்தந்தத் துறைகளில் ஏதேனும் ஒரு திருப்பு முனையை உருவாக்கியவையாக இருப்பின் சிறப்புக்குரியனவாம்.
- » ஒவ்வோர் இதழும் ஏதேனும் ஒரு சிறப்பு இதழ் என்று அடையாளப்படுத்தும் வகையில் கட்டுரைகளைத் தெரிவு செய்து வெளியிடுதல்.
- » சிவகங்கை - காரைக்குடிப் பகுதியின் தொன்மை, பெருமையை விளக்கும் வகையில் அமைந்த பொதுக்கட்டுரை, அறிஞர் வாழ்வியலை விளக்கும் அறிமுகக் கட்டுரை. மிகச் சிறந்த நூல்களை அறிமுகம் செய்யும் நூல் மதிப்புரை. சிறந்த நூலகங்கள் தொடர்பான தகவலை அளிக்கும் செய்திக் கட்டுரை ஆகியவற்றை ஆய்வுக் கட்டுரைகளின் ஊடே அளித்தல்.
- » ஆய்வில் தீவிர நாட்டமுடைய மொழிவளம் நிறைந்த முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர் ஒருவரையும் இதழ் உருவாக்கத்தில் பங்கேற்கச் செய்தல்.
- » முன்னைய அறிஞர்களின் ஆய்வுரைகளை, கருத்துகளை, பிற இதழ்களில் வெளிவரும் கருத்துவளம் மிக்க செய்திகளை ஆதிச்சத்தில் எடுத்தாண்டு நன்றி எனக் குறித்தல்.
- » ஆண்டினைக் குறிக்க ஆதிச்சத்தின் சுருக்கமாக ஆதி எனும் சொல்லையும், ஒவ்வோர் இதழின் எண்ணிக்கையைக் குறிக்க அழகு எனும் பொருள் தரும் பழந்தமிழ்ச் சொல்லான 'செவ்வி' என்பதனையும் பயன்படுத்துதல்.
- » இதழின் முகப்பில் ஆதி எனும் சுருக்கத்தின் கீழே 'க.ஆ' எனும் சுருக்கத்தைக் கல்வி ஆண்டு எனும் பொருள் தரத்தக்க வகையில் ஆண்டுக்கு முன்னர் அளித்தல்.
- » ஆதிச்சத்தில் இடம்பெறும் எந்த ஒரு சொல்லோ, தொடரோ குறிப்பிட்ட சாதி, சமயம், அரசியல் சார்பை வெளிப்படுத்தாத வகையில் எழுத்துரைகளைத் தெரிவு செய்தல்.